

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

8

1967A

Ο ΠΙΛΟΤΟΣ ΘΥΕΛΛΑ

ΛΟΥΛΟΥ Η ΣΤΡΟΥΜΠΟΥΛΗ

Το πιο άδελφο κορίτσι του σχολείου

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗΝ ΠΡΟΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΣΕΛΙΔΑ

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΓΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΝΕΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΕΣ

Έγκριμένο από το Υπουργείο Παιδείας ως ελεύθερο ανάγνωσμα για όλα τα σχολεία (1932 και 1958)
Έτιμήθη με άργυρο μετάλλιο της Ακαδημίας Αθηνών (1935)

ΓΡΑΦΕΙΑ

ΧΡΗΣΤΟΥ ΛΑΔΑ 1
(Ταχ. τομείς 124)
Τηλέφωνο 225.374

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΩΣΤΑΣ Ε. ΠΑΡΑΣΧΟΣ

Διευθυντής Συντάξεως: ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ (1894-1948)
Ίδρυτής-Έκδότης-Διευθυντής: Ν. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ (1879-1941)

ΣΑΒΒΑΤΟΝ

21 Ιανουαρίου 1967
Τόμος 1967Α ΑΡΙΘ. 8
Το φύλλο Δρχ. 3

ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΣΗΜΕΡΑ

- Το διήγημα : Έπικίνδυνη αποστολή.
- Την σελίδα: «Διάβασα είδα, άκουσα».
- Το διήγημα: Η πρωταθλήτρια του τένις.
- Και άλλα θέματα.

ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΣΗΜΕΡΑ

ΔΕΝ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ ΟΣΟ ΠΡΕΠΕΙ;

ΕΝΑ δόκιμο ποίημα του περασμένου μηνός, ήταν αφιερωμένο στα βιβλία. Και πολλοί δρέθηκαν να θυμήσουν ότι η κυκλοφορία των εντύπων στην Ελλάδα, είναι η μικρότερη από όλες τις κυκλοφορίες των άλλων ανεπτυγμένων χωρών.

ΛΟΙΠΟΝ... δε διαβάζουν οι Έλληνες; Δε διαβάζουν...

ζούμε έσείς, έμεις, όλοι; Φαίνεται πως κάτι τέτοιο συμβαίνει. Δεν έχουμε δώσει στα βιβλία, στα έντυπα γενικά, την αξία και την προσοχή που χρειάζεται. Κι' άσφαλώς, οι νέοι είναι που πρέπει να συνειδητοποιή-

σουν ότι η άγνοια στο διάβασμα, είναι μόνωση, πλούτος γνώσεων, χαρά.

Στις ελεύθερες ώρες σας, μη προτιμάτε την άσκοπη περιπλάνηση στους δρόμους. Ένα καλό βιβλίο, ένα καλό περιοδικό θα σας ξεκουράσει, θα σας δώσει πολλά πράγματα.

ΒΕΒΑΙΑ, όλα χρειάζονται στη ζωή. Κι' ο περίπατος κι' η μικροψυχιαγία στον κινηματογράφο κλπ. Όλα αυτά όμως είναι μέσα, που δεν αφήνουν τίποτα... μέσα μας. Όσα διαβάζουμε μενουν χαραγμένα στη μνήμη μας, πλαταίνουν το πνεύμα, μας ανοίγουν όριζόντες.

ΑΠΟ σας τους νέους πρέπει να διορθωθεί το κακό: Δεν επιτρέπεται η χώρα μας να έχει τη μικρότερη κυκλοφορία εντύπων. «Αγαπάτε το διάβασμα!» Ένα σύνθημα που δε θα πρέπει να το θυμόμαστε μόνο το πρώτο 15ήμερο του Δεκεμβρίου, αλλά όλο το χρόνο!

Έδω Διάπλαισις

● Μ' ένθουσιασμό βλέπω υποδεχτήκατε τη Λουλού! Έτσι, που θ' αρχίσουν να ζηλεύουν όλοι οι άλλοι τύποι: Ο Παπάκις, ο πολύς ο Ανανίας κλπ. Στ' αλήθεια, όμως, η στρουμπουλή φιλενάδα μας είναι πολύ χαριτωμένη!

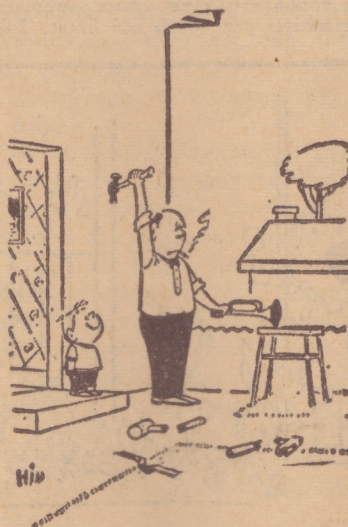
● Με τις καθυστερήσεις των ταχυδρομείων, έχουν δημιουργηθεί μικροανωμαλίες και τα γράμματά σας φτάνουν λίγο αργότερα από συνήθως. Μην ανυπομονείτε, λοιπόν, να πάρετε απάντηση!

● Ακόμα δεν ξεχάσαμε τις Χριστουγεννιάτικες διακοπές και πολλοί φίλοι μου άρχισαν να μετρώνε πόσος καιρός μένει ως... το Πάσχα! Τέλος πάντων, οι διακοπές είναι η πιό... αγαπημένη περίοδος της σχολικής ζωής!

ΚΟΡΟΣ

— Τι έννοιες με το «πάλι ψάρι σήμερα το μεσημέρι»;

ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

Πώς χαιρετούν οι άνθρωποι

Από λαό σε λαό διαφέρει και η φρασολογία του χαιρετισμού ανάμεσα στους ανθρώπους, ανάλογα με τη νοοτροπία και τη συναισθηματικότητα τους.

Έτσι οι Έλληνες χαιρετώντας λέμε : «Πώς είστε;». Οι Γάλλοι : «Πώς πηγαίνετε;». Οι Γερμανοί : «Πώς βρίσκεστε;». Οι Ιταλοί : «Πώς στέκεστε;». Οι Ρώσοι και οι Όλλανδοί : «Πώς ζήτε;». Οι Σουηδοί και Νορβηγοί : «Πώς μπορείτε;». Οι Αιγύπτιοι : «Σε τί κατάσταση βρίσκεστε;». Οι Πέρσες : «Ποτέ να μη μικρύνει η σκιά σας!». Και οι Κινέζοι : «Πώς πάει το στομάχι σας; έφαγατε το ρύζι σας;»!

Ο ΣΜΗΝΑΓΟΣ μάζεψε τούς άντρες στο κατάστρωμα του αεροπλανοφόρου.

— Για την έρχομενη αποστολή θέλω έθελοντές... Τρεις όλους όλους. Φυσικά, τη διοίκηση θα την αναλάβω εγώ προσωπικά.

Ο Μπέννυ πετάχτηκε με μιὰς κι' έτρεξε κοντά στον Νταβρέ. Ο Σέργιος τίναξε τη στάχτη του τσιγάρου του και πλησίασε κι' αυτός.

— Όχι Σέργιε! είπε ο σμηναγός. Θέλω μονάχα ένα σμηνία... Μου φτάνει ο Μπέννυ...

Ο Τρά Μπέλ Σίχ θυήκε με τη σειρά του από τη γραμμή και τέλος ένας ξανθος Φιλλανδός συμπλήρωσε τον απαιτούμενο αριθμό. Ο Μπερνάρ Νταβρέ έδωσε τούς άλλους και πήρε στην καμπίνα του αυτούς που θα μοιραζόνταν μαζί του την επικίνδυνη περιπέτεια. Έπειτα από την τελευταία ναυμαχία, το «Ίμπερατόρ», μονάδα της κλάσεως του «Νταβίλας» χτυπήθηκε σοβαρά και βρήκε καταφύγιο στον κόλπο του Σαίν Ζάν ντε Μέντια, μη μπορώντας από τις άσφαρίες του να φτάσει στο λιμάνι του προορισμού του.

— Ο διοικητής δίνει εξαιρετική σημασία στην όριστηκή άχρηστευση αυτού του πλοίου και αναθέτει σε μάς αυτό το έργο, είπε ο Νταβρέ.

Στοιμάτησε μιὰ στιγμή, κοίταξε τούς τρεις άντρες που τον άκουγαν προσεκτικά και συνέχισε:

— Σας ειδοποιώ ότι δεν πρόκειται για εύκολη δουλειά. Το Σαίν Ζάν ντε Μέντια άπχει μισή ώρα με το αεροπλάνο από το αεροδρόμιο όπου σταθμεύει ο δωδέκατος στόλος καταδιωκτικών της «Λουφτβάφε». Το ράδιο θα τούς ειδοποιήσει λίγα λεπτά πριν φτάσουμε στον αντικειμενικό μας σκοπό και χωρίς άμφιβολία, θα δώσουμε, επιστρέφοντας, μάχη. Μπορείτε να ριφκοινδυνεύσετε;

Ο Μπέννυ σήκωσε τούς ώμους, για να δείξη την άπολυτη άδιαφορία του. Ο Τρά Μπέλ Σίχ έδειξε με το σιωπηλό του γέλιο τα κάτασπρα δόντια του. Ο Φιλλανδός έσκυψε το κεφάλι κι' άμέσως ύστερα άναψε τη σθσημένη του πίπα.

— Να ποιές είναι οι διαταγές...

★

ΣΤΟΝ όρίζοντα, τ' αεροπλάνα δεν είναι πιά παρά τέσσερα μαύρα σημάδια που τα χάνει το μάτι, μέσα στη γκριζία νύχτα που πλησιάζει. Ο Στέργιος και ο Ιερέας του στόλου Άγκιλάρ τα παρακολούθησαν όσο μπορούσαν. Τώρα δεν τούς άπομένει παρά να περιμένουν με άγωνία την επιστροφή τους.

Ο Σέργιος έσθψε με τα κιτρινωμένα του δάχτυλα το τρίτο του τσιγάρο κι' ο Άγκιλάρ έβγαλε από την τσέπη του ένα χοντρό κομπολόι. Άρχισε να μετράει μιὰ μιὰ τις χοντρές χάντρες του.

Οι άντρες της φρουράς μαζεύτηκαν στην πίσω γέφυρα. Ψάχνουν κι' αυτοί τον ουρανό με τα μάτια και προσπαθούν να μαντέψουν, τεντώνοντας τ' αυτιά, το θόρυβο των μοτέρ που θ' άναγγείλη την επιστροφή.

Τα λεπτά φαίνονται άτέλειωτα. Μιά ώρα και σαράντα λεπτά πέρασαν από τη στιγμή που έφυγαν οι τέσσερις ήρωες. Έχουν μαζί τους βενζίνα που φθάνει μονάχα για δυόμιση ώρες. Μιά ώρα και πενήντα! Ο Σέργιος δεν καπνίζει πιά. Παρακολουθεί μισό μισό δευτερόλεπτο τη φωτεινή δελάντο του χρονόμετρου που φοράει στο χέρι. Δύα παρά τέτατο! Ο Άγκιλάρ έβαλε στην τσέπη το κομπολόι του και κρατάει με τα δυο χέρια τα κάγκελα της γέφυρας. Με τα μάτια καρφωμένα στο μαύρο κενό, κοιτάει την έρημη θάλασσα και τον άνοιχτο όρίζοντα.

Ένας ψίθυρος άκούγεται. Οι άντρες κάτι λένε. Κι' από την καμπίνα του ραδιοηλεγραφητή έρχεται το νέο. Ο Ιερέας τινάχτηκε.

— Κύριε Άγκιλάρ!.. γυρίζουν δυο αεροπλάνα...

— Ποιά;

216

Επικίνδυνη αποστολή

● ΜΙΑ ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

— Το 214 του Μπέννυ και το 112 του Τρά Μπέλ Σίχ. Μας κάλεσαν...

— Και τα άλλα; ρώτησε ο Άγκιλάρ με άγωνία...

Την ίδια στιγμή, η άτμόσφαιρα δονήθηκε από το θόρυβο των κινητήρων και στη βάση προσγειώσεως του αεροπλανοφόρου άναψαν οι προβολείς. Ένα αεροπλάνο ζυγιάστηκε από πάνω, χαμήλωσε και κατέβηκε στη μικρή γέφυρα, ενώ το δεύτερο πέρασε ξυστά και προσγειώθηκε πλαίι στο πρώτο. Οι προβολείς σήσανε κι' οι άντρες βυθίστηκαν στο σκοτάδι.

Ο Μπέννυ πετάχτηκε, βλαστημώντας, έξω από το κάθισμά του. Ο Τρά Μπέλ Σίχ, εύκλιντος σαν γάτος πήδησε κιόλας από τη θέση του πιλότου.

— Κύριοι, ο διοικητής Σερ Χάρρυ έπιθυμεί να σας δει, είπε ένας ναύτης.

Ο Μπέννυ, που τον θαραύνουν ακόμη οι γούνινες μπότες του και το φαρδύ του γελέκο, έτοιμάζεται μουρμουρίζοντας ν' ακολουθήση το ναύτη που περιμένει σε στάση προσοχής. Ο Τρά Μπέλ Σίχ δεν δίνει καμμιά άπάντηση στις ερωτήσεις του Σέργιου και του Άγκιλάρ και διευθύνεται κι' αυτός προς το γραφείο του Διοικητή. Έχουν περάσει δυόμιση ώρες από τη στιγμή που ξεκίνησε ο Μπερνάρ.

— Καθίστε, κύριοι... είπε ο Διοικητής σοβαρά. Μπέννυ, μού κάνεις σε παρακαλώ την άναφορά σου;

Κι' ο Μπέννυ άναφέρει:

— Ξεκίνησαμε. Ο Τρά Μπέλ Σίχ, ο Φιλλανδός κι' εγώ πετούσαμε πλαίι πλαίι. Ο σμηναγός Νταβρέ, όπως συνήθιζε πάντα, πετούσε μονάχος. Σκοπός μας ήταν να προσβάλουμε το πλοίο στον άξονα, από την πρόμνη. Έγώ στη μέση, ο Τρά Μπέλ Σίχ τρία τέταρτα προς τ' άριστερά, ο Φιλλανδός τρία τέταρτα προς τα δεξιά. Ο Μπερνάρ δέ μάς το είχε πει, αλλά ήμουν βέβαιος πως θα πετούσε από την μιάν άκρη στην άλλη για να τραβήξη όλα τα αντίαεροπορικά πυρά καταπάνω του. Αυτό και έγινε. Σύμφωνα

με τις διαταγές που μάς έδινε ο σμηναγός με το ράδιο, πετούσαμε χαμηλά καμμιά είκοσαριά μέτρα επάνω από τη θάλασσα. Δεν είχε νυχτώσει ακόμα ώς τόσο δεν βλέπαμε καθαρά όταν φθάσαμε επάνω από το θωρηκτό. Ο σμηναγός μάς είπε τότε: «Προσοχή, έτοιμοι, προς έπίθεση». Πέρασε από πάνω χωρίς να χτυπηθώ, αλλά ποτέ μου δεν είδα τέτοιον πυροτέχνημα. Ο Φιλλανδός χτυπήθηκε πριν προφτάση να ρίξη την τορπίλλη του. Δεν ύπέφερε, γιατί το αεροπλάνο του γίνηκε κομμάτια στα εκατόν πενήντα μέτρα. Άπ' όλες τις μεριές, από τη άκτή κι' από το θωρηκτό μάς έβαλλαν. Είχαμε κυριολεκτικά άκουμπήσει τη τορπίλλη μας στο σαρβάβαλό τους. Εύτυχώς που δεν έσκασε την ίδια στιγμή. Τους προσφέραμε μπουκέτο σωστό για να φωτισθούν. Δεν ξέρω ποιός από τούς τρεις μας, ο σμηναγός, ο Τρά Μπέλ Σίχ ή εγώ τούς φέραμε το θανάσιμο χτύπημα, μα ένα από τα «κουφέτα» μας έπεσε στην πυριτιδαποθήκη τους. Ο τόπος φωτιζόταν ως πέρα, σε μιάν έκταση άπ' είκοσι χιλιόμετρα και οι καταστrophές άπλώθηκαν σ' όλη αυτή την έκταση. Ά κόμη κι' οι προβολείς μάς φάνηκαν σδη σμένοι.

Ο Σερ Χάρρυ έπαιζε στα χέρια το ένα χαρτοκόπη άκούγοντας την άναφορά ρά, χωρίς να μιλάει.

— Ο σμηναγός Νταβρέ μάς έδωσε άμέσως νέες διαταγές, συνέχισε ο Μπέννυ: «Μην άσχοληθήτε μαζί μου. Κατέλθετε ύψος κυμάτων sea 250. Πλήρης ταχύτης επί δέκα λεπτά, ταχύτης καταδιά ξεως επί ένα τέτατο, κατόπιν έπιστρέψτε βάσειν». Ήταν η τελευταία φορά που άκουσα τη φωνή του.

Ο Μπέννυ τελείωσε την άναφορά του Μ' όλο του το θράϊαμνο, το προσωπό του ήταν σκυθρωπό. Τίποτα δεν μπορούσε να δείξη τόσο πολύ τον πόνο του όσο η τελευταία του φράση.

Ο Τρά Μπέλ Σίχ σηκώθηκε:

— Άν μου έπιτρέπετε, κύριε, μπορώ να προσθέσω μερικά λόγια. Όπως Μπέννυ, βρισκόμουν κι' εγώ στο άκουστικό κι' όταν πήραμε τις τελευταίες διαταγές, δεν το έκλεισα όπως έπρεπε, έκουγα... Ο σμηναγός μιλούσε μονάχος του και είχε ξεχάσει πως το μικρόφωνο του ήταν στο μηχανήμα του ραδίου «Μπορούν να γυρίσουν, έχουν δέκα λεπτά καιρό, μα για ναμαι ήσυχος, πρίπει να διασκεδάσω με λίγο κυνηγητό. Ύστερα, θα πάνε χαμηλά, και δεν θα μωρέσουν να τούςβάλουν στο στόχο. Ο' άνέβω στα χίλια πεντακόσια κι' όλο τους οι άλλοι θα πέσουν άπάνω μου. Πάντα άκριβείς στο ραντεβού τους αυτοί κύριοι... Να τους! Βλάκες! Τού προδίνουν οι ίδιοι τους οι προβολείς. Δέ με πέτυχαν ακόμα... Την έπαθες φίλμου! Το γνωρίζεις αυτό; Πάλι την έπαθες!».

Ύστερα άκουσα δυνατά κρότο και μι τελευταία φράση, τόσο σιγανή, που δέ είμαι βέβαιος αν την καλοκατάλαβα.

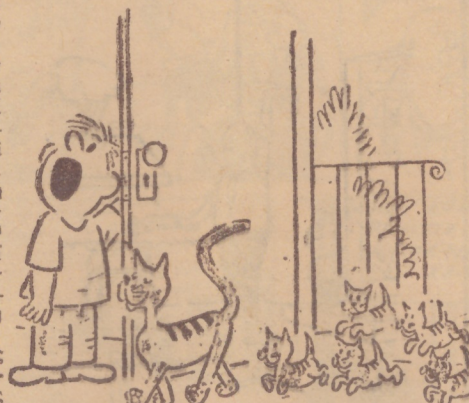
Ο Σερ Χάρρυ τούς έσφιξε το χέρι και τούς συνόδεψε ως την πόρτα. Έκεινοι έφυγαν να διηγηθούν σ' όλο το πλήρωμα την ίδια ιστορία.

Ο ναύαρχος μένει μονάχος του στο γραφείο του. Τα μάτια του είναι στεγνά και το βλέμμα του άπλανές. Κρατάει το κεφάλι του με τα δυο του χέρια και νοι τ'ά λέει στον χαμένο του φίλο των χαιρεςτισμό της καρδιάς του. Μετά παίρνει ένα φύλλο χαρτί κι' άρχίζει να γράφει:

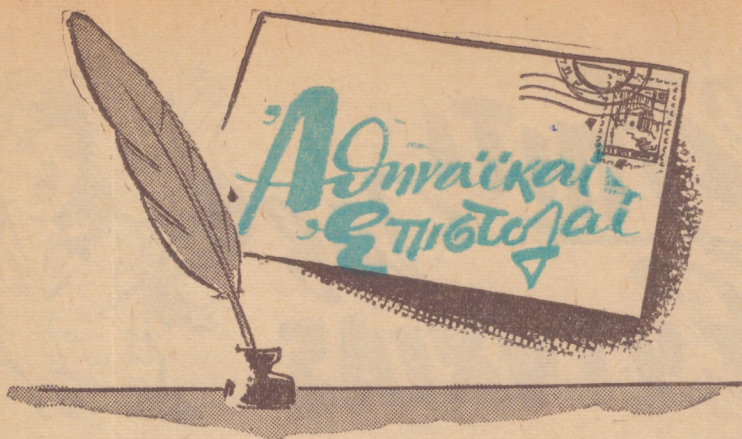
«Ο ναύαρχος Σερ Χάρρυ προς το Υπουργό της Άεροπορίας:

Έχω την τιμή να σας άναφέρω τη καταστrophή του θωρηκτού «Ίμπερατόρ» από το σμηνός Υ. Λυπούμαι φέρων ει γνώσιν σας ότι ο σμηναγός Μπερνάρ Νταβρέ δεν επέστρεψε εκ της έπιχειρήσεως και δέον να θεωρηθώ άπολεσθείς. Ζητώ όπως προτείνετε τον άξιωματικό αυτόν δια προαγωγήν, ως μεταθανάτιο τίτλον».

Επάνω στην ήσυχη θάλασσα το αεροπλανοφόρο συνεχίζει το ταξίδι του μέσω στο σκοτάδι ακολουθώντας την τύχη του

— Έχουμε επισκέψεις

Παιχνίδια !

*Αναπητοί υιοι.

Με τὸ πέρασμα τῶν γιορτῶν, σὰς μείνανε ἀσφαλῶς ὥραιες ἀναμνήσεις καὶ πολλὰ παιχνίδια. Μείνανε τὰ δῶρα ποὺ σὰς κάνανε, βιβλία, φορέματα κι' ἄλλα χρήσιμα καὶ ἐνδιαφέροντα πράγματα, τὰ προϊόντα τοῦ σύγχρονου πολιτισμοῦ, ποὺ προσφέρει τόσα στὴν ἀνθρωπότητα.

Σὰν παιδιά, ὅμως, εἴσαστε εὐχαριστημένοι ἀπ' ὅλ' αὐτά; Ἡ μήπως τὰ μικρότερα τουλάχιστον παιδιά, προτιμοῦσατε τὸ καλὸ καὶ ξένοιαστο παιχνίδι, τὸ παιχνίδι ποὺ γίνεται στὸ ὑπαίθρο, σ' ἕναν κήπο ἢ σ' ἕνα χωράφι ἔστω, ὅπου μπορεῖτε νὰ τρέξετε ἐλεύθερα, νὰ πετάξετε πέτρες, νὰ παίξετε τόπι ἢ μπάλλα καὶ ν' ἀσχοληθῆτε μ' ὅλα τὰ παιχνίδια, ποὺ ἔχουνε κίνηση καὶ ζωντάνια, ποὺ ἀναπτύσσουνε τὴν πρωτοβουλία καὶ τὴν εὐγενικὴ ἀμιλλὰ.

Διάβαζα κάπου, πὼς ὁ σύγχρονος πολιτισμὸς δὲν ἀγαπᾷ τὸ παιδί. Τὸ παραγεμίζει μὲ τροφές, τὸ φροντίζει ὑπερβολικά, τὸ κατατρύπαι μὲ τὰ ἐμβόλια, τοῦ ἐπιτρέπει ν' ἀνέβῃ γρήγορα καὶ πρόωρα στὸν κόσμον τῶν ὀριμῶν ἀνθρώπων, δὲν κοιτάζει ὅμως τίς συνέπειες ἀπ' αὐτό, τοῦ δίνει κάθε εἶδους εὐκολία καὶ ἄνεση. Ξεχνᾷ ὅμως ὁ σύγχρονος πολιτισμὸς τὸ κυριώτερον: Πὼς τὸ παιδί εἶναι παιδί κι' ἔχει ἀνάγκη ν' ἀσχολῆται μὲ θέματα τῆς ἡλικίας του.

Ὅσοι κατοικοῦνε σὲ πολυκατοικίες, διαμαρτύρονται γιὰ τὸν ἐνοχλοῦν τὰ παιδιά τοῦ γείτονα μὲ τὰ παιχνίδια τους. Τί θέλετε, ὅμως, νὰ κάνουν τὰ παιδιά; Τί φταίνει ὅταν οἱ μεγάλοι τὰ κλείνουν μέσα σ' αὐτὰ τὰ κουτιά; Δικαίωμα τοῦ παιδιοῦ εἶναι νὰ παίξῃ. Μήπως μπορεῖτε νὰ κλείσετε καὶ νὰ περιορίσετε ἕνα γατάκι ἢ ἕνα σκυλάκι;

Μ' αὐτὸ δὲν θέλω νὰ πῶ, βέβαια, πὼς ὅσοι μένετε σὲ πολυκατοικίες πρέπει νά... χαλάτε τὸν κόσμο. Κάθε ἄλλο. Ὁρισμένες ὥρες τῆς ἡμέρας, ὅμως, ἔχετε κι' ἐσεῖς τὸ δικαίωμα νὰ παίξετε. Δὲν πρέπει νὰ ἐνοχλοῦμε τοὺς ἄλλους, τοὺς γείτονες. Ἀλλὰ κι' αὐτοὶ δὲν

πρέπει νὰ εἶναι ὑπερβολικοὶ στὶς ἀπαιτήσεις τους.

Τὸ πιὸ σωστὸ θὰ ἦταν, σὲ κάθε μεγάλη πολυκατοικία ἢ σὲ κάθε συγκρότημα πολυκατοικιῶν, νὰ ὑπάρχῃ κήπος, μέγας κατάλληλος, ὅπου θὰ μπορούσαν νὰ παίζουνε ἐλεύθερα τὰ παιδιά. Στὸ ἐξωτερικό, αὐτὸ ἐφαρμόζεται σὲ μεγάλη κλίμακα, στὶς νέες πολυκατοικίες, ὅπου προβλέπουνε γιὰ παιδικὲς χαρές. Ἐκεῖ τὸ παιδί ἐλεύθερο, μπορεῖ ν' ἀσχοληθῇ μὲ τὰ παιχνίδια του. Μικρὰ καὶ μεγάλα παιδιά, θὰ βροῦνε τίς ἀπασχολήσεις τους.

Γιὰ τὸ παιδί, σὲ μιὰ ἡλικία βέβαια, προτιμᾷ νὰ χτίζει σπιτάκια στὴν ἄμμο, νὰ παίξῃ μὲ τὸ κουδιδάκι του καὶ κατόπιν ν' ἀσχοληθῇ μὲ τὸ τόπι του καὶ τὰ παιχνίδια τοῦ ὑπαίθρου, νὰ τρέξῃ, νὰ χαρῇ τὴν κίνηση, νὰ ἀσχοληθῇ μὲ ζωντανὰ παιχνίδια.

Αὐτὰ ὅλα ἀπασχολοῦν τώρα τοὺς παιδαγωγούς. Πρέπει, ὅμως, νὰ ἀπασχολήσουνε καὶ τοὺς γονεῖς. Ἄς θυμηθοῦν τὰ παιδικὰ τους χρόνια. Θὰ καταλάβουν τότε, πὼς πάνω ἀπὸ τὰ παιχνίδια πολυτελείας, ποὺ τοὺς προσφέρουν, τοὺς ἡλεκτρικοὺς σιδηροδρόμους καὶ τὰ διαστημόπλοια, τὰ πανάκριβα μηχανικὰ ἐφευρήματα καὶ τὰ τρανζίστορ, ὑπάρχει τὸ παιχνίδι τοῦ ὑπαίθρου, τὸ τρέξιμο, τὸ πῆδημα, τὸ κυνηγητὸ καὶ τὰ τόσα ἄλλα.

Εἶναι τὰ ἐλεύθερα παιχνίδια, ποὺ ὑπῆρχαν ἀπὸ τὴν ἀρχαιότητα. Παιχνίδια γεμάτα κίνηση καὶ... φωνές, ποὺ ἐνθουσιάζουνε τὸν μικρόκοσμον καὶ τὸν κάνουν νὰ ζῇ ἄνετα στὴ δική του κοινότητα. Γιὰ τὰ παιχνίδια εἶναι ἕνα μικρὸ σχολεῖο. Ἐκεῖ, τὸ παιδί μαθαίνει νὰ συναγωνίζεται μὲ τοὺς ἄλλους, νὰ μὴ λήθῃ φέματα, νὰ εἶναι εἰλικρινής, νὰ φέρεται ἱποτικὰ, νὰ εἶναι γενναῖο καὶ ἄφοβο, νὰ ἀναπτύσσῃ τὴν ἀντίληψιν καὶ τὴν πρωτοβουλία, νὰ μὴ θυμῶνῃ.

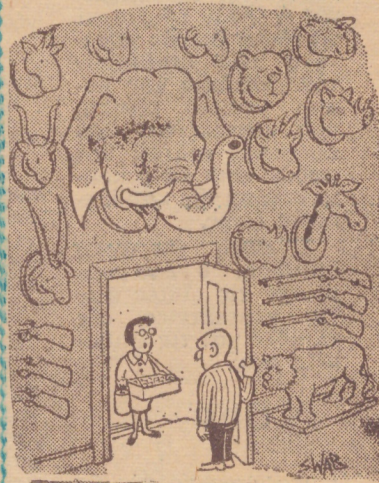
Νὰ γιὰ τὴν τὰ παιχνίδια εἶναι ἀπαράτητα.

Σὰς ἰσχυρίζομαι
ΦΑΙΔΩΝ

Καὶ μὴν Ξεχνᾶτε ὅτι:

Ἡ «Διάπλασις τῶν Παίδων» κυκλοφορεῖ κάθε Παρασκευὴ, ἀπὸ τὰ περίπτερα καὶ στὶς ἐπαρχίες ἀπὸ τὰ ὑποπρακτορεῖα τοῦ Νέου Πρακτορεῖου Ἐφημερίδων. Εἰδοποιήστε τὸ περίπτερό σας ἢ τὸν ἐφημεριδοπώλη σας νὰ σᾶς κρατᾷ κάθε βδομάδα τὴ «Διάπλαση», ὥστε νὰ τὴν ἔχετε, πρὶν ἐξαντληθῇ.

ΒΡΗΚΕ ΑΠΟ ΠΟΙΟΝ ΝΑ ΖΗΤΗΣΗ

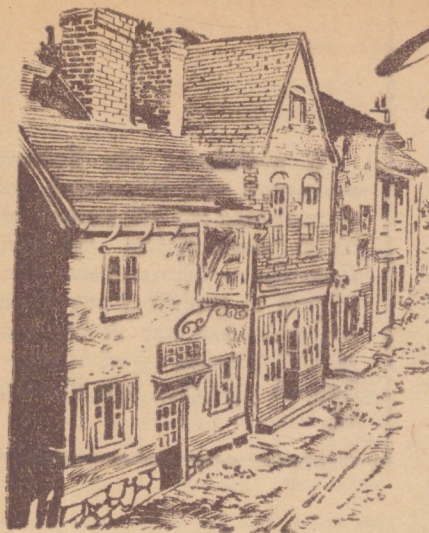

— Συνεισφέρετε στὸν ἔρανον ὑπὲρ τῆς Προστασίας τῶν Ζώων...

ΕΦΕΥΡΕΣΕΙΣ

Στὸ Μεξικό!

Τό ζήπιτι τῆς ΕΥΤΥΧΙΑΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΟΛΕΤ ΒΙΒΙΕΡ

● ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΚΟΥΜΕΤΑΚΙ

ΕΙΝΑΙ τὸ ἡμερολόγιο ἑνὸς μικροῦ κοριτσιοῦ. Καθημερινά, ἡ Ἀλὶν ἐξιστορεῖ τὰ ἀπλὰ ἐκεῖνα γεγονότα ποὺ συνθέτουν τὸν παιδικό της κόσμο γεμάτο κίνηση, ποὺ κατοικεῖται ἀπὸ πρόσωπα φιλικὰ καὶ σφύζει ἀπὸ τὰ μικρογεγονότα τῆς καθημερινῆς ζωῆς.

Σ' αὐτὴ τὴν ἀπλὴ διήγηση, θ' ἀναγνωρίσετε τὶς ἴδιες σας τὶς περιπέτειες, τὶς ἐλπίδες καὶ τὶς ἐπιθυμίες σας.

8ον

Ὡ, ὄχι μακριά, νά, ὡς τὴν πλατεῖα, κι' ὅμως τὰ πόδια μου τρέμανε στὸ γυρίσμά. Πόσο ἄλλαξαν ὅλα σ' αὐτὲς τὶς λίγες ἡμέρες: ἦρθε ἡ ἀνοιξη! Ἡ ἀμυδαλιά, στὴν ἀκρὴ τῆς πλατεῖας, γέμισε κιόλας μικρὰ ρόδινα ἀνθάκια, οἱ καστανιές πετάνε μάτια καί, περνώντας ἀπὸ τὸ σιδηρόδρομο, εἶδα τὸ πρῶτο χελιδόνι. Τί χαρά! Καθίσαμε κοντὰ στὸ γρασίδι ποὺ περιτριγυρίζει ἡ λιμνοῦλα. Ὁ ἥλιος ἔλαμπε, ἦταν ὅλα καταπράσινα, καὶ μέτρησα εἰκοσιτρεῖς μαργαρίτες. Συλλογιζόμουν τὴν πραγματικὴ ἐξοχή, καὶ ξαφνικὰ ἐνίωσα πόση λαχτάρα νὰ πάω, ποὺ λίγο ἔλειπε νὰ κλάψω.

Ἴσως ὁ μπαμπὰς νὰ μὰς ξαναπάρῃ στὰ δόση τοῦ Κλαμάρ, ὅπως καὶ πέρσι. Εἶχαμε φάει, θυμάμαι, πατάτες τηγανιτές, κι' εἶχα μαζέψει τόσους ὑάκινθους, ποὺ δὲν χωροῦσαν στὰ χέρια μου. Μ' ὅλο ποὺ ἡ μαμά εἶχε πάρει σχοινὶ ἡ Ἐστέλ κι' ὁ Ρικὲ τὸ ἔκοψαν στὰ δυό, ἐνῶ ἐγὼ ἔφτιαχνα τὸ μπουκέτο μου, γιὰ νὰ φτιάξουν, ἡ μιά κοῦνια, καὶ ὁ ἄλλος σχοινὶ γιὰ λάσσο.

— Αὐτὴ τὴ φορά, εἶπα

δυνατά, θὰ μοῦ ἀφήσουν σπάγγο!

Ἡ Ἐστέλ μὲ κοίταξε ἀνήσυχα:

— Τί σπάγγο; Τί εἶν' αὐτὰ ποὺ λές;

Κι' ὅταν ἐγὼ τῆς ἐξήγησα, ἔσκασε στὰ γέλια:

— Ἐ λοιπὸν ἐσύ ὀνειρεύεσαι ἀπὸ τώρα τὸ Κλαμάρ σου! Κι' ἐγὼ νόμιζα ὅτι ἔχεις πυρετό, Λιλὶν! Θὰ πρέπει ὅμως νὰ γυρίσουμε, γιατί ἐσύ εἶσαι κουρασμένη, κι' ἔχω καὶ νὰ τελειώσω, τὸ μάθημά μου.

Γυρίσαμε. Πόσο πεινούσα! Ὅταν τελείωσα τὴν τέταρτη φέτα μου μὲ μαρμελάδα, ἡ μαμά μου εἶπε ὅτι ὅπωςδήποτε θὰ μπορούσα γρήγορα νὰ ξαναγυρίσω στὸ σχολεῖο: ἄς ποῦμε γι' αὐτὸ τὸ Σάββατο!

— Σάββατο; Ὁχι, Παρασκευὴ, Παρασκευὴ, Παρασκευὴ!

Τελικά, θὰ πάω αὐριο τ' ἀπόγευμα. Εἶμαι ἐνθουσιασμένη. Μοῦ φαίνεται ὅτι ἔχω νὰ δώ τίς φίλες μου ἕναν αἰῶνα. Κι' ὕστερα εἶναι τόσο διασκεδαστικὸ νὰ γυρίξῃ κανεὶς ἔτσι, κι' ὅλοι νὰ ἀσχολοῦνται μὲ σένα: οἱ μαθητὲς σου λένε καλημέρα, ἡ δασκάλα σέ φωνάζει στὴν ἔδρα της γιὰ νὰ μάθῃ τί ἔπαθες. Καὶ πρέπει νὰ σοῦ πῶ ὅτι νοστάλγησα λιγάκι καὶ τὴν δουλειά! Μὰ τὴν ἀλήθεια σοῦ ἀνοίγει τὴν ὄρεξη τὸ νὰ ἔρθῃς κάποτε δεύτερη σὲ μάθημα! Ἡ μαμά μου τὸ θυμῆσε σήμερα τὸ πρῶτ.

— Βλέπεις, Λιλὶν, ὅτι ὅταν τὸ θέλῃς, μπορεῖς νὰ ἔχῃς θαυμάσιους θαύμους. Σκέψου το καλά, καὶ βάλε τὰ δυνατά σου!...

— Μὰ προσπαθῶ πάντα!

Ἡ μαμά γέλασε:

— Τότε προσπάθησε ἀκόμα περισσότερο!

Τῆς τὸ ὑποσχέθηκα. Ὡ,

θὰ τὸ δῆς! Ὅριστε, ἀπὸ αὐριο:

1. Θὰ μαθαίνω ὅλα μου τὰ μαθήματα στὴν ἐντέλεια.
2. Θὰ τελειώνω ὅλα μου τὰ γραπτὰ στὴν ἐντέλεια.
3. Δὲν θὰ ξανακάνω τὸν ὑποβολέα.
4. Δὲν θὰ ξαναστείλω γραμματάκια στὴν Βιολέτ.
5. Δὲν θὰ ξαναμιλήσω τὴν ὥρα τῆς γυμναστικῆς, κι' οὔτε θὰ ξαναγελάσω, ἀκόμα κι' ἂν μὲ γαργαλήῃ ἡ Τιεννὲτ Ζακό.
6. Θὰ εἶμαι παραδειγματική.

Ὅριστε, τὸ πῆρα ἀπόφαση: ἀπὸ αὐριο ἀνελλιπώς! Πόσο ἀνυπομονώ!... Στὸ μεταξῷ, γιὰ νὰ ἐξασκηθῶ, εἶμαι παραδειγματικὴ στὸ σπίτι. Βοήθησα τὴ μαμά νὰ ράψῃ τὰ φορέματά μας καὶ ἔρραψα στὸ δικό μου ὅλα τὰ κουμπιά. Ἐπίσης, ἔβαλα τὸ Ρικὲ νὰ μοῦ πῇ τὸν μῦθο τοῦ τῆν γραμματικῆ του (τὸ ρῆμα εἶμαι). Κι' ἐκτὸς αὐτοῦ, καθάρισα τὰ λαχανικά γιὰ τὴ σούπα, ἔπλεξα, κι' ὕστερα, ἐπειδὴ δὲν εἶχα πιά τί ἄλλο νὰ κάνω, ἀποφάσισα νὰ καθάρίσω τὴν τραπεζάρια στὴν ἐντέλεια. Ἐβαλα τὶς καρέκλες πάνω στὸ τραπέζι (ὁ Ρικὲ καὶ ἡ Ἐστέλ ἔγιναν ἐξω φρενῶν) κι' ἡ Ἐστέλ πῆγε νὰ κλειστῇ στὴν κόμαρά της) κι' ἄρχισα νὰ τρίβω τὸ παρκέ, μὰ τότε ἦρθε ἡ μαμά φωνάζοντας, καὶ μοῦπε ὅτι πρελλάθηκα. Τότε, μὴ ἔχοντας τίποτε ἄλλο νὰ κάνω, ἔβαψα ὅλα τὰ παπούτσια γι' αὐριο κι' ἔτριψα τὶς κατσαρόλες. Εἶμαι ξεπατωμένη! Ὡ, πόσο κουραστικὸ εἶναι νὰ εἶσαι ὑποδειγματική.

ΣΑΒΒΑΤΟ, 13

Ἐνα ὥραῖο σύστημα γιὰ νὰ τὰ βγάζουμε στὸ κρυφτό:

Ἀνέβηκα στὴν πιτιεριὰ νὰ κόψω ἕνα πιτέρι κι' ἡ πιτιεριὰ — μὲ — χτύπη — σε — καὶ — μοῦ — κό — με — τὸ — χέ — ρι.

Σήμερα τὰ «φύλαγα» ἐγώ, ἀλλὰ δὲν ἔπιασα καμμία: θὰ πρᾶπῃ νὰ φταῖν γρίππη μου, γιατί ἄλλες φορές ἔτρεχα πάρα πολὺ καλά. Κι' ὅσο γιὰ κείνο τὸ ὄλο, ποὺ ἔλεγα ὅτι θέλω ν' εἶμαι ὑποδειγματικὴ, τίποτα! Πῆρα πέντε κακοὺς δοθμούς. Φταίει ὁ ἥλιος, γιατί εἶχε τόσο πολὺ μέσα στὴ τάξη ἀλλὰ καὶ ἔξω, ποὺ θ' νόμιζε κανεὶς ὅτι βρισκότα μέσα στὸν ἴδιον τὸν ἥλιο! Ἀπὸ τὴ θέση μου ἔβλεπα τὴ φυλλύρα τῆς αὐλῆς, τὸν οὐρανὸ, ἕνα πουλὶ ποὺ πετοῖ, σε, κι' ἐνίωθα τόσο χαρούμενὴ ποὺ ἄρχισα νὰ τραγουδῶ ὡς πιγανα τὸ «ἦρθε πάλι ἀνοιξη», ἐνῶ ἡ Βιολέτ ἔλεγε τὴν ἱστορία. Κι' ὕστερα, χωρίς νὰ τὸ καταλάβω, ἄρχισα νὰ τραγουδᾶς δυνατά, στ μέρος ποὺ λέει: ἀνθίσε ἡ τριανταφυλλιά, καὶ στὴν πρώτη τους φωνὴ ἦρθαν πάλι τὰ πουλιά.

Οἱ ἄλλες μαθήτριες μὲ τζόρι κρατοῦσαν τὰ γέλια ἐγὼ ἔγινα κατακόκκινη, κι' ἡ δασκάλα μοῦ εἶπε:

— Ἀλὶν, ἀφοῦ φαίνεται νὰ σοῦ ἀρέσῃ τόσο πολὺ νὰ χρησιμοποιῇς τὴ γλῶσσά σου, πές μου σὲ παρακαλὰ ἡ πολιτορκία τῆς Ἀλέξιας ἀπὸ τὸν Ἰούλιο Καίσαρα ἐγὼ νὲ πρὸ, ἡ μετὰ Χριστῶν;

Πρὸ; Μετὰ; Μπερδεύτηκα κι' ἀπάντησα:

— Κάπου ἐνδιάμεσα!

Τότε λοιπὸν πῆρα καὶ τὸ κακὸ βαθμό! Προσπάθησα πολὺ νὰ ἐξηγήσω στὴ μαμά, γιὰ τὸν ἥλιο, μὰ ἐκεῖν δὲν κατάλαβε.

— Ἐτσι ἔλεγες νὰ γίνῃ παραδειγματικὴ; μὲ ρώτησ ἀνυστενάζοντας.

Μὰ θὰ τὰ καταφέρω ὁπωςδήποτε ἀπὸ Δευτέρα! Ἀλλωστε σήμερα τὸ μυαλό μου εἶναι πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι μου, μὲ τὴν αὐριανὴ γιορτῇ! Τὸ ἴδιο κι' ἡ Βιολέτ! Πῆρα τρία στὴν ἱστορία μὲ θὰ φορέσῃ τὸ ὥραῖο της ταφτανέο φόρεμα καὶ τὰ γυαλιστερά της παπούτσια.

καί φοβάται ότι τὸ ἀριστερὸ τὴν στενεύει. Τὸ κασκόλ της τελείωσε. Ὁ Ἀρμάν ζωγράφισε ἕνα θαυμάσιο σχέδιο: ἀγρίους πού καταβροχθίζουν ἕναν λευκὸ, στὴ μέση ἐνὸς δάσους πού εἶναι γεμάτο τίγρεις· εἶναι νὰ σὲ πιάνει τρόμος. Ἀκόμα κι' ὁ Νόννο θὰ χάριση ἕνα κόκκινο μολυβάκι. Πόσο καλὸς εἶναι. Μ' ὅλα τούτα, τὸ σπίτι εἶναι ἄνω κάτω: ἡ Κυρά - Δυστυχίδου βάφει τὴ σκάλα κι' ὅλο τ' ἀπόγευμα ἀναγκαστήκαμε νὰ πατάμε πάνω σὲ ἐφημερίδες, κι' ἂν δὲν προσέχαμε μᾶς ἔβαζε τὶς φωνές.

—Τί σημαίνει ὅλη αὐτὴ ἡ φασαρία; μὲ ρώτησε ὁ Κοπερνίκ ἀνοίγοντας τὴν πόρτα του.

Ἐκανα νὰ τοῦ ἀπαντήσω μὰ μὲ φώναξε ἡ Κυρά Δυστυχίδου, ἔτσι, ὥς ποῦμε τυχαία, γιὰ νὰ τὴ βοηθήσω νὰ τραβήξῃ τὴν ψάθα. «Αὐριο εἶναι τῆς Ἀγίας Ματθίλδης, καὶ ἡ γιορτὴ τῆς μαμᾶς Πετιό, κύριε Κοπερνίκ, τοῦ φώναξα μ' ὅλη μου τὴ δύναμη.

Ἡ θυρωρίνα μὲ ἀπέειλε μετὴν πατσαβοῦρα της, μὲ ἤμειν κιάλας μακριά...

Ἐκείνη τῇ στιγμῇ, μοῦ ἔρχεται μιὰ ἰδέα: ἀνεβαίνω σπίτι μου τέσσερα - τέσσερα τὰ σκαλιά.

—Μαμά, μαμά, τί θὰ χάρισης ἐσύ στὴν Κυρία Πετιό;

Καὶ νὰ ποῦ ἡ μαμὰ δὲν τῆς ἀγόρασε τίποτα, τόσο εἶχε τὸ νοῦ της στὰ φορέματά μας! Κατεβήκαμε λοιπὸν γρήγορα, καὶ κάναμε βόλτα ὅλη τὴ λεωφόρο, χωρὶς νὰ βροῦμε τίποτα. Ὑπῆρχε βέβαια ἕνα πολὺ ὥραϊο κολλιέ στοὺς Νεωτερισμοὺς, ἀλλὰ πολὺ ἀκριβό: πεντακόσια φράγκα. Πάει πολὺ!...

—Μὰ τί νὰ χάρισω, τί νὰ χάρισω; ἔλεγε καὶ ξανάλεγε ἡ μαμὰ. Νὰ ποῦ ἀρχίζω νὰ ξεχνᾶω τὰ πάντα, κοριτσάκι μου!

Τελικά, θυμήθηκα τὸν ἔμπορο πουλιῶν στὸ ἀδιέξοδο Ζανδιέ, κι' ἀγοράσαμε ἕνα χαριτωμένο καναρινάκι, σ' ἕνα μικρὸ - μικρὸ κλουδάκι: στοίχισαν ὅλα διακόσια φράγκα. Ὁ Ρικὲ ἦταν ξετρελλαμένος, θάθελε μάλιστα νὰ κρατήσῃ τὸ πουλάκι — ὄχι ὅμως καὶ ἡ Ἐστέλ, ἐπεὶδὴ, λέει, κάνει θόρυβο.

Τώρα πρέπει νὰ ξαναδοκιμάσουμε τὰ φορέματα, κι' ὕστερα νὰ τελειώσω τὸ πρόβλημά μου.

Στὴ σκάλα, ὅταν περνᾶμε μπροστὰ ἀπὸ τῆς γιαγιᾶς — Πλὺς, μυρίζει δανίλιν. Θὰ φτιάχνῃ τὸ γλυκό...

ΚΥΡΙΑΚΗ ΒΡΑΔΥ, 14

Χθὲς σταμάτησα τὸ γράψιμο ἐπειδὴ ἡ μαμὰ μ' ἔστειλε νὰ λύσω τὸ πρόβλημά μου. Ἀλλὰ ἐκείνη τῇ γιορτῇ δὲν θὰ τὴν ξεχάσω! Τί

ὥραϊα πού ἦταν, πόσο γελάσαμε! Τὸ πουκάμισό μου εἶναι μούσκεμα στὸν ἰδρώτα καὶ τὰ πόδια μου μὲ πονᾶνε τόσο πολὺ πού δὲν ξέρω πῶς θὰ τὰ καταφέρω νὰ πάω ὡς τὸ κρεβάτι μου (τώρα εἶμαι στὴν κουζίνα). Ἐμπρὸς ὅμως γρήγορα, νὰ τὰ διηγηθῶ ὅλα μὲ τὴ σειρά τους.

Πρῶτα - πρῶτα, πρέπει νὰ πῶ ὅτι εἴμασταν στ' ἀλήθεια ὅλες ὁμορφες. Ἡ Ἐστέλ ἔδωσε τὶς μπουλές της μὲ μιὰ πράσινη κορδέλλα στὸ ἴδιο χρῶμα μὲ τὸ φορέμά της, κι' ἐγώ, ἀντὶ γιὰ μπουκλὲς καὶ κορδέλλες, φορούσα ἕνα θαυμάσιο χρυσὸ σκουφάκι πού μοῦ δάνεισε ἡ μαμὰ. Τὸ παντελόνι τοῦ Ρικὲ ἐρχόταν λιγάκι στενὸ, μὰ οἱ καινούργιοι κάλτσες του τοῦ πηγαιναν περίφημα, καὶ τὶς πρόσεχε σὰν τὰ μάτια του.

Τὸ μεσημέρι, φορέσαμε τὶς πετσέτες μας γιὰ νὰ μὴ λερωθοῦμε, μὰ ἐγώ δὲν ἔφαγα σχεδὸν τίποτα, γιὰτὶ κρατοῦσα τὴν ὄρεξή μου γιὰ τὰ γλυκά — καὶ ἄλλωστε εἶχαμε πρᾶσσα.

— Πηγαίνουμε; Πηγαίνουμε; ρωτούσαμε κάθε στίγμῃ.

Τελικά, ἡ μαμὰ εἶπε «ναί, πηγαίνουμε», καὶ βγήκαμε μὲ τὸ κλουβὶ καὶ τὸ πουλάκι ἐπὶ κεφαλῆς, τῇ στιγμῇ ἀκριβῶς πού ἡ Κυρά Δυστυχίδου ἔφτανε στὸ κεφαλόσκαλο μὲ τὴν Δεσποινίδα Νοεμί, τὴ Γιαγιά Πλὺς καὶ τὸν Γαβριέλ. Τὴν ὥρα πού ἐμεῖς κάναμε τὴν θριαμβευτικὴν μᾶς εἴσοδο, οἱ Πετιὸ τρώγαν ἀκόμα τὸ τυρί τους.

— Χρόνια πολλά! χρόνια

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

πολλά μαμὰ Πετιό! Φωνάξαμε ὅλοι μαζί.

Ἡ μαμὰ Πετιὸ σηκώθηκε μ' ἕνα πήδημα:

— Τί ἐκπληξή! Καὶ νὰ μὴν τὸ περιμένω!

Ὁ ἕνας μετὰ τὸν ἄλλο τῆς δώσαμε τὰ δῶρα μας, κι' ἐκείνη ἔβγαζε ἐπιφωνήματα θαυμασμοῦ, εὐχαριστοῦσε, φίλησε μάλιστα ὅλον τὸν κόσμο, ἀκόμα καὶ τὸν μπαμπά! Πρέπει νὰ σᾶς πῶ ὅτι τὴ μεγαλύτερη ἐπιτυχία ἀπ' ὅλα τὴν εἶχε τὸ καναρινί: Ὁ Νόννο μόλις τὸ εἶδε, ἀπλῶσε πρὸς αὐτὸ τὸ δακτυλάκι του καὶ φώναξε: «Ζο — Ζό!» καὶ ὁ Ἀρμάν ἀποφάσισε ὅτι θὰ τὸ ἀναμάζαμε «Ζαζό». Ὁ δαντελίνος γιᾶκάς ἦταν πολὺ ὁμορφος, καθὼς καὶ τὸ γλυκό, ἂν καὶ πολὺ μικρὸ κατὰ τὴ γνώμη μου. Κι' ἡ Κυρά — Δυστυχίδου ἔφερε ζαχαρωτά, πού μᾶς τὰ πρόσφεραν ἕνα γύρο, μὰ ἦταν πάλι ἀπὸ κατράμι, καὶ ἀναγκάστηκε νὰ φτύσω κρυφὰ τὸ δικό μου, ἐπεὶδὴ φοβόμουν ὅτι θὰ μοῦ πείραζε τὸ στομάχι γιὰ τὴν ὑπόλοιπη βραδυά. Εὐτυχῶς δὲν ἔπαθα τίποτα.

— Μὰ εἶναι τρέλλα! Δὲν ἔπρεπε! ἔλεγε καὶ ξανάλεγε ἡ Κυρία Πετιό! Μὲ παρachaϊδεύετε.

Κι' ἔδειξε τὸ κασκόλ, τὸ μολυβάκι, καὶ τὸ σχέδιο τοῦ Ἀρμάν, αὐτὸ πρὸ παντός, πού ἦταν πραγματικὰ ἐντυπωσιακὸ «ρεαλιστικὸ» δῆλωσε ἡ Δεσποινὶς Νοεμί πού

ἔξερε ἀπὸ τέτοια, καὶ προσέθεσε ὅτι δὲν ὑπῆρχε ἀμφιβολία ὅτι ὁ Ἀρμάν θὰ γινόταν μεγάλος ζωγράφος.

— Ὅχι δά! Ὅχι δά! ἀπάντησε ἡ μαμὰ Πετιό.

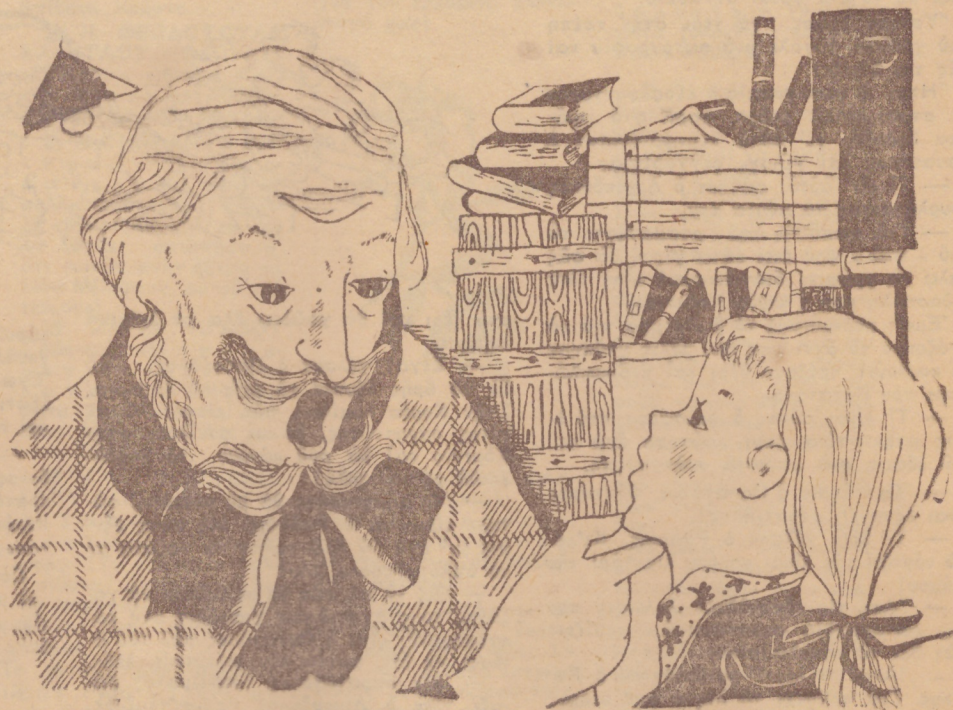
Μὰ ἐνῶ μιλοῦσε, κοίταζε τὸν Ἀρμάν της, καὶ ἦταν φανερό ὅτι τὸ πίστευε κι' ἡ ἴδια.

Καθὼς δὲν ὑπῆρχαν ἀρκετὲς καρέκλες γιὰ ὅλους, ὁ μπαμπάς ἔτρεξε νὰ πάρῃ ἀπὸ τὶς δικιές μας, καὶ καθίσταμε γύρω στὸ τραπέζι, οἱ γονεῖς ἀπὸ τὴν μιὰ μεριά καὶ τὰ παιδιὰ ἀπὸ τὴν ἄλλη. Ἐκείνη τῇ στιγμῇ ἀκριβῶς, ἔφτασε ὁ κουινιάδος τῶν Πετιό, ὁ κ. Πικοκολά, χωρὶς τὴν γυναῖκα του πού εἶναι συναχωμένη. Φάγαμε τὶς σκολάτες, καὶ ὁ Κριστιάν κάθισε ἀνάμεσα στὴν Ἐστέλ καὶ τὴν Βιολέτ. Ἦταν πολὺ κομψὸς μὲ γκόλφ παντελόνι, θάλεγε ὅτι ἔβγαίνει ἀπὸ τὴ διτρίνα!

— Μὰ εἶναι φιγούρας ὁ Κρικρίς, ψιθύρισε ὁ Ἀρμάν πού δὲν μπορεῖ νὰ τὸν ὑποφέρῃ.

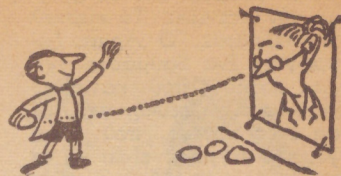
Σ' αὐτὸ τὸ διάστημα, ἡ μαμὰ Πετιὸ ἔβγαλε ἀπὸ τὸ μπουφὲ μιὰ πελώρια τοῦρτα μὲ μῆλα, δυὸ πιᾶτα μὲ ξερὰ κουλουράκια, τρεῖς μπουκάλια ἄσπρο κρασί καὶ ποτὴρια.

— Πῶς, πῶς, ἐγὼ νόμιζα ὅτι «δὲν μᾶς περιμένετε»! ἔκανε γελώντας ὁ μπαμπάς. (ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ: Ἡ συνέχεια).

Ο ΠαπάΚιας

Ο φαντάρος!...

ΠΡΟΧΘΕΣ ο Πατατάκος ήρθε στο σχολείο μ' ένα μυστήριο χαμόγελο. Δηλαδή τὸ στόμα του κόντευε νὰ φτάσῃ ἀπὸ τὸ ἓνα αὐτὶ στὸ ἄλλο κι' ἐμεῖς ὅταν τὸν βλέπουμε ἔτσι τὸν περικυκλώνουμε γιὰτι, ξέρουμε πὼς κάτι σπουδαῖο ἔχει νὰ μᾶς πῇ.

— Τί τρέχει ἔξυπνε; τὸν ρώτησε ὁ Τοματάκης. Γιατὶ γελᾷς ἔτσι φεγγαρίσια;

— Φεγγαρίσιος εἶσαι καὶ φαίνεται! εἶπε ὁ Πατατάκος. "Ἀκου νὰ σοῦ πῶ ἔξυπνε, λογαρισμὸ δὲ θὰ δώσω σὲ κανένα σας, δὲν ἔχω δηλαδὴ τὸ δικαίωμα νὰ γελῶ, νὰ χοροπηδῶ ἢ νὰ κάνω τούμπες στὸν ἀέρα ἅμα ἔτσι θέλω;

— Κάνε ὅσες τούμπες θέλεις ἀλλὰ μὴ μᾶς λοξοκοιτάξης νὰ δῆς ἂν σὲ βλέπουμε πὺ γελᾷς φεγγαρίσια ἔξυπνε! εἶπε ὁ Τοματάκης φουρκισμένος.

Τὴν ὥρα κεῖνη χτύπησε τὸ κουδούνι καὶ τρέξαν ὅλοι μέσα στὴν τάξη. "Ὅταν ἄρχισε τὸ μάθημα, βλέπαμε τὸν Πατατάκο ὅλο νὰ κουνιέται πάνω στὸ θρανίῳ του, πότε δεξιὰ πῆγαινε, πότε ἀριστερά. Καὶ πότε - πότε χαμογελοῦσε φεγγαρίσια καὶ χαίδευε τὸ τσεπάκι πὺ εἶχε ἢ μπλοῦζα τοῦ ψηλά!

— Παιδιά, πάει αὐτός, τοῦ ἔστριψε, ψιθύρισε ὁ Ραδίκης. Λαμογελάει καὶ χαίδεύει τὴν τσέπη του, δὲν εἶναι στὰ καλά του!

— Μήπως ἔχει κανένα γλυκὸ μέσα; εἶπε ὁ Λιχουδάκος πὺ καὶ στὸ ξύπνιο τοῦ ὅλο καρδέλλια ὀνειρεύεται.

— Σσοςσ! ἔκανε τὴν ὥρα κεῖνη ὁ Πατατάκος καὶ γύρισε πίσω καὶ μᾶς κοίταξε μὲ τὸ ἓνα φρύδι σηκωμένο.

"Υστερα ἔχωσε τὸ χέρι στὴν τσέπη πὺ χαίδευε, ἔβγαλε μιὰ φωτογραφία καὶ μᾶς τὴν ἔδειξε!

"Ἦταν ἡ φωτογραφία ἑνὸς φαντάρου μὲ στρατιωτικὰ ρούχα, χαρὰ στὸ πρᾶγμα δηλαδὴ, γι' αὐτὸ περφηφανεύσαν ὁ Πατατάκος καὶ γέλαγε φεγγαρίσια;

— Τί εἶν' αὐτό; ρώτησε ὁ Λιχουδάκος γουρλώνοντας τὰ μάτια του.

— Γιὰ σωπάστε καὶ σταματήστε τὰ ψοῦ - ψοῦ - ψοῦ ἐκεῖ κάτω γιὰτι θὰ σᾶς βάλῳ νὰ γράψετε διαγώνισμα! εἶπε τότε ἡ δασκάλα μας ἡ κυρία Μηδενικοῦ.

"Εμεῖς περιμένουμε τὸ διάλειμμα γιὰ νὰ βγάζουμε τὸ ἄχτι μας καὶ μόλις χτύπησε τὸ κουδούνι, τρέξαμε ὅλοι καὶ περικυκλώσαμε τὸν Πατατάκο.

— Τί εἶναι αὐτὸς ὁ φαντάρος πὺ ἔχεις στὴν τσέπη σου; ρώτησα ἐγὼ καὶ τοῦ ἔδωσα μιὰ μπουνιά στὴν τσέπη.

— "ὦχ! ἔκανε ὁ Πατατάκος. Φαντάρος εἶναι ἔξυπνοι, στρατιῶτες!

— Τί λές; γέλασε ὁ Ραδίκης. Κι' ἐγὼ νόμιζα πὼς εἶναι κανένα λιοντάρι τῆς ἐρήμου!

— "Ἀσε τίς ἔξυπνάδες! Ζηλεύεις πὺ ἔχω φωτογραφία στρατιωτικὴ, νομίζεις πὼς δὲν τὸ καταλαβαίνω;

— "Ἀκου τί λέει! φουρκίστηκε ὁ Ραδίκης. Γιὰ πρόσεχε τὰ λόγια σου μικρέ!

— Ναί, ναί, ζηλεύεις γιὰτι ὁ Δημητράκης ὁ γιὸς τοῦ μπακάλη μας πῆγε

στρατιῶτης καὶ μοῦ ἔστειλε καὶ φωτογραφία!

— Οὔτε πὺ τὸν ξέρω, οὔτε πὺ μὲ ξέρει αὐτὸς ὁ Δημητράκης! εἶπε ὁ Ραδίκης. Καὶ τὴ φωτογραφία τούτη γράφω στὰ παλιά μου τὰ παπούτσια! Νάταν κανένας στρατηγός, κανένας ἀξιωματικὸς μάλιστα! "Ἀλλὰ ἔναν φαντάρο τί νὰ τὸν κάνω;

— "Ἔτσι ξέρεις, ἔτσι λές! πετάχτηκε ὁ Πατατάκος κατακόκκινος. "Ὁ Δημητράκης δὲν εἶναι ὅποιος - ὅποιος ἔξυπνε στὸ στρατό! Εἶναι μέγας καὶ τρανός, τὸ γράφει καὶ στὸ γράμμα πὺ μοῦ ἔστειλε. "Ὅλος ὁ λόχος περνᾷ ἀπὸ τὰ χέρια του!

"Ὁ Ραδίκης ἄρχισε νὰ τραντάζεται ὁλόκληρος ἀπὸ τὰ γέλια.

— Μὲ τὰ καλά σου εἶσαι παιδάκι μου; εἶπε στὸν Πατατάκο. Τί εἶναι ὁ Δημητράκης σου δηλαδὴ; Κανένας ἀρχιστράτηγος, πὺ περνᾷ ὅλοι ἀπὸ τὰ χέρια του; "Ἄς γελᾷσω Κινέζικα: Χο - χό - χί - χέ - χόν καὶ χόν!

— Γέλα καὶ κορακίστικα ἔξυπνε ἀλλὰ μάθε κιόλας, πὼς ὁ Δημητράκης εἶναι βοηθὸς κουρέα στὸ στρατό κι' ὅλοι οἱ στρατιῶτες κι' οἱ ἀξιωματικοὶ περνᾷ ἀπὸ τὰ χέρια του ἔξυπνε! Γέλα τώρα ἂν σοῦ βαστάη!

"Εμεῖς γιὰ μιὰ στιγμή μείναμε μὲ τὸ στόμα ἄνοιχτό. Κουρέας λοιπὸν ἦταν ὁ Δημητράκης πὺ μπροστὰ του στέκονταν ὅλοι σουζᾷ;

— "Εγὼ ὅταν θὰ γίνω στρατιῶτης, εἶπε τότε ὁ Τοματάκης, δὲ θὰ γίνω κουρέας. Θὰ ἔχω πάντα ἓνα ὀπλοπολυβόλ-

στὸ χέρι καὶ θὰ γαζῶνῳ ὅλα τὰ ἐχθρικά λημέρια.

— Σιγά! γέλασε ὁ Πατατάκος. Πὺ θὰ τὰ βρῆς ἔξυπνε τὰ ἐχθρικά λημέρια; Στὴν Κορέα νομίζεις πὼς εἶσαι; "Ὅταν γίνης στρατιῶτης, θὰ σὲ στεῖλουν στὴν Κόρινθο καὶ θὰ σοῦ κάνουν τὸ κεφάλι γουλί μὲ τὴν φιλή!

— "Ὁ Δημητράκης θὰ μὲ κουρέψῃ; ρώτησε εἰρωνικά ὁ Ραδίκης. Μὴ σκάς ἔξυπνε κι' ἐγὼ θὰ βρῶ τρόπο νὰ γαζῶνῳ μὲ τὸ ὀπλοπολυβόλο μου!

— Θές νὰ πῶ πὼς θὰ σὲ βάλουν νὰ γαζῶνῳ τοὺς σχισμένους γιοσκᾶδες στὴ ραπτομηχανή; εἶπε ὁ Πατατάκος πὺ τοῦ ὀρέσει νὰ ἔχῃ πάντα τὴν τελευταία λέξη.

— Δὲν παρατάτε τὰ τσακώματα; φώλαξε τότε ὁ Λιχουδάκος βαρυνετημένος, γιὰτι αὐτὸς ἂν δὲν κουβεντιάζει ὅλο γιὰ φαγητὸ καὶ γλυκά, βαρύνεται.

— Λοιπὸν, εἶπε ὁ Τοματάκης γελώντας, δὲν ξέρω τί φαντάροι θὰ γίνουμε ὅλοι, ὁ Λιχουδάκος ὅμως νὰ δῆτε πὺ θὰ γίνῃ ὀπωσδήποτε στρατιωτικὸς μάγεις!

— Δηλαδὴ, δηλαδὴ; Θὰ μαγειρεύῳ ἐγὼ; ρώτησε ὁ Λιχουδάκος καὶ γέλασε.

— Καὶ θὰ μαγειρεύῳ καὶ θὰ δοκιμάζῳ ὅλα τὰ φαγητὰ ἂν ἔχουν ἀρκετὸ ἄλατι, πιπέρι, μοσχοκάρυδο, κανέλλα!

— Στὸ σπῖτι σου ρίχνετε κανέλλα καὶ στὰ φαγητὰ; ρώτησε ὁ Πατατάκος καὶ γέλασε κοροϊδευτικά.

— "Ὅποιος μαγειρεύει ἐξωτικά φαγητὰ, ρίχνει μέσα καὶ κανέλλα καὶ μοσχο-

κάρυδο κι' ὅτι ἄλλο θέλει! εἶπε ὁ Λιχουδάκος πὺ σὲ κάτι τέτοια εἶναι ἄσσοις "Εγὼ στὸ στρατό θὰ τοὺς μαγειρεύῳ ὅλα ἐξωτικά φαγητὰ γιὰ νὰ εὐχαριστηθοῦ καὶ νὰ μὲ κρατήσουν πολὺ καιρὸ μάγεις!

— Ναί, μαγειρεψέ τους τίποτα χελὶ δονοφωλιές ἄ - λᾶ - πολῖτα, κι' ἅμα σκρατήσουν πάνω ἀπὸ δυὸ ὥρες νὰ μοι περάσης χαλκὰ στὴ μύτη! εἶπε ὁ Πατάκος.

Πάνῳ στὴν ὥρα, χτύπησε τὸ κουδούνι καὶ μπήκαμε γρήγορα στὴν τάξη. Λοιπὸν εἴχαμε ἔκθεση καὶ ξέρετε τί θέμα μᾶς ἔδωλε ἡ δασκάλα;

«Τί θὰ γίνῳ ὅταν μεγαλώσω».

Κι' ὅλοι γράψαμε πὼς θὰ γίνουμε φαντάροι! Μάλιστα!

ΠΑΠΑΚΙΑΣ

Συνεχίζουμε! (... 'Αλίμονο)

ΣΥΝΕΧΙΖΟΥΜΕ τή...

δημοσίευση φυσικά! Γιατί ό διαγωνισμός μας για τή λέξη - μαμούθ, πού είχε μιὰ έπιτυχία - μαμούθ, ΤΕΛΕΙΩΣΕΙ! 'Αποτελέσματα θά δώσουμε όταν δημοσιευθούν οι λέξεις μας. Τότε, ειδική έπιτροπή στην όποία θά συμμετέχη κι ένας καθηγητής, θά μελετήσει τά... μαμούθ, και θά ξεχωρίση αυτά πού είναι στά πλαίσια του διαγωνισμού. Αútές τις λέξεις δηλαδή, πού:

- 1) Είναι 'Ελληνικές.
- 2) Χρησιμοποιούνται.
- 3) Δεν είναι τραηγμένες από τά μαλλιά, ούτε άπίθανες.

Σάς χρωστάω μιὰ μικρή εξήγηση: Δεν δημοσιεύω ΟΛΑ τά μαμούθ πού μου στέλνετε. Μερικά είναι τόσο άυτοσχέδια, ώστε με την πρώτη ματιά φαίνονται έκτός διαγωνισμού. Είπαμε δέβαινα πώς έπιτρέπονται και οι σύνθετες λέξεις. Όμως άλλο τό «καφεγαλακτοζαχαροπλαστέιον» πού είναι σύνθετη άλλα σέ χρήση λέξη, κι' άλλο τό «γισουρτοζαχαρομπακλαβαδοκαταίφο - καφερυζογαλοπλαστέιον» πού έστειλε κάποιος!!

Πολλά παιδιά, πάρα πολλά, παρεξηγήσατε αυτό τόν όρο του διαγωνισμού και στείλατε μαλλιοτραηγμένες λέξεις. Αútές λοιπόν τις τόσο κραυγαλέα έκτός θέματος λέξεις, δεν τις δημοσιεύω. Δέ σημαίνει όμως πώς όσες γράφω εδώ είναι έγκυρες. 'Απλώς, σημειώνω εκείνες πού δέ χτυπάνε με τή πρώτη σάν... ξεκάρφωτες. 'Η διαλογή κι' η τελική δράβευση, είναι έργο τής έπιτροπής.

Και κάτι ακόμα: Με ρωτάτε, τί θά γίνη άν δυό ή περισσότερα παιδιά διαλέξατε τήν ίδια λέξη. 'Ασφαλώς... κλήρωση!

ΥΠΕΝΘΥΜΙΩ: 'Η συννηθισμένη ύλη τής Μέλισσας και σ' αυτό τό τεύχος... έξορίστηκε σ' άλλη σελίδα του τεύχους. Και τώρα στις λέξεις σας:

■ 'Η ΕΛΕΝΗ ΦΡΑΓΚΑΚΗ: «Φεστιβάλοκινηματιγραφικοκαλλιστεία.

■ 'Ο ΚΩΝΙΝΟΣ ΚΑΒΟΥΛΗΣ ('Αγία Παρασκευή): «Καγκελομαρμαροπελεκητή» 22 γράμματα.

■ 'Ελεος.. ΕΥΡΙΔΙΚΗ ΓΑΡΔΙΚΗ (Λαμία) τί μαρμελάδα ήταν αυτή;! Άυτοσχέδια όμως. Και τά επίθετα δεν είναι λέξεις έ;

■ 'Ωραία και... μαμούθ ή λέξη σου ΘΑΛΕΙΑ ΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ (Θεσ)νίκη) μά... υπάρχει τέτοιο χωμα;).

■ Αútός ό 'Ανανίας και πόσους δεν πήρε στο λαιμό του ΠΑΡΘΕΝΑ ΤΖΙΝΟΥΔΗ (Κομοτηνή)! Νάξερές πόσα παιδιά έστειλαν τή... μαλλιοτραηγμένη του αυτή λέξη!

■ 'Ενας ... άνώνυμος: «Διχλωροδισφαινωλοτριχλωραιθάνιον», 31 γράμματα.

■ 'Ο ΧΡΗΣΤΟΣ ΜΑΛΚΙΔΗΣ ('Αλεξανδρούπολις): «'Εκατομυριοπεντάκισχιλιοστός» 28 γράμματα, όλόκληρη ήταν άπίθανη Χρήστο.

■ 'Η ΘΕΟΔΟΣΟΥΛΑ ΚΑΔΟΓΛΟΥ (Θεσ)νίκη) «Ποντικογατοκυνηγητό» (άλλίως... μαλλιοτραηγμένη!).

■ 'Η ΚΙΚΗ ΑΝ.: «'Εληνοαγγλογερμανικό» (άλλίως μαλλιοτραηγμένη! Πολύ εύχαριστώ για τά καλά λόγια, άπάντηση σ' όστι ρωτάς στην έξτρα σελίδα Μέλισσας, αυτού του τεύχους).

■ ΜΑΡΙΑ ΑΓΑΘΟΥ ('Αθήναι): «Μηχανολογικοηλεκτρολογικό» 26 γράμματα. (Τά υπόλοιπα, άπίθανα Μαράκη! 'Ελα κανένα Σάββατο!).

■ 'Η ΜΑΙΡΗ ΑΓΓΕΛΟΓΛΟΥ (Κηφισιά): «Καφεγαλακτοζαχαροπλαστέιον» 30 γράμ. (Τά υπόλοιπα πολύ άπίθανα! Διάβασε κι' άλλη άπάντηση, στην έξτρα σελίδα μας αυτού του τεύχους.

■ 'Η ΕΛΕΝΗ ΙΩΑΝΝΙΔΟΥ ('Αθήναι), μιὰ σειρά από λέξεις όλες στο πνεύμα του διαγωνισμού, διαλέγω τή μεγαλύτερη: «Σταφυλοσακχα

ροπαρωγός» 23 γράμματα.

■ 'Η ΕΛΕΝΗ Δ. ΔΑΡΡΑ (πολλά εύχαριστώ για καλά λόγια, διαλέγω τήν πιό κατάλληλη από τις λέξεις σου: «Στεγνοσιδηροκαθαριστήρια», 25 γράμματα.

■ Μόνο σάν άξιοπερίερ γό μπορεί νά δημοσιευτή αυτό πού έστηλες, φίλε μου ΗΛΙΑ ΗΛΙΟΠΟΥΛΕ (Κυπαρισσία). Τό θέμα δλέπεις ήταν ή μεγαλύτερη ΕΛΛΗΝΙΚΗ λέξη. Τυχρότερος στόν άλλο διαγωνισμό πού — μεταξύ μας — δεν άργεί!!

■ 'Ο ΘΑΝΑΣΗΣ ΓΟΥΔΕΣ (Σπάρτη), τρεις λέξεις, διαλέγω τήν κατάλληλη: «Μπουζουκοκιθαροπαίκτης», 22 γράμματα.

■ 'Αχ φίλε μου ΙΩΑΝΝ. ΜΠΑΤΖΟΓΙΑΝΝΗ! Τί μαμούθ ήταν αυτά; 'Ακόμα νά... συνέλθω! Δεν είπαμε όχι άυτοσχέδιες, μαλλιοτραηγμένες λέξεις; Προετοιμάσου τώρα για τόν έρχόμενο διαγωνισμό μας!

■ 'Ο ΙΩΑΝΝΗΣ ΦΑΛΔΑΜΗΣ (Χανιά): «'Ηλεκτρονικοφυσικομαθηματικό» 28 γράμματα (τά υπόλοιπα... άπίθανα).

■ 'Αχ ΤΖΙΝΑ μου πόσο λυπήθηκα πού έκανες τό λαθάκι νά φτιάξεις λέξεις, ενώ τό θέμα ζητούσε λέξεις συννηθισμένου λεξιλογίου άπ' αυτές πού χρησιμοποιούμε. 'Ελα κανένα Σάββατο κι' έτοιμάσου νά ... δγάλης τό άχτι

σου στόν άλλο διαγωνισμό!

■ 'Η ΚΙΚΗ ΚΑΚΑΝΑΚΗ (Χαλάνδρι) στέλνει άρκετές λέξεις, διαλέγω τήν πιό κατάλληλη: «Μεταξοσκκληκοτροφέιον» 22 γράμματα. (Γιά τ' άλλα πού ρωτάς, άπάντηση στην έξτρα σελίδα μας.

■ 'Ο ΓΚΡΕΚΟ (Κρήτη) ίδού τί μάς στέλνει! «Πιατοφλυτζανοκουταλομαχαίροπηρουνόθηκη»!!

■ 'Η ΤΖΕΝΗ: «Παλαιοανθρωπογεωγραφία» 22 γράμματα και «Υαλοκροσταλλοεμποροβιομηχανία» 29 γράμματα.

■ 'Η ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΙΑ ΒΑΣΑΔΗ (Κιλίκις): «Μοτοσυκλετοκατασκευαστήριο» 28 γράμματα. (Εύχαριστώ για τό τόσο εύγενικό σου γραμματάκι. Στέλνε μου πότε - πότε τά νέα σου).

■ 'Η ΓΕΩΡΓΙΑ ΑΘΑΝΑΣΟΠΟΥΛΟΥ (Γυμνασίου Θέρμου): «Κλωστοϋφαντουργική» 18 γράμματα (όλόκληρη, ήταν πολύ... μαλλιοτραηγμένη Γεωργία..)

■ 'Η ΘΕΟΔΩΡΑ ΦΙΦΗ (Γυμν. Θέρμου): «Τοπικοαυτοδιοικούμενος», 22 γράμ.

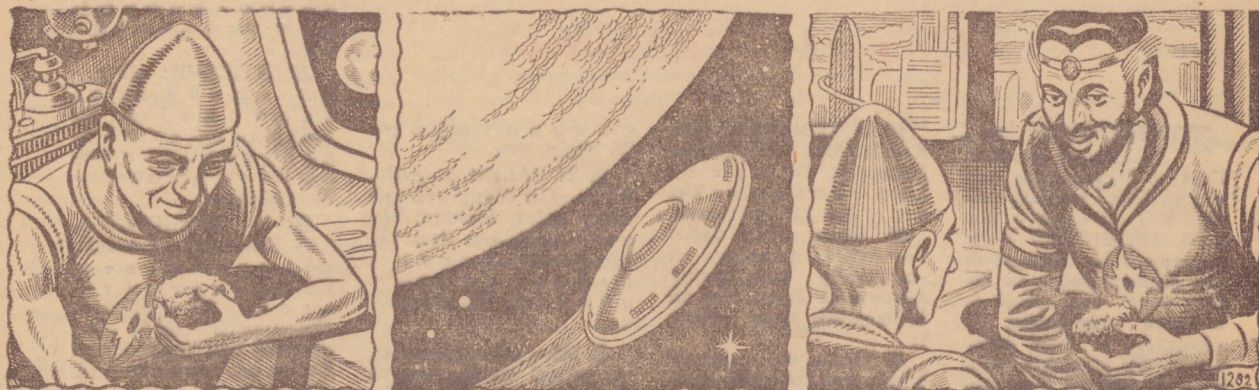
■ 'Η ΑΝΤΩΝΙΑ ΛΑΜΠΟΥ (Γυμν. Θέρμου): «Θαλασσοταρχοδαρμένο» (για νά μην είναι κι' ή δικιά σου μαλλιοτραηγμένη!).

■ 'Η ΒΑΣΙΛΙΚΗ ΜΑΡΙΝΟΥ (Λύκειον Θέρμου) «Καπνοδοχοκαθαριστής», 19 γράμματα (όλόκληρη κακόχη, Βασιλικούλα!).

■ Παιδιά, νομίζω πώς άρκετά... ταλαιπωρηθήκαμε για σήμερα! Τό βουναλάκι με τά γράμματά σας όσο πάει και γαμηλώνει κι' έλπίζω πώς σε λίγα τεύχη θά δγάλουμε τ' άποτελέσματα. Για τήν ώρα, θέλω νά σας δεθαώσω πώς ή προθυμία κι' ή αγάπη με τήν όποία άγκαλιάσατε τήν τόσο άπλη αυτή ιδέα μου θά βρή και συνέχεια! Μόλις... συνέλθουμε από τις λέξεις καμούθ, κάποιο άλλο μικροδιαγωνισμάκι - παιχνίδι θά προκηρύξουμε! 'Υπόσχομαι νά είναι κάτι... πιό εύκολο, για νά πάρουν πίσω τό αίμα τους, όσοι δεν ακολουθήσαν τους όρους του πού του μίνι - διαγωνισμού μας! Μάλιστα, όσοι έχετε καμιά σχετική ιδέα, πρωτότυπη, γουστόζικη, γενικού ενδιαφέροντος, γιατί δέ μου τή στέλνετε; Σκεφτήτε κάποιο διαγωνισμό εύκολο αλλά... πού νά τραβά άγδρια και κορίτσια και νάναι κάπως άσυνήθιστος!

Ο ΠΙΛΟΤΟΣ ΘΥΕΛΛΑ

Ο «Θυελλας» κι' ο 'Ικαγιούμπα προχωρούν βαθειά μέσα στη ζούγκλα και συναντούν τους συμπατριώτες του 'Ικαγιούμπα, που δουλεύουν σκληρά για λογαριασμό των Ζορίν....

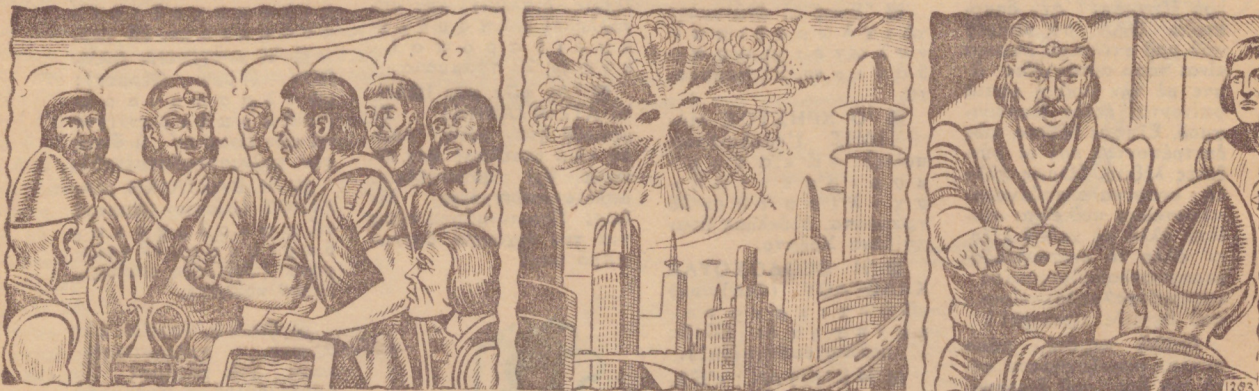
1282. Ο Δόκτωρ Ντράγκο, μόλις πήρε το πολύτιμο υλικό, μπήκε στο διαστημόπλοιο και ειδοποίησε τους συνεργάτες του να ξεκινήσουν άμεσα για τον πλανήτη Βαλέρον. Ο Δόκτωρ Ντράγκο που ήταν φίλος του

Ζορίν, σκέφτηκε κρατώντας το πολύτιμο ραδιούχο υλικό:

— Μ' αυτό ο κύριός μου Ζορίν, θα καταφέρει να υπερνικήση τον αντίπαλό του Βάλ Μερλάν.

Πραγματικά μόλις έφτασαν στον

πλανήτη Βαλέρον, ο Δόκτωρ Ντράγκο πήγε και βρήκε τον Ζορίν και του εξήγησε τις δυνατότητες του νέου υλικού. Αυτός τον άκουσε με προσοχή και χάρηκε για τις υπηρεσίες του πολύτιμου συνεργάτη του.

1283. Ο Ζορίν μάζεψε όλους τους φίλους του άμεσα και τους εξήγησε ότι κατέχει ένα πολύ πολύτιμο μυστικό, με το οποίο θα καταφέρουν να πνιγίσουν και να καταλάβουν την ε-

ξουσία.

Όλοι δέχτηκαν ν' αναθέσουν την αρχηγία στον Ζορίν και να ξεσηκωθούν σ' επανάσταση. Ο οδηγός όμως του διαστημοπλοίου του δόκτωρ

Ντράγκο, δεν θέλησε ν' ακολουθήση τα φιλόδοξα σχέδια του Ζορίν και τους είπε ότι θα έλεγε στον Βάλ Μερλάν τον τόπο που ήταν τα άρματα.

1284. — Δεν θα κάνης καλά, του απάντησε ο δόκτωρ Ντράγκο. Ταυτόχρονα όμως ο Ζορίν έκανε σήμα σ' έναν φίλο του και αυτός με το όπλο του τον σκότωσε.

— Δεν έκανες καλά που τον σκότω-
σες φώναξε ο Ντράγκο. Τώρα πρέπει
να ξεγεληθούμε άμεσα. Δεν έχουμε
καιρό για προετοιμασίες.

— Είσαι πιο σοφός απ' ότι νόμιζα

Ντράγκο. Θα ξεσηκώσουμε άμεσα.

(ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ: Η συνέχεια).

(Αποκατέστησε Maiten
Γουόλντ Studios και
«Διαπλάσεως τών Παίδων»)

Τὰ χρόνια υυλάνε οί μιυροί μεγαλώνουν

Σας έχουμε πει κι' άλλες φορές, τὸ ἐπαναλαμβάνουμε καὶ τώρα: Ἡ μεγαλύτερη χαρά, ἡ μεγαλύτερη ἀνταμοιβή γιὰ τοὺς συνεργάτες τῆς «Διάπλασης», εἶναι οἱ ἐπιστολὲς ποὺ λαβαίνουμε, ἐπιστολὲς σὰν κι' αὐτὴ ποὺ δημοσιεύουμε σήμερα, τῆς κ. Νανᾶς Κορρέ:

Ἀγαπητὴ Διάπλαση,

Σας ἀποστέλλω δοχ. 100, διὰ τὴν ἀνώνυμη τῆς συνδρομῆς τῆς ἀνηψούλας μου Λίας Καμπασῆ, Πυθίας 37.

Παρόληθα καὶ μὲ πολλὴ λύπη μου σας παρακαλῶ νὰ διακόψετε τὴ συνδρομὴ τοῦ γιουῦ μου Ἡλίου Παναγιωτοπούλου, Φιλοτίμου 7. Μεγάλωσε τόσο πιά τὸ παιδί ὥστε τὰ ἐνδιαφέροντά του μετεπηδῆσαν σὲ διαφορετικὰ πεδία ἀπὸ ἐκεῖνα τῆς ἀγαπημένης μου Διαπλάσεως.

Πρέπει νὰ πιστέψετε ὅτι πραγματικὰ πολὺ θὰ μοῦ λείψῃ ἡ παρουσία τοῦ περιοδικοῦ σας στὸ σπίτι. Ὑπάρχουνε στὴν κατοχή μου τόμοι τοῦ 1910—1916 — κληρονομιά τοῦ πατέρα μου — ὑπάρχουνε τόμοι τῶν χρόνων γύρω ἀπὸ τὸ 1940, τότε ποὺ ἐγὼ ἡ ἴδια ἤμουνα συνδρομητρία, ὑπάρχουνε καὶ αὐτοὶ τῶν τελευταίων χρόνων, ἀπὸ τὴ συνδρομὴ τοῦ γιουῦ μου. Καὶ οἱ τρεῖς γενιές, αἰσθάνονται βαθιὰ τί σοῦ ὀφείλουμε καὶ μιὰ ἀπὸ τίς συνταρακτικότερες ἀναμνήσεις καὶ τῶν τριῶν μας εἶναι ἡ λαχτάρα ποὺ νοιώθαμε περιμένοντας τὴν ἡμέρα ποὺ θὰ ἐρχόταν τὸ περιοδικό σου στὸ σπίτι. Πραγματικὰ αἰσθάνομαι πῶς πολὺ θὰ μοῦ λείψῃς!!!

ΤΥΧΑΙΑ ΑΝΑΚΑΛΥΦΘΗΚΕ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ

Ἀπὸ μεταλλωρύχους καὶ ἐντελῶς τυχαίᾳ, ἀνακαλύφθηκαν ἐρείπια πόλεως μὲ ἐκπληκτικὸ πολιτισμό. Ἕνας φούρνος γιὰ τὴν τήξη τοῦ σιδήρου, τοῦ χαλκοῦ καὶ ἀργύρου, ξυλεῖα ἐνὸς πηγαδιοῦ, μυλόπετρες γιὰ τὸ μολύβημα, οἰκισκὰ σκεύη καὶ κοσμήματα ἦσαν τὰ εὗρηματα ποὺ ἦλθαν σὲ φῶς ἀπὸ τὴν ἀνακάλυψη τῆς πόλεως Ναμουντλὺκ στὸ Οὐζμπεκιστάν τῆς Κεντρικῆς Ἀσίας.

Ὅμως ἡ ζωὴ συνεχίζεται πάντα. Καὶ παρακαλῶ καὶ εὐχομαι τὰ χρόνια νὰ κυλήσουνε γρήγορα, ἐστὶ νὰ εἶσαι πάντα ζωντανὴ καὶ δημιουργικὴ, καὶ ἐγὼ νὰ αἰσθανθῶ τὴ μεγάλη χαρὰ νὰ

γράφω τὰ ἐγγόνια μου συνδρομητὰς στὸ ἀγαπημένο περιοδικό μας.

Μὲ πολλὴ φιλία
NANA KOPPE

Μιὰ τρελὴ, τρελὴ ἱστορία

Πέρα στὸ Κάνσας Σίτυ ὁ Τζιμ Μπόμ - Μποὺμ ἦταν ὁ φόβος κι' ὁ τρόμος τῶν νοικοκυριῶν, τῶν μωρῶν, τῶν μικροληστῶν ποὺ κοφοχόλιαζαν κάθε φορὰ ποὺ σήκανε τὸ

περίστροφό του.

Γιατὶ ὁ Τζιμ Μπόμ - Μποὺμ, δὲν ἦταν ἕνας ὀπιοσθήποτε Κανσασιτικός! Ἦταν ψηλός, ψηλός, λευκὸ σαστό, μὲ μακρὸ λαιμό, μακρυὰ πόδια κι' ἕνα πλατύ-γυρο καπέλλο, σὲ αὐθεντικὸ στύλ «γουέστερν». Φοροῦσε πέτσινο γιλέκο καὶ στὸ τσεπάκι κρεμόταν ἀπ' ἑξῆς μιὰ ἀκριβὴ ἀσημένια ἀλυσίδα. Ἀλλὰ τὸ κυριώτερο χαρακτηριστικό του, ἦταν τὸ μεγάλο γραμμόφωνο μὲ τὸ τεράστιο χωνὶ ποὺ ἔφερε πάντα μαζί του. Διότι μπορεῖ νὰ ἦταν τὸ καλύτερο πιστόλι τοῦ Κάνσας Σίτυ ὁ Τζιμ Μπόμ - Μποὺμ, παράλληλα ὅμως εἶχε εὐαίσθητα μουσικὰ γούστα καὶ ξεμερώνόταν μὲ τίς ὥρες βάζοντας στὸ γραμμόφωνο τὸν ἕνα καὶ μοναδικό του δίσκο: Τὸ «Δοξασμένο Κάνσας Σίτυ, Σίτυ - Σίτυ, Κάνσας Σίτυ» — μπάνγκ, μπάνγκ, μπάνγκ!

Αὐτὰ τὰ τελευταῖα «μπάνγκ» δὲν ἦταν στὸ δίσκο, ἀλλὰ σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο ἀκριβῶς ὁ Τζιμ Μπόμ - Μποὺμ σήκανε πάντα τ' ὄπλο του καὶ πυροβολοῦσε τρεῖς φορές στὸν ἀέρα.

Τότε ἀκριβῶς τσίριζαν τρομαγμένα τὰ μωρά, νύριζαν οἱ νοικοκυρεῖς, κοφοχόλιαζαν οἱ μικροληστῆς. Κι' ἐπειδὴ ὁ Τζιμ Μπόμ -

Μπόμ δὲν ἔκανε ἀπὸ τὸ πρωὶ ὥς τὸ βράδυ ἄλλη δουλειὰ ἀπὸ τὸ νὰ παίξῃ τὸ ἀγαπημένο του τραγουδάκι, καταλαβαίνεται ὅτι ἀπὸ τὸ πρωὶ ὥς τὸ βράδυ τὸ Κάνσας - Σίτυ ἀτηχοῦσε ἀπὸ τὰ ἐμπάνγκ - μπάνγκ - μπάνγκ.

Μιὰ μέρα μόνο παρουσιάστηκε ἕνα κενὸ δύο λεπτῶν στὸ ἀδιόκοπο παίξιμο τοῦ γραμμόφωνου γιατί ὁ Τζιμ σταμάτησε τὸ δίσκο γιὰ νὰ ἀλλάξῃ δελνά. Κεῖνη ἀκριβῶς τὴ στιγμὴ ἕνας θρημμένος Κανσασιτικὸς ποντικὸς βρῆκε τὴν ὥρα νὰ χωθῇ μέσα στὸ χωνὶ τοῦ γραμμόφωνου!

— Κατάρρα! μούγγρισε ὁ Τζιμ Μπόμ - Μποὺμ ὅταν, εἶδε πῶς δὲν ἀκούγόταν πιά ἡ ἀγαπημένη του μουσική. Ποντικὸ τοῦ Κάνσας - Σίτυ δὲ θὰ τὰ βάλῃ μαζί μου!

Μιὰ καὶ θυὸ τραβᾶει τὸ πιστόλι, τὸ χώνει στὸ χωνὶ καὶ — μπάνγκ, μπάνγκ, μπάνγκ — πυροβολεῖ!

Ἔτσι ἡσύχασε ὁ Τζιμ Μπόμ - Μποὺμ ἀπὸ τὸν ποντικὸ τοῦ Κάνσας - Σίτυ, ἡσύχασε καὶ τὸ Κάνσας Σίτυ ἀπὸ τὸν Τζιμ Μπόμ - Μποὺμ γιατί μὲ τοὺς πυροβολισμοὺς χάλασε καὶ τὸ γραμμόφωνό του!!

ΜΙΑ ΦΟΡΑ κι' έναν καιρό, ήταν μιὰ μικρή ὁμορφὴ γέφυρα. Στὴν ἄκρῃ τοῦ κόσμου πού βρισκόταν, περνοῦσαν πότε - πότε ἀπὸ πάνω της φορτηγά, μικρά καὶ μεγάλα ἄμαξια, ἄνθρωποι, καρροτσάκια, διάφορα ζῶα. Ἀπὸ κάτω της, κυλοῦσε τὰ νερά του ὁ μεγάλος, βαθὺς ποταμὸς πὺ πάνω του ταξίδευαν τὰ καράβια.

Ὅποτε περνοῦσαν τὰ καράβια, σφύριζαν σὰ νὰ χαιρετοῦσαν:

— Γειά σου μικρὴ γέφυρα! Τί κάνεις; Πῶς τὰ περνᾷς;

— Γειά σας, ἀπαντοῦσε ἐκείνη. Γιὰ ποῦ τὸ βάλατε φίλοι μου;

— Πᾶμε πέρα στῆς Μπαρμπαριάς τις θάλασσες! φώναζαν τὰ καράβια. Ἀντίο μικρὴ γέφυρα, γρήγορα θὰ ξαναγυρίσουμε καὶ θὰ σοῦ διηγηθοῦμε τί εἶδαμε στὸ μακρινὸ μας ταξίδι!

Ὅμως ποτὲ δὲν προλάβαιναν τὰ καράβια νὰ διηγηθοῦνε τίποτα στὴν μικρὴ γέφυρα. Γιατί ὥσπου ν' ἀρχίσουν τὴν εἶχαν κιόλας περάσει καὶ τὴν ἄφηναν πίσω τους, μιὰ καὶ δὲ γινόταν κουθέντα νὰ σταματήσουν, ἔστω καὶ γιὰ λίγο.

Ἔτσι, ἡ μικρὴ γέφυρα ἦταν πάντα πολὺ περιέργη νὰ μάθῃ πῶς ἦταν ἐπὶ τέλους ὁ κόσμος, σὰν τί νὰ ἐβλεπαν τὰ καράβια, οἱ θάρκες, τ' αὐτοκίνητα πὺ τὴν διέσχιζαν.

Γιατί ρωτοῦσε καὶ τὰ αὐτοκίνητα ἡ μικρὴ γέφυρα.

— Ἀχ, ἐσεῖς πὺ τρέχετε γρήγορα - γρήγορα, δὲ μοῦ λέτε πῶς εἶναι ὁ κόσμος;

— Τοῦ - ου τοῦ! ἔκαναν βιαστικά τ' αὐτοκίνητα. Μᾶς συμπαθᾷς μικρὴ γέφυρα, ἀλλὰ δὲν ἔχουμε καιρὸ γιὰ κουβέντες! Πρέπε νὰ φτάσουμε στὴν πολιτεία καὶ ὁ δρόμος εἶναι πολὺ μακρὺς ἀκόμα!

Τότε ρωτοῦσε τ' ἄλογα πὺ ἔσερναν τὰ καραβάνια. Μὰ κι' ἐκεῖνα δὲν στέκονταν νὰ δώσουν μιὰν ἀπάντηση στὴ μικρὴ γέφυρα τὴν παραπονεμένη.

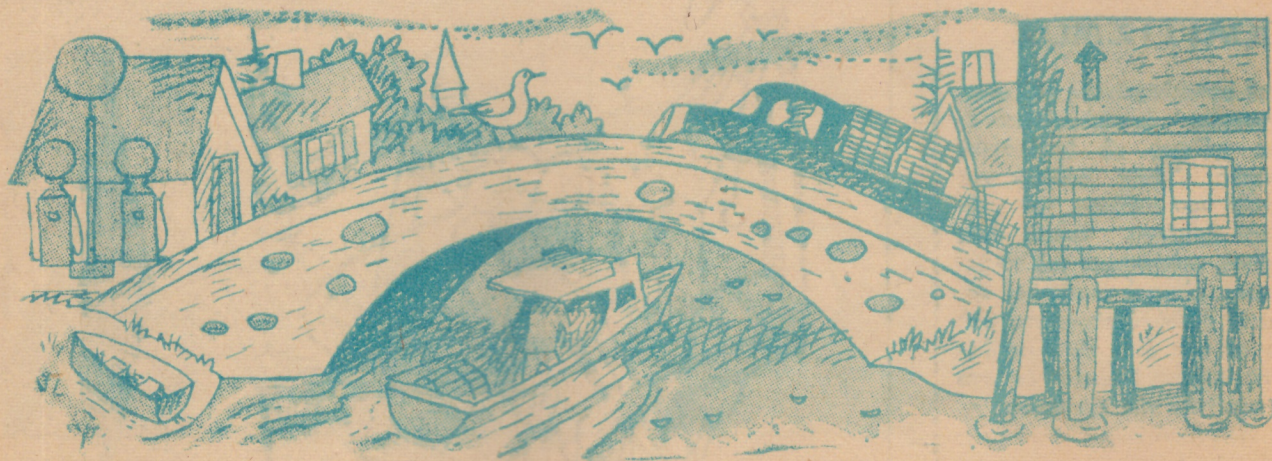
— Ἀμα σταματήσουμε, τ' ἀφεντικά μα θὰ θυμώσουν καὶ θὰ μᾶς χτυπήσουν στὴ πλάτη μὲ τὸ μαστίγιό της ἔλεγαν. Τί νὰ γίνῃ μικρὴ γέφυρα;

Πραγματικά δὲν μποροῦσε πιά νὰ γίνῃ τίποτα.

— Τί κρίμα! ἔλεγε ἡ μικρὴ γέφυρα. Ὅλοι φεύγουν, τὰ πλοῖα, τὰ αὐτοκίνητα, τὰ κάρρα μὲ τ' ἄλογα... Μόνον ἐγὼ μένω πάντα καρφωμένη στὸ ἴδιο μέρος καὶ δὲν τὸ κουνᾷ ρούπι, νὰ γυρίσω κι' ἐγὼ λιγάκι τὸν κόσμο!

Στὴν ἀρχὴ στεναχωριόταν πολὺ ἡ μικρὴ γέφυρα, στὸ τέλος ὅμως συνήθισε καὶ τὴ πῆρε πιά ἀπόφαση πῶς δὲ θὰ τὸ κουνοῦσε ρούπι ἀπὸ τὴ θέση της. Κι' ἔτσι, χαιρετοῦσε πάντα χαρούμενη τὰ καράβια:

— Γειά σας καὶ καλὸ ταξίδι! Καλὸ ταξίδι φίλοι μου! Ἐγὼ θὰ σᾶς σκέπτομαι πάντα!

Η ΓΩΝΙΑ ΜΑΣ

Καλοί μου φίλοι

Διάβαζα πριν από καιρό, ότι ο Σαλβατόρ Νταλί, ο τόσο παρὰξενος μοντέρνος καλλιτέχνης, της εποχής μας, σταμάτησε ξαφνικά να ζωγραφίζει και άρχισε να φωνάζει ότι για να συνεχίσει ήθελε να άκουμπήσει... έλέφαντα. Τί έγινε; Του τον πήγαν, τον άγγιξε και ζωγράφισε. Θα μου πείτε τώρα πώς μου ήρθε στο μυαλό αυτή η ήστορία; Νά, πολλοί από σας βρίσκουν χίλιες δυο προφάσεις για να μένουν μακριά από την γωνιά μας. Μη ζητάτε φίλοι μου, να άκουμπήσετε έλέφαντα για να στείλετε ένα σκίτσο. Ζητάτε λίγη άμπνευση και λίγο χρόνο. Αυτά για σήμερα και περνά στις άπαντήσεις σας.

● Έλαβα και τα τέσσερά σου σκίτσα, Γ. ΒΑΛΕΝΤΗ, και δεν σου κρύβω ότι τα δρῆκα χαριτωμένα και φτιαγμένα με πολύ πνεύμα. Περισσότερο όμως από όλα μου άρεσε ο «μικρός στρατηγός». Γιατί όμως τον έφτιαξες σε τόσο μικρό χαρτάκι, σαν να ήταν γραμματόσημο; Στείλε μου κάτι άλλο για να μπορέσω να το δημοσιεύσω.

● Έγκρίνεται για δημοσίευση το σκίτσο σου «Ελληνική ύπαιθρος», φίλε Κ. ΠΕΡΡΑΚΗ, χωρίς συζήτηση. Νομίζω ότι έχεις προδεύσει σημαντικά από σκίτσο και αυτό το δείχνει η τεχνοτροπία που έχεις διαμορφώσει. Θα ήθελα όμως να μου έστελνες κάτι σε μεγαλύτερο σχῆμα για να μπορέσω να κρίνω καλύτερα την πρόσδὸ σου στον τομέα της φωτοσκίασεως

● «Φάρος» είναι ο τίτλος ενός λεπτοφτιαγμένου σκίτσου με ύπογραφή τρία γράμματα Κ.Ι.Κ. Στα τρία αυτά γράμματα λοιπόν, έχω να πω τα εξής: Η γραμμή σου σε βοηθάει πολύ και μπορείς με λίγη καλή προσπάθεια να εξελιχθῆς γρήγορα στον τομέα του ελεύθερου σκίτσου. Το θέμα σου πρέπει να το διαλέγεις πάντοτε με πολλή προσοχή και να προσέχεις τις μικροατέλειες που κάνει το πινάκι. Στείλε μου νέα σου σκίτσα και ειδικότερα προσωπογραφίες.

● Διάφορες μικροατέλειες χαλούν το σύνολο των δικών σου σκίτσων, ΓΙΑΝΝΑ ΣΠΕΤΣΕΡΗ. Σε αυτές ακριβώς πρέπει να ρίξεις όλο σου το βάρος και να προσπαθήσεις να τις ξεπεράσεις. Συγκεκριμένα στο σκίτσο σου «Κοντά στη φωτιά», το παιδί έχει πολλή φυσικότητα στο γονάτισμά του. Δεν είναι όμως δυνατόν το πόδι του να είναι τα 2/3 του πάχους ο λοκλήρου του σώματός του. Επίσης οι

«Ρόδο της Ανατολής»: 'Ο κρίνος

άκρες των ποδιών του και τα χέρια του έχουν λάθη. Στείλε μου κάτι άλλο προσέχοντας τις αναλογίες και τις διάφορες μικροατέλειες.

● Δεν είχε ζωγραφικότητα το σκίτσο σου, ΓΙΑΝΝΑ ΑΥΡ. Το κορίτσι αποκλείεται να κοιτάζει έτσι. Το καπέλλο του παιδιού που κρατιότανε από το χέρι της κοπέλλας, ήταν κάπως περίεργο και δεν στεκότανε στο κεφάλι του παιδιού, αλλά στον αέρα. Στείλε μου κάτι πιο προσεγμένο.

● Και αυτή την φορά δεν τα κατάφερες, ΒΑΣΩ ΝΙΚΑΚΗ στο σκίτσο. Στείλε μου κάτι χωρίς μουτζούρες κι' ως είναι κατά την αντίληψή σου κακοφτιαγμένο. Οι μουτζούρες επάνω στ' ωραιότερο σκίτσο, αφήνουν κακή εντύπωση.

Γειά σας
ΕΝΝΕΑ

Κ. ΠΕΡΡΑΚΗΣ: Τοπίο

ΟΣΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΕΣ

δεν ανανεώσατε την συνδρομήν σας, φροντίστε να την ανανεώσετε το ταχύτερον για να εξακολουθήσουμε να σας στέλνουμε την «Διάπλαση».

Οι έγγραφες, ανανεώσεις συνδρομών, και η πώληση παλιών τόμων, γίνεται

κάθε ημέρα:
8.30 π.μ. — 1.30 μ.μ.
και 5 — 8 μ.μ.
Σάββατον μόνον
πρωί 8.30 — 2 μ.μ.

ΓΡΑΦΕΙΑ : ΧΡ. ΛΑΔΑ 1 —
Πλατεία Αγ. Γεωργίου Καρύτη, 3ος όροφος, ΑΘΗΝΑΙ

‘Η πρωταθλήτρια του τέννις!

ΤΗΣ ΝΤΕΝΙΖ ΜΠΡΑΟΥΝ

Η ΜΑΡΙΟΝ διάβασε τὸ τηλεγράφημα μὲ γουρλωμένα μάτια. Σκούνησε τὸν ἀγκῶνα τῆς φίλης τῆς Τζάνετ:

— Τὸ περίμενες; ρώτησε καὶ τὸ πρόσωπό τῆς ἔγινε κα-
τακόκκινο ἀπὸ εὐχαρίστηση. Ἔρχεται ἡ θεία Ἐλίζαμπεθ!
Θέλει νὰ μὲ πάρῃ μαζί τῆς στὸ Παρίσι πού γίνονται οἱ διε-
θνεῖς ἀγῶνες τέννις καὶ θὰ ζητήσῃ ἀπὸ τὴν διευθύντρια νὰ
μοῦ δώσῃ ἄδεια γιὰ μιὰ ἐβδομάδα. Δὲν εἶναι θαυμάσιο νέο
Τζάνετ; Μιὰ ἐβδομάδα στὸ Παρίσι!

Ἡ φίλη τῆς γέλασε.

— Ποιὸς στὴ χάρι σου, ἔκανε. Ἡ ξαδέρφη σου ὅμως ἡ
Αἰλυ θὰ σκάσῃ. Ἡ ζήλεια τῆς εἶναι γνωστὴ σ’ ὅλο τὸ κολ-
λέγιο καὶ δὲ χάνει ποτὲ εὐκαιρία νὰ σὲ πολεμά. Ὅταν
μάθῃ τὰ νέα γιὰ τὸ ταξίδι στὸ Παρίσι, δὲν θὰ ξέρῃ τί νὰ
πῇ καὶ τί νὰ κάνῃ!

— Ἡ θεία Ἐλίζαμπεθ ἦταν μιὰ ψηλὴ, γεροδεμένη γυναῖκα
πού πρὶν ἄρκετὰ χρόνια ἦταν πρωταθλήτρια τῆς χώρας στὸ
τέννις. Τώρα δὲν ἔπαιζε παρὰ μόνο σὲ φιλικούς ἀγῶνες
«γιὰ νὰ κρατᾷ τὴ φόρμα τῆς» ὅπως ἔλεγε. Στὴν πραγμα-
τικότητά, ἡ πρῶν πρωταθλήτρια τοῦ τέννις, εἶχε τώρα ἀ-
ποκτήσει ἕνα ἄλλο «χόμπυ»: Δὲν ἔχανε ἀγῶνα γιὰ ἀγῶνα,
ὅπου κι’ ἂν γινόταν, κι’ εἶχε μανία νὰ μαθαίνῃ τέννις σ’ ὅ-
λο τὸν κόσμο!

— Ἄν θέλῃς νὰ τάχῃς καλὰ μὲ τὴν θεία Ἐλίζαμπεθ,
μάθε τέννις ἢ δεῖξῃς ἐνδιαφέρον γιὰ τὸν ἀθλητισμό! ἔλεγαν
ὅλοι οἱ συγγενεῖς τῆς. Γιατὶ ἡ θεία Ἐλίζαμπεθ εἶχε νὰ προ-
σφέρῃ πολλὰ σ’ ὅποιον συμπαθοῦσε ὅπως κι’ ἐκεῖνῃ τὰ
σπόρ: Ταξίδια στὸ ἐξωτερικό, ἐκδρομὲς — ὅλα φυσικὰ συν-
δυασμένα μὲ ἐντατικὴ προπόνηση καὶ παρακολούθηση ἀ-
γῶνων.

Ὅμως, ἂν καὶ πολλοὶ ὑποκρίνονταν τοὺς ἀθλητικοὺς τύ-
πους γιὰ νὰ ἀποσπάσουν τὴ συμπάθειά τῆς, ἡ θεία Ἐλίζαμ-
πεθ ἦταν φαίνεται... ἐξαιρετικὰ ἀνοιχτομάτα κι’ ἐξυπνὴ,
γιατὶ καταλάβαινε τοὺς τελευταίους καὶ φρόντιζε νὰ τοὺς
ἀγνοῇ.

Στὴν τελευταία κατηγορία ἀνῆκε ἡ Αἰλυ. Προσπαθοῦσε
ν’ ἀποδείξῃ στὴ θεία Ἐλίζαμπεθ ὅτι ἦταν λάτρης τῶν σπόρ,
ἀλλὰ τὸ μόνο πού κατάφερνε ἦταν νὰ προβάλλῃ περισσότε-
ρο, μ’ αὐτὸ τὸν τρόπο, τὰ χαρίσματα τῆς ξαδέρφης τῆς
Μάριον, πού ἦταν τύπος ἀθλητικὸς μὲ ἰδιαίτερη ἐπίδοση
στὸ τέννις. Τὰ δύο κορίτσια φοιτοῦσαν ἐσωτερικὰ στὸ ἴδιο
κολλέγιο. Ἐκεῖ ἀκριβῶς πού θὰ ἐρχόταν ἡ θεία Ἐλίζαμπεθ
τὸ ἴδιο ἀπόγευμα, γιὰ νὰ μιλήσῃ μὲ τὴν διευθύντρια. Ἡ
Αἰλυ δὲν εἶχε ἀκόμα ἰδέα γι’ αὐτὸ τὸ πράγμα, ἀλλὰ ἦταν
σίγουρες οἱ ἀντιδράσεις τῆς ὅταν θὰ τὸ μάθαινε.

— Ξέρεις τί σκέπτομαι; εἶπε συλλογισμένη ἡ Μάριον.
Τὸ δωμάτιό μου βρίσκεται στὰ κακά του χάλια, κι’ ὅλα τὰ
δωράκια τῆς θείας τὰ ἔχω κρύφει στὰ συρτάρια. Λοιπόν,
μιὰ καὶ θὰ ἔρθῃ κατευθεῖαν στὸ δωμάτιο, ὥσπου νὰ τὴ δε-
χθῇ ἡ διευθύντρια, εἶμαι σίγουρη πῶς θὰ δυσανεστηθῇ ἂν
δὲ δῇ οὔτε ἕνα ἀπὸ τὰ τόσα βαζάνια, ἡ καδράκια πού μοῦ
ἔχει στείλει. Πρέπει νὰ διακοσμήσουμε τὸ δωμάτιο ὅσο πιὸ
γρήγορα γίνεται Τζάνετ! Ἰδιαίτερα ἐκεῖνο τὸ καδράκι
πού μοῦ ἔστειλε τελευταῖα, πρέπει νὰ τὸ βάλῃ σὲ πολὺ κα-
λὴ θέση. Αὐτὸ ὁλόκληρες κόλλες χαρτί εἶχαν πιάσει οἱ ἐξη-
γήσεις τῆς γιὰ τὸν μικροπίνακα, ὅταν τὸν ἔστειλε. Εἶναι ἕ-
να κάδρο μὲ ξύλινο κολλάζ: Μικρὰ ἐπίπεδα κομματάκια
ξύλου, σχηματίζουν ἕνα ἐξοχικὸ τοπίο. Εἶμαι σίγουρη πῶς
θὰ τὸν ἀναζητήσῃ ὅταν μὲ δῇ. Τῆς θείας τῆς ἀρέσει νὰ ξέ-
ρῃ πῶς τὰ δῶρα τῆς τὰ χρησιμοποιοῦμε πῶς δὲν τὰ παρα-
πετάμε.

— Βγάλε λοιπὸν ὅλα τὰ διακοσμητικὰ σου δῶρα καὶ τὰ
κρεμάμε στὴ στιγμή! εἶπε ἡ Τζάνετ εὐθυσια. Μὰ τὴν ἀλή-
θεια ἀνυπομονῶ νὰ γνωρίσω τὴν θεία σου Μάριον! Μιὰ πρῶ-
ν πρωταθλήτρια τοῦ τέννις στὸ σχολεῖο μας!

— Θὰ ὁρῇς ὅλα τὰ πράγματα στὸ κάτω συρτάρι τῆς

γτουλάπας μου. Βάζα, κάδρα, κουκλίτσες, όλα τὰ δώρα της θείας. Είναι πολύ δημοφιλή αλλά πιάνουν σκόνη τόσο εύκολα, ώστε τὰχω κρυμμένα για ναχω να ξεσκονίζω λιγώτερο!

Βιαστικά δῆματα ἀντήχησαν ἔξω ἀπὸ τὴ μοισάνοιχτη πόρτα. Τὰ δυὸ κορίτσια σταμάτησαν τὴν κουβέντα καὶ γύρισαν κατακεῖ:

— Γεῖά σου Λίλυ! εἶπε ἡ Τζάνετ ἐγκάρδια στὸ μικροκαμωμένο κορίτσι ποὺ προσπερνοῦσε.

— "Ελα κι' ἔχω νὰ σοὺ δείξω κάτι! συμπλήρωσε κι' ἡ ἑξαδέλφη της ἡ Μάριον.

Ἡ Λίλυ, μὲ τὸ ὑπεροπτικὸ ἀκατάδεκτο ὕφος, μπῆκε στὸ δωμάτιο καὶ τὴν κοίταξε ἐρωτηματικά.

— Τί συμβαίνει; εἶπε.

— Διάβασε, ἀπάντησε ἡ Μάριον καὶ τῆς ἔδωσε τὸ τηλεγράφημα. "Ἐρχεται ἡ θεία!

Ἡ Λίλυ γιὰ λίγα λεπτὰ δὲν ἔδειξε νὰ ἐνοχλήθηκε καὶ τόσο ἀπὸ τὴν εἴδηση. "Αφῆσε τὸ τηλεγράφημα πάνω στὸ τραπεζάκι ποὺ βρισκόταν δίπλα της καὶ προχώρησε κατὰ τὴν πόρτα.

— Θαυμάσια, εἶπε ἀδιάφορα. Πρέπει ἀπὸ τώρα νὰ εὐχηθῶ τὸ «καλὸ ταξίδι»; Καλὰ θὰ κάνης νὰ πάρης μαζί σου χοντρά ρούχα, διάβασα πὼς στὸ Παρίσι ὁ καιρὸς τούτη τὴ στιγμή εἶναι ἀπαίσιος.

— "Ελα καημένη! γέλασε ἡ Μάριον, λοξοκοιτάζοντας τὴ Τζάνετ. "Ασε πρῶτα νάρθη ἡ θεία, νὰ μιλήσῃ μὲ τὴ διευθύντρια, κι' ὕστερα βλέπουμε. Μπορεῖ νὰ μὴ μ' ἀφήσουν νὰ φύγω ἀπὸ τὸ κολλέγιο, ἔτσι δὲν εἶναι;

— Κουταμάρες! πέταξε ἡ Λίλυ κοροϊδευτικά. Ποιοὺς μπορεῖ νὰ πῇ «ὄχι» σὲ μιὰ πρωταθλήτρια τοῦ τέννις... ἔ-στω καὶ πρῶην;

Καὶ μὲ τὰ λόγια αὐτά, βγῆκε ἀγέρωχη ἀπὸ τὸ δωμάτιο.

— Πὼς σοὺ φάνηκε; ρώτησε εὐθυμα ἡ Μάριον. Ὁμολογῶ πὼς περίμενα μεγαλύτερη φασαρία ἐκ μέρους της.

— Βάζω στοιχίμα πὼς τὴ φασαρία θὰ τὴν εἶχαμε ὅπως-δήποτε, ἂν δὲν κρυφάκουγε πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα, ὅση ὥρα μιλοῦσαμε ἐμεῖς! εἶπε ἡ Τζάνετ. Γι' αὐτὸ δὲν ἔδειξε ἐκπληξῆ διαβάζοντας τὸ τηλεγράφημα!

— Θὰ τῆς περάσῃ! ἔκανε ἡ Μάριον κοιτάζοντας τὸ ρολόι της. Πάμε δυὸ λεπτὰ στὴν καντίνα νὰ πάρουμε τὸ τσάι μας κι' ὕστερα ἀρχίζουμε τὴ διακόσμηση;

Βγῆκαν ἀπὸ τὸ δωμάτιο καὶ κατέβηκαν στὸ ἰσόγειο. Ἐκεῖ, μιὰ καθηγήτρια ζήτησε ἀπὸ τὴ Μάριον μιὰ μικρὴ ἐξυπηρέτηση καὶ γιὰ νὰ μὴ χάνεται πολὺτιμη ὥρα, ἀνέθηκε στὸ δωμάτιο ἡ Τζάνετ, γιὰ νὰ φροντίσῃ γιὰ... τὴ διακόσμηση.

Φτάνοντας στὸ διάδρομο, ἄκουσε μιὰ πόρτα νὰ κλείνῃ καὶ βιάζοντας τὸ βῆμα της, εἶδε τὴ σιλουέττα τῆς Λίλυ νὰ ξεμακραίνει διαστικὰ ἀπὸ τὴν ἀπέναντι πλευρά. Ἀστραπιαῖα μιὰ ἰδέα πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλὸ τῆς Τζάνετ. Τί δουλειὰ εἶχε ἔδῳ ἡ Λίλυ; Τὸ δωμάτιό της δὲν βρισκόταν σ' αὐτὴ τὴν πλευρά. Κι' ἀπὸ ποῦ εἶχε βγεῖ ἂν ὄχι ἀπὸ τὸ δωμάτιο τῆς Μάριον ποὺ πάνω στὴ διασύνη τους τὸ εἶχαν ἀφήσει ξεκλειδωτό; Ἐπρεπε νὰ βεβαιωθῇ.

— Λίλυ! φώναξε τρέχοντας πίσω της. Μπορῶ νὰ σοὺ πῶ κάτι;

Τὸ κορίτσι, στράφηκε πρὸς τὸ μέρος της αἰφνιδιασμένο. Δὲν εἶχε ἀκούσει τὴν Τζάνετ νὰ πλησιάζῃ καὶ ὅταν κατάλαβε πὼς ἐκεῖνη εἶχε σκοπὸ νάρθη κοντά της, ἄρχισε νὰ τρέχῃ, φωνάζοντας:

— Δὲ μπορῶ τώρα! Βιάζομαι! Ὅμως ἡ Τζάνετ εἶχε δεῖ τώρα τί κρατοῦσε στὰ χέρια της ἡ Λίλυ: Ἐνα κάδρο

● ΜΕΤΑΦΡ.: ΚΙΚΗ ΚΑΧΡΙΜΑΝΗ

μὲ ξύλινα σχέδια κολλάζ, τὸ καδράκι ποὺ εἶχε στείλει ἡ θεία Ἐλίζαμπεθ στὴν Μάριον!

— Ποῦ τὸ πᾶς αὐτό; ἔκανε δυνατά, τρέχοντας ξωπίσω ἡ Τζάνετ. Πῆρες τὸ κάδρο κρυφὰ ἀπὸ τὸ συρτάρι τῆς Μάριον, μᾶς ἄκουσες ποὺ λέγαμε πὼς πρέπει νὰ τὸ κρεμάσουμε ὅπως-δήποτε! Στάσου Λίλυ, δὲν εἶναι σωστὸ αὐτὸ ποὺ κάνεις!

Τὴν εἶχε φτάσει. Κάτω ἀπὸ τὸ κατακίτρινο γεμάτο μῖσος πρόσωπο τῆς Λίλυ, ἡ Τζάνετ ἄρπαξε τὸ καδράκι κι' ἔκανε νὰ φύγῃ. Ὅμως ἡ Λίλυ μὲ μιὰ λάμψη κακίας καὶ πείσματος στὸ βλέμμα, γέλασε πνιχτὰ καὶ ἔβαλε τὸ πόδι της μπροστὰ στὰ πόδια τῆς Τζάνετ. Τὸ κορίτσι ἔχασε τὴν ἰσορροπία του, παραπάτησε, ἔπεσε κρατώντας πάντα στὰ χέρια τὸ κάδρο. Ἐνα λεπτὸ ἀργότερα, τὸ κακὸ εἶχε γίνει: Πάνω στὸ πάτωμα, φάνηκαν σκορπισμένα ἔδῳ κι' ἐκεῖ ἔνα σωρὸ ξύλινα ἐπίπεδα κομματάκια, τὸ κάδρο εἶχε ἀχρηστευθῇ...

— Ἐσὺ ἔκανες καλύτερη δουλειὰ ἀπὸ μένα! πέταξε γελώντας ἡ Λίλυ καὶ ἔξαφανίστηκε τρέχοντας.

Ἡ Τζάνετ ἀπόμεινε γιὰ λίγα λεπτὰ ἀσάλευτη στὸ πάτωμα. Τ' αὐτιά της βούιζαν, ἡ καρδιά της πήγαινε νὰ σπάσῃ, ὁ θυμὸς, ἡ λύπη τὴν ἐπνιγαν...

— Τὸ σχέδιο της ἦταν νὰ ἔξαφανίσῃ τὸ καδράκι γιὰ νὰ δυσαρεστηθῇ μαζί σου ἡ θεία Ἐλίζαμπεθ! ἔλεγε σὲ λίγο στὴν ἀπαρηγόρητη Μάριον. Τί κακὸ κορίτσι, Θεέ μου! Θέλει σώνει καὶ καλὰ νὰ σὲ ἀντιπαθήσῃ ἡ θεία σου καὶ νὰ τὴν καλοπιάσῃ φαίνεται ἐκεῖνη, γιὰ νὰ τὴν πάρῃ στὸ Παρίσι, ποιοὺς ξέρει. Μὰ δὲ θὰ τῆς περάσῃ!

— Δυστυχῶς, δὲ βλέπω τί μπορεῖ νὰ γίνῃ, εἶπε ἡ Μάριον. Εἶμαι σίγουρη πὼς ἡ θεία θ' ἀναζητήσῃ τὸ καδράκι. Ἄν τὸ δῇ σπασμένο θὰ στενοχωρηθῇ, θὰ θυμώσῃ, θὰ νομίζῃ πὼς δὲν δίνω σημασία στὰ δῶρα της. Φαίνεται πὼς ἡ Λίλυ πέτυχε πολὺ καλὰ αὐτὸ ποὺ ᾔθελε...

— Ἐχω μιὰ ἰδέα! εἶπε ξαφνικὰ ἡ Τζάνετ. Γιατί δὲν

ΕΝΑ ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Η ΠΡΩΤΑΘΛΗΤΡΙΑ ΤΟΥ ΤΕΝΝΙΣ

προσπαθείς να ξανακολλήσεις τα κομμάτια πάνω στην κορμίζα; Δε θυμάσαι την σύνθεσή;

Τὰ μάτια της Μάριον έλαμψαν.

— Τή θυμάμαι! είπε. Λες να τὰ καταφέρω;

— Γιατί όχι; Πήγαινε σε κείνη τή γωνιά και άρχισε άμέσως τή δουλειά! Έγώ θα διακοσμήω τὸ δωμάτιο με τὰ υπόλοιπα πράγματα, γιά να προλάβουμε.

Η ΤΖΑΝΕΤ θριαυλόταν κοντά στο παράθυρο όταν τὸ δλέμμα της εἶδε άπ' έξω μιὰ ψηλή, αδύνατη γυναίκα πού προχωρούσε στην άλλέα. Φώναξε τή Μάριον και θεαταίωσε τίς υποψίες της! Ἡ θεία Έλιζαμπεθ, έρχόταν πολύ νωρίτερα άπ' ότι τήν περίμεναν! Τήν ίδια στιγμή μιὰ μοχθηρή φωνή άκούστηκε άπ' έξω:

— Έρχεται ή θεία! Ἡ θεία Έλιζαμπεθ!

Ήταν ή Αίλυ πού φορώντας τὰ ρούχα τής γυμναστικής, κατέβαινε τρέχοντας τὰ σκαλιά να προύπαντήσει τήν θεία τους.

— Τήν ύπουλη! είπε ή Τζάνετ. Θέλει να τήν πλησιάσει πρώτη και να τής πη ποιός ξέρει τι ψευτιές γιά σένα, πάω στοίχημα πως θα αναφέρη πως εσύ έσπασες τὸ κάδρο! Λοιπόν, να δής τι θα κάνουμε. Έσύ πρέπει να τελειώσης όπωσδήποτε τὸ καδράκι. Μή τὸ κουνάς άπό δω κι' εγώ θα τραβήξω τήν προσοχή τής θείας σου στα τετραίνα του τέννις και του γκόλφ. Θα τήν καθυστερήσω όσο μπορώ. Μόλις τελειώσης, κρέμασε τὸ κάδρο, κι' έλα να μās βρής!

— Μά θα τής έχη μιλήσει ή Αίλυ;

— Όχι. Έγώ θα βρεθώ πρώτη στη θεία σου. Ἡ Αίλυ έχει να κάνει τὸ γύρο του κτηρίου, άφοδικοθεδαίνει: άπό τίς σκάλες. Έγώ... κοιτά:

Άνοιξε τὸ παράθυρο κι' έσκυψε: Δέν ήταν πολύ ψηλά άπό τὸ έδαφος. Έπιασε τὸ παχύ χαλί του δωματίου, τὸ πέταξε κάτω και πιάνοντας γερὰ τὰ χέρια της στὸ περβάζι, κρεμάστηκε στὸ κενό...

— Όχι κι' άσχημο! Άκουσε πίσω της μιὰ ευχάριστη μελωδική φωνή, όταν... προσγειώθηκε πάνω στὸ χαλί. Τὸ σῶμα σου έχει εὐλυγισία άξισημείωτη μικρή μου!

Φυσικά ήταν ή θεία Έλιζαμπεθ πού μιλούσε έτσι.

— Άλήθεια; είπε ευγενικά ή Τζάνετ και σηκώθηκε.

Με τήν άκρη του ματιου της, εἶδε τήν Αίλυ να στέκεται σε άπόσταση. Φυσικά δέν τολμούσε να πη τίποτα μπροστά στην Τζάνετ.

— Μά δέν είσαστε ή μίς Έλιζαμπεθ Ντόουνς; ρώτησε ή Τζάνετ. Ἡ πρωταθλήτρια του τέννις; Ἡ Μάριον μου έχει μιλήσει μ' ένθουσιασμό γιά σās! Άχ πολύ σās παρακαλῶ, πάμε στὸ τετραίν να μου δείξετε καμμιὰ καλή άσκηση;

Η ΛΙΑΓ' φυσικά, έδραζε άπό μακριά! Μιὰ δολέκληρη ὥρα ή μίς Ντόουνς πέρασε στὸ τετραίν του τέννις ενώ ή Μάριον τελείωσε τή συναρμολόγηση του πίνακα. Κι' όταν ήρθε να βρῇ τήν Τζάνετ και τή θεία της, όλα ήταν σε τάξη!

Ανεβαίνοντας στὸ δωμάτιο τής άνηψιάς της ή μίς Ντόουνς κοίταξε μ' ευχαρίστηση τὰ θαζάκια, τὰ κάδρα πού κρεμόνταν στους τοίχους.

— Λοιπόν Μάριον, θα πάμε στὸ Παρίσι μαζί; ρώτησε. Εἶδα άπό μακριά τήν Αίλυ, φορούσε μιὰ στολή γυμναστικής. Ασφαλῶς θάθελε να μου κάνει έντύπωση. Μόνο πού δέν πρόσεξε πως μιὰ κοπέλλα πού ξετρελλανίζεται γιά τήν γυμναστική και τὸν άθλητισμό, δέν έχει ποτέ άτσαλάκωτα ρούχα!

ΚΥΝΗΓΕΤΙΚΟ...

— Τι θές να κάνω, κυρ' Μάνθο μου; Παίρνω τὰ μέτρα μου... Γέμισε ή περιοχή άπό κυνηγούς...

Παντού

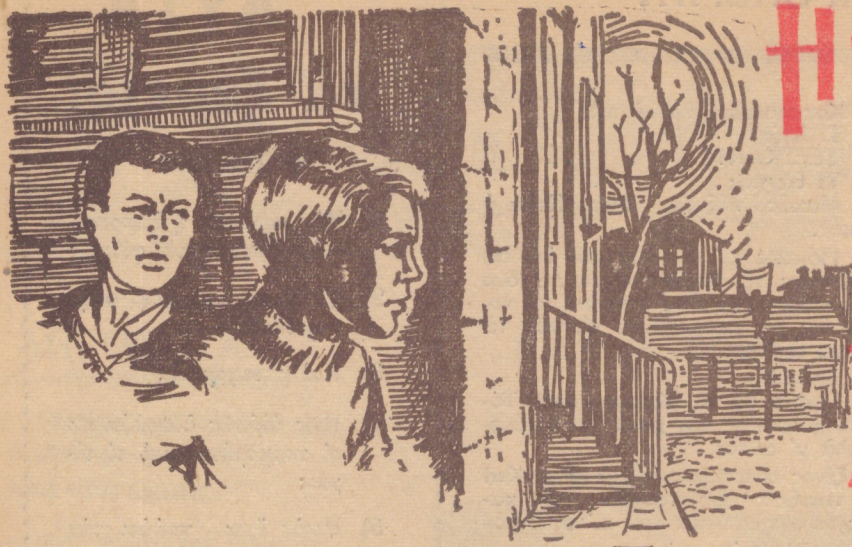
οί νέοι

Στις τελευταίες πλημμύρες πού άφάνισαν τούς μεγαλύτερους θησαυρούς τής Φλωρεντίας και κατέστρεψαν τήν όμορφη ιταλική πόλη, όλοι συγκινήθηκαν άπό τήν προθυμία των νέων ανθρώπων.

ΠΑΙΔΙΑ, μαθητές, άγόρια, κορίτσια, έτρεξαν αυθόρμητα να βοηθήσουν στην άποκατάσταση. Χώθηκαν μέσα στην παλιά λάσπη γιά να μεταφέρουν σε άσφαλισμένο μέρος τούς πίνακες των μουσείων πού κοίτονταν σκορπισμένοι έδῶ κι' εκεί. Γιά μιὰ φορά ό διεθνής τύπος έπαψε να

περιγράφη τίς... γιέ-γιέ συνήθειες κι' έκδηλώσεις τής νεολαίας και πρόβαλε σχολιάζοντας με κάθε έπαινο τήν προθυμία με τήν όποία άνταποκρίθηκαν:

— Τί καλά, είπε κάποιος Ιταλός, αν οί έφημερίδες έγραφαν όλο γιά τέτοιες... ανθρώπινες έκδηλώσεις των νέων!

Η ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ

ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ Φ. ΝΤΙΞΟΝ • ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: ΣΠΥΡΟΣ Γ. ΤΣΙΡΟΣ

Δυο αδέρφια, ο Φράνκ κι' ο Τζό, γιοι διάσημου ντετέκτιβ, παίρνουν ξαφνικά τηλεφώνημα από τον φίλο τους τον Τόνυ, που τους μιλάει για κάτι αντίκες που κληρονόμησε από τον θείο του και για μία παράξενη φυσιογνωμία που θέλει ν' αγοράσει τη συλλογή. Τα παιδιά πηγαίνουν στο σπίτι του καί, μετά τρέχουν να παραλάβουν τη συλλογή. Στο γυρισμό συναντάνε έναν παράξενο τύπο, που τους επιτίθεται με καλάμι που πετάει βέλη. Μετά εξαφανίζεται. Κουβαλάνε τα πράγματα στο σπίτι του Τόνυ. Κάποιος, άρπάζει μυστηριωδώς ένα τέταρτο χατζάρι που περιλαμβάνονταν στη συλλογή. Αποφασίζουν και κουβαλούν τα εκθέματα σ' ένα μουσείο να τα φυλάξουν. Τα παιδιά γυρίζουν σπίτι τους και εξετάζουν στο μικροσκόπιο τις στάχτες που βρήκαν κοντά σε μία μούμια στο μουσείο.

80

— Ποτέ μη σε πιάνη, σε τέτοιες περιστάσεις ούτε πανικός, ούτε ένθουςιασμός. Πρέπει προπαντός να σκεπτάμαστε, να σταθμίζουμε πληροφορίες και λεπτομέρειες κι' ανάλογα να ενεργούμε.

— Είσαι ο μεγαλύτερος, ψιθύρισε ο Τζό. Άρα θα πρέπει να ξέρης πιο πολλά από μένα.

Άλλ' αυτό το τελευταίο το είπε κάπως ειρωνικά κι' ο αδερφός του πήγε να του δώσει καρπαζιά. Μά δεν πρόφτασε. Ο μικρός ξεγλίστρησε.

ΤΗΝ ΑΛΛΗ μέρα ξύπνησαν κατά τις έννιά. Μια γλυκειά μυρωδιά από μπέικον κι' αυγά τηγανιτά χτύπησε τα ρουθούνια τους και την ίδια στιγμή πετάχτηκαν από τα κρεβάτια τους, κι' ετοιμάστηκαν να στρώθουν στο τραπέζι.

— Αργήσατε να κοιμηθήτε χθές το βράδυ, είπε η μητέρα τους, μπαίνοντας.

— Είχαμε δουλειές... ψιθύρισε ο Φράνκ.

— Και τί δουλειές! συμπλήρωσε ο Τζό. Με φούντες!

Γέλασαν όλοι με τ' αστείο.

— Χθές πήρα γράμμα από τον πατέρα σας, είπε η κυρία Χάρντυ.

— Πότε θάρθ; ρώτησαν τα παιδιά μ' ένα στόμα.

— Σε μερικές ημέρες θα είναι πάλι κοντά μας. Δεν θ' αργήσει.

— Όραία. Κι' έτσι θα έχουμε πολύτιμη βοήθεια στην υπόθεση που πολεμάμε να ξεδιαλύνουμε.

— Άλήθεια, τι σόι υπόθεση είναι αυτή; ρώτησε η μητέρα τους.

Δεν πρόφτασαν να της αναντήσουν. Γιατί την ίδια στιγμή, χτύπησε το τηλέφωνο.

Ο Φράνκ έτρεξε και σήκωσε τ' ακουστικό. Ήταν ο Τόνυ.

— Τί γίνεται;

— Άσχημα νέα... αποκρίθηκε ο φίλος τους.

— Γιατί;

— Τηλεφώνησε τα ξημερώματα εκείνος ο Βαλές.

— Σοβαρά;

— Ναί.

— Και τί είπε;

— Άπειλούσε.

— Ποιόν;

— Έσένα και τον αδερφό σου, έπειδή με βοηθήσατε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΕΜΠΤΟ

Ο ΤΖΟ στάθηκε μερικά δευτερόλεπτα σιωπηλός, σά να προσπαθούσε να χωνέψει αυτό που του είπε ο Τόνυ, στο τηλέφωνο.

— Και γιατί μάς απειλεί, ο Βαλές; ρώτησε.

— Έπειδή ανακατευτήκατε στην υπόθεση της κληρονομιάς μου. Του είπα ότι σείς δεν φταίτε τίποτα. Και είπε «Αυτοί οι γιοι του ντετέκτιβ Χάρντυ, θά μου το πληρώσουν που κάνουν τον έξυμνο...»

— Και πώς στην ευχή ξέρει τ' όνομά μας και ποιοι είμαστε; ρώτησε ο Τζό κι' αυτή τη φορά τα έχασε για λίγα δευτερόλεπτα.

— Δεν έχω ιδέα. Πάντως ήταν έξω φρενών. Φώναζε κι' απειλούσε. Λοιπόν θα ιδωθούμε αργότερα έτσι;

— Ναί, απάντησε μελαγχολικά το παιδί και κατέβασε τ' ακουστικό.

Έκείνη τη στιγμή μπήκε η κυρία Χάρντυ κι' ακούγοντας τις τελευταίες φράσεις, άρχισε τις συμβουλές.

— Δεν μ' άρεσουν καθόλου αυτά τα μπλεξίματα, παιδιά μου, είπε...

— Τώρα που μπήκαμε στο χορό, πρέπει να... χορέψουμε. Δεν πρέπει, μουρμούρισε ο Φράνκ. Θα ήταν δειλία να τα παρατήσουμε.

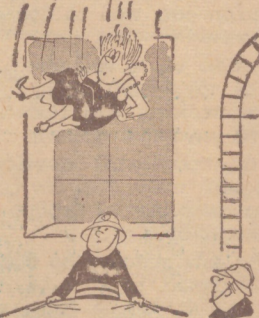
— Ο Θεός να σάς φωτίσει, είπε εκείνη μέσ' από τα δόντια της και δγήκε για λίγο στην αλή...

Τα παιδιά στράφηκαν στις αναπαυτικές πολυθρόνες του λίβινγκ - ρούμ να κουβεντιάσουν, τις εξελίξεις. Άλλά την ίδια στιγμή χτύπησε το κουδούνι. Άλλαλοκοιτάχτηκαν. Έπισκέψεις τόσο πρωί δεν περίμεναν. Ο Τσέτ, τέτοιαν ώρα δεν ξυπνούσε ποτέ. Τέλος πάντων. Ο Φράνκ, σηκώθηκε και πήγε κι' άνοιξε. Έκπληξη. Στο κατώφλι, στεκόταν ένας άγνωστος κοκκινομάλλης, που φορούσε ψαράδικα ρύχα.

— Γουάρτμαν! είπε και χαμογέλασε φρικτά, απλώνοντας το χέρι του.

Ο Τζό παρατήρησε ότι στα χέρια

ΕΠΙΣΗΜΟΤΗΤΕΣ

— Η Αύτης Ύψηλότης ή Μαρκησία Σίκον... Η Αύτου Ύψηλότης ο Δούε του Μπρόν...

Η ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ

του, από τους βραχιόνες και πάνω, είχε τατουάζ.

— Πολύ χαίρομαι που σας βλέπω Φράνκ και Τζο Χάρντι... μουρμούρισε. Για να είμαι ειλικρινής σας έψαχνα να βρω.

— Μις συγχωρήτε, αλλά δεν σας ξέρουμε καθόλου... είπε ο Τζο με δυσπιστία.

— Δεν πειράζει... Δεν πειράζει... θα γνωριστούμε... είπε και ξαναχαμογέλασε. Βέβαια σωστά λέτε ότι δεν μ' έχετε ξαναδεί. Έφτασα σήμερα το πρωί με το καράβι μου. Καταλάβατε;

— Για να δήτε... έμας;

— Περίπου.

— Δεν καταλαβαίνω, είπε ο Φράνκ.

— Ούτε κι' εγώ δεν καταλαβαίνω κύριε Γουόρντμαν... συμπλήρωσε ο Τζο.

— Καλύτερα να με φωνάζετε Γουίλλυ, είπε εκείνος.

— Έλάτε, περάστε μέσα να καθήσετε, να κουβεντιάσουμε με την ήσυχία μας.

Καθώς προχωρούσε ο Φράνκ τον παρατήρησε καλύτερα. Θά ήταν τουλάχιστον πενήντα χρονών, αλλά γεροδεμένος. Φαινόταν πολύ λιγώτερο. Στρώθηκε άξεστα σε μια καρέκλα κι έβαλε το ένα πόδι πάνω στ' άλλο κι άναψε το τσιμπουکی του που ξετρυπώσε από την τσέπη του γαλάζιου πουκαμίσου του.

— Λοιπόν... Γουίλλυ; ρώτησε διασταχτικά ο Τζο.

— Είμαι χρόνια και χρόνια ναύκληρος σε Νοτιοαμερικάνικο καράβι, άρχισε. Φορτηγό. Καλό σκαρί. Την περασμένη εβδομάδα, το καράβι μου άραξε στο λιμάνι της Νέας Υόρκης για λίγα είκοσιτετράωρα και κατέβηκα ώσπου να φορτώσουμε να πάω να συναντήσω τον φίλο μου τον Τόνυ Πρίτο, που είχε μοιραζι και πούλαγε αντίκες....

«Ο Θεός του Τόνυ...» σκέφτηκε ο Φράνκ.

— Και τί τον θέλατε; Για δουλειά ή έτσι απλώς να τον δήτε;

— Για να είμαι ειλικρινής, του είχα αφήσει ένέχυρο δυο παλιά χρυσά νομίσματα και πήγα να τα ξαναπάρω. Άλλα πρὸς μεγάλη μου λύπη έμαθα ότι ο φουκαράς ο φίλος μου μάς είχε αφήσει χρόνους. Βρέ να πάρη ή ευχή... σκέφτηκε. Άτυχία στην άτυχία. Και τα παλιότερα νομίσματα μου τί να έγιναν; Ένας γείτονας με πληροφόρησε ότι είχε και δεν είχε ο φουκαράς ο Ρομπέρτο τα φορτώσανε οί γνωστοί του σ' ένα καράβι και τα έστειλαν στον άνεμό του τον Τόνυ, έδω στο Μπαίη - Πόρτ. Και ύποθετω έστειλαν και το κουτί με τα νομίσματά μου...

— ... Και τώρα τα θέλετε πίσω; ρώτησε ο Φράνκ.

— Ασφαλώς, άπάντησε. Μη νομίζετε. Δεν έχουν αξία μεγάλη. Και για να είμαι ειλικρινής για κανέναν άλλον έξω από μένα δεν έχουν αξία... Γι' αυτό θέλω να τα βρω.

Έχουν μάλιστα στη μιά πλευρά, γραμμένη και μιά λέξη.

— Γραμμένη;

— Χαραγμένη θέλω να πώ.

— Τι λέξη;

— ΤΕΙΚΑΠΗ!

— Τι θά πη;

— Μακάρι να έβρα, αποκρίθηκε ο ναυτικός.

— Πάντως κι' αν ύποθετή ότι θα μπορούσαμε να βρούμε αυτά τα δυο παλιά νομίσματα είτε ο Φράνκ μη νομίζετε ότι θα μπορούσαμε να σας τα δώσουμε άμέσως.

— Δηλαδή;

— Πρώτα θα τα δώσουμε στον Τόνυ, τον φίλο μας και μετά έσείς κάνετε καλά μ' αυτόν.

Ο ξένος κατσούφιασε για λίγο. Και μετά τίναξε σ' ένα τασάκι τους καπνούς από την πίπα του κι' είπε καθώς σηκώνόταν:

— Καλά, δεν έχω αντίρρηση. Άς γίνη κι' έτσι. Άρκει να βρεθούν. Γιατί είναι πώς να σας το πώ, οίκογενειακά κειμήλια. Καταλάβατε;

Είχε φτάσει κοντά στην πόρτα κι' έτοιμαζόταν να βήη, όταν για δυο δευτερόλεπτα κοιτστάθηκε.

— Είναι και κάτι άκάμη... ψιθύρισε μέσ' από τα δόντια του.

— Άλλο;

— Αυτά τα δυο νομίσματα, είναι καταραμένα.

— Όχι δά, Γουίλλυ. Πιστεύεις σε τέτοια πράγματα έσύ ο θαλασσοδαρμένος ναυτικός;

— Κι' εγώ σας λέω πώς αυτό είναι πέρα για πέρα σωστό. Είναι καταραμένα και φέρνουν δυστυχία σε κάθε άλλον που τα έχει έξω από τον ιδιοκτήτη τους.

Και μ' ένα σάλτο βγήκε στον κήπο, λέγοντας:

— Θα σας ξαναδώ, σύντομα παιδιά.

— Ξέρετε τον δρόμο; ρώτησε ο Φράνκ.

— Ασφαλώς, αποκρίθηκε.

Τότε τα παιδιά παρατήρησαν κάτι που τους έκανε μεγάλη εντύπωση. Λίγα μέτρα πιο κάτω από το σπίτι τους περίμενε ένα αυτοκίνητο. Παλιό μοντέλο κούρας. Χρώμα σκούρο.

— Παράξενο.

Και με άστραπιαία ταχύτητα ο ναυτικός ανέβηκε και σε λίγο είχε χαθή κιόλας στο βάθος του δρόμου.

— Ναυτικός αυτός, που μόλις ήρθε στα μέρμας, που το βρήκε τ' αυτοκίνητο;

— Μπορεί να το νοίκιασε....

— Και τον όληό μαζί; Γιατί κάποιος τον περίμενε στο τιμόνι. Κι' είχε και τη μηχανή άναμμένη.

— Τα πράγματα αρχίζουν και μπερδεύονται πολύ. Και δεν ξέρω πώς θα τα καταφέρουμε να σ' επήσ' αυτήν την ιστορία.

— Άς μ'ην χάνουμε το θάρρος και τις ελπίδες μας.

— Καλά θα δούμε. Πάμε τώρα να άποτελειώσουμε το φαγητό μας και μετά θα επικοινωνήσουμε με τον Τόνυ.

(ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ: 'Η συνέχεια).

ΑΥΤΑ

τά ξέρεις;

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

- 1) Τι σημαίνει ή έγκριση «τόν ξύσαν τα φίδια»;
- 2) Τι θα πη «φανάκη» στην κυριολεξία;
- 3) Καί μεταφορικά;
- 4) Πώς άλλως ονομάζονται οί κορμοράνοι και τί είναι;
- 5) Ποιος έχει γράψει την τραγωδία «Φοίνισσες»;
- 6) Ποιές περιοχές στην Έλλάδα παράγουν τις καλύτερες φράουλες;
- 7) Τι ήταν ο Γιαννούλης Χαλεπάς;
- 8) Ποιά είναι ή πρωτεύουσα της Χονολουλού;
- 9) Ποιά θάλασσα δρέχει τα Ψαρά;
- 10) Τι θα πη «φοφοδεής»;

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

- 1) Σημειώνει ή έγκριση «τόν ξύσαν τα φίδια».
- 2) Τι θα πη «φανάκη» στην κυριολεξία;
- 3) Καί μεταφορικά;
- 4) Πώς άλλως ονομάζονται οί κορμοράνοι και τί είναι;
- 5) Ποιος έχει γράψει την τραγωδία «Φοίνισσες»;
- 6) Ποιές περιοχές στην Έλλάδα παράγουν τις καλύτερες φράουλες;
- 7) Τι ήταν ο Γιαννούλης Χαλεπάς;
- 8) Ποιά είναι ή πρωτεύουσα της Χονολουλού;
- 9) Ποιά θάλασσα δρέχει τα Ψαρά;
- 10) Τι θα πη «φοφοδεής»;

Πνευματικές Αδυνάμεις

ΑΠΡΟΟΠΤΑ

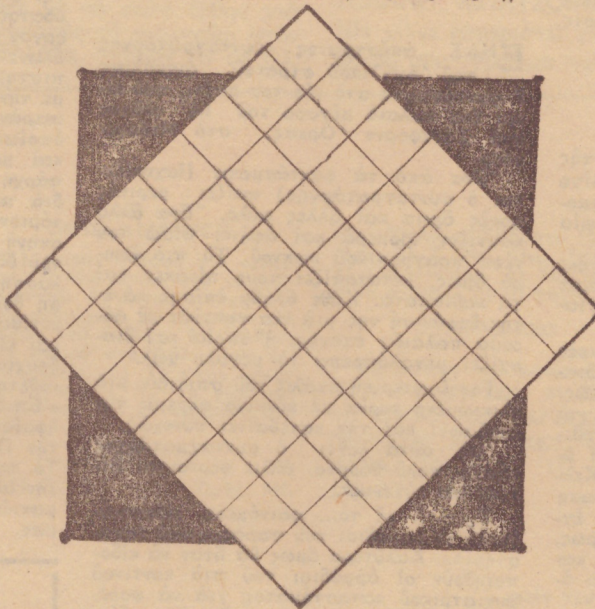
Τί γίνεται και τί δια-
βάζεται σ' ένα λε-
πτό της ώρας.

- 10.000 τηλεφωνικά συνεν-
νόησεις στην Ιαπωνία.
- Πωλούνται 95 εφημερίδες
και περιοδικά στην Γαλλία.
- Στην Κίνα γεννιούνται 4 άν-
θρωποι, πεθαίνουν 4 από φυ-
σικό θάνατο ή ασθένεια.
- Η Ιταλία πρώτη χώρα πα-
ραγωγής υδραργύρου στον
κόσμο, παράγει τεσσαράμισι
χιλιόγραμμα του μετάλλου
αυτού.
- Από την στιγμή που αρχί-
σατε να διαβάσετε τη στήλη
αυτή, τα Άγγλικά ταχυδρο-
μεία παρέλαβαν 15.000 τα-
χυδρομικά δέματα
- Εάν τα διαβάσατε αυτά,
γρηγορότερα ή αργότερα ά-
πό ένα λεπτό σημαίνει ότι
δεν διαβάξατε κανονικά. Δι-
ότι... το λεπτό της ώρας λή-
γει τώρα.

ΜΙΚΡΟΣ
ΜΑΚΕΔΟΝΟΜΑΧΟΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ
ΚΑΙ ΚΑΘΕΤΩΣ:

- 1) Μουσική νότο και άγενής
έκφρασις
- 2) Πασαλιμάνι.
- 3) Κατοικίδιον ζώον.
- 4) Άριστερό (δημοτική).
- 5) Ίνδικος τίτλος.
- 6) Σ' αυτόν οφείλεται το πα-

- 7) Στά τετράδια υπάρχει
(χωρίς το τελικό φωνήεν).
- 8) Πρωτεύουσα της Κούβας
- 9) Πάντοτε (με διπλασιασμό
του αρχικού φωνήεντος).
- 10) Τούρκικη μενός μετροή-
σεως.
- 11) ΣΤ.

Κ ΠΕΡΡΑΚΙΣ

1. ΣΚΑΛΑ

- 1) ---
- 2) ---
- 3) ---
- 4) ---
- 5) ---
- 6) ---
- 7) ---

- 1) Σύμφωνον.
- 2) Όργανισμός Έταιρίας.
- 3) Αντίθετο του δένω.
- 4) Άβραστος.
- 5) Όροσειρά Γερμανίας.
- 6) Έφοδιόζω με όπλα.
- 7) Ήμερα έβδομάδος.

Τα άσχημα των λέξεων σχη-
ματίζουν το άνομα του έθ κοθ
μας ποιητού.

ΘΑΛΑΣΣΟΛΥΚΟΣ

2 ΡΟΜΒΟΣ

- 1) Σύμφωνον
- 2) Βιζονταή άτα.
- 3) Κλωστή.
- 4) Υποθετικό.
- 5) Σύμφωνον.

ΘΑΛΑΣΣΟΛΥΚΟΣ

3 ΣΤΟΙΧΕΙΟΓΡΗΦΟΣ

"Αν υ' σφάσης όποιον έμια
σε πληγή θεί να με βάλη"
κι' ένα γράμμα πάλι. Α. Α. Α. Α.
θρεπτική τοφή θά βγάλη"

ΛΕΝΑ ΟΛΥΜΠΙΟΥ

4 ΕΠΙΓΡΑΦΗ

Α Α Λ
Μ Λ Ε Λ
Η Η Υ Α
Ψ Θ Ε Υ
Ε Υ Δ Ο

ΛΕΝΑ ΟΛΥΜΠΙΟΥ

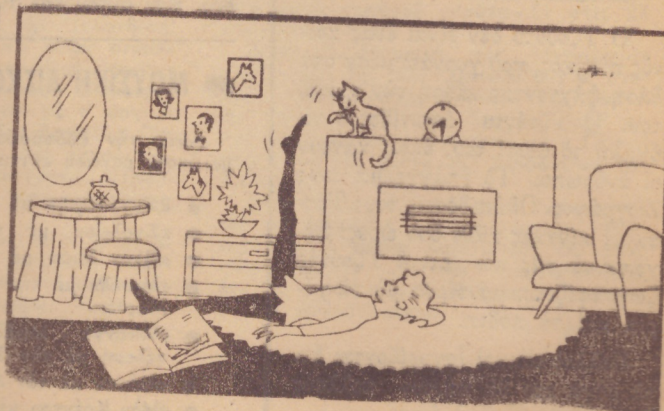
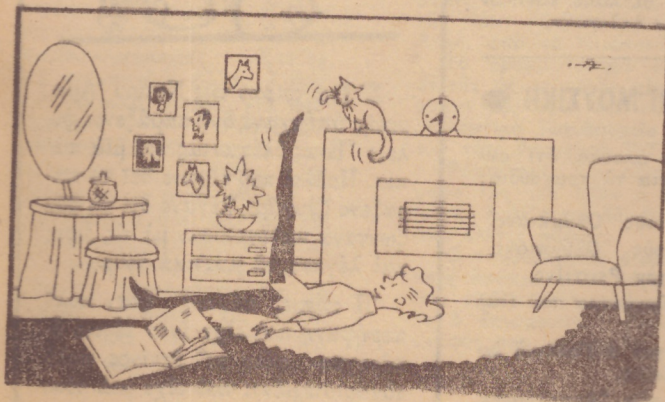
5 ΑΙΝΙΓΜΑ

Το όλο μου θάζει νερό
πού ποτίζεται ό καθεός.
Μά στο δεύτερο μισό
άνθρωπέ μου έσύ πατείς.

Σωστό

ΟΚΤΩ ΔΙΑΦΟΡΕΣ

Λάθος

Το πρώτο ουκ
να τα έρρητε, κοιτάτε στη σελίδα Αλληλογραφίας.

ΟΙ ΛΥΣΕΙΣ στη σε-
λίδα Αλληλονοσφίας

ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΟΥΝ ΤΙΣ ΧΕΛΩΝΕΣ

ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΗ λιχουδιά αποτελεί το κρέας ενός είδους χελώνας, για τους κατοίκους της Βορείου Ευρώπης. Το είδος αυτό της χελώνας αποτελεί σήμερα το αντικείμενο των έρευνών ειδικών επισημόνων.

Οι επιστήμονες αυτοί εντοπίζουν σε παραλία της Νοτίου Αραβίας χελώνας αυτού του είδους και θα πάνε την ώρα της ώτοκίας των να επικολλήσουν κατάλληλες ετικέτες επί του κελύφους των, ώστε να μπορέσουν να τις παρακολουθήσουν.

Οι επιστήμονες σήμερα γνωρίζουν ότι αυτές οι χελώνες διαπλέουν τους ωκεανούς, Δεν έχει όμως διαπιστωθεί αν επιστρέφουν στον τόπο της εκκολάσεώς των. Έτσι πιστεύουν ότι με τις ετικέτες θα γίνει δυνατή η παρακολούθησής των.

ΕΓΧΕΙΡΗΣΗ ΜΕ... ΚΑΤΕΨΥΓΜΕΝΟ ΑΙΜΑ

ΣΤΟ νοσοκομείο Μπρουξ Λέμπανον της Νέας Υόρκης έγινε πριν από λίγο καιρό μία εγχείρηση στην οποία χρησιμοποιήθηκε για πρώτη φορά στην ιστορία της Ιατρικής κατεψυγμένο αίμα.

Συγκεκριμένα, ένας ασθενής, που ανήκε σε σπάνια κατηγορία αίματος έπρεπε να υποστεί εγχείρηση στομάχου. Οι γιατροί τότε σκεφτήκανε το εξής:

Να αφαιρέσουν από τον ίδιο μικρές ποσότητες αίματος, τις οποίες να διατηρήσουν με μία νέα μέθοδο συντηρήσεως. Έτσι κι έγινε. Με την μέθοδο αυτή, το αίμα υπεβλήθη σε κατάψυξη και έτοποθετήθη σε ειδικά δοχεία, γεμάτα από υδρογόνο θερμοκρασίας 195 βαθμών Κελσίου υπό το μηδέν. Μετά την συγκέντρωση αρκετής ποσότητας αίματος έγινε η εγχείρηση η οποία και επέτυχε πλήρως. Ο ασθενής αισθάνεται σήμερα πολύ καλά και έχει ήδη αρχίσει να εργάζεται όπως και πριν.

Ο ΠΙΘΗΚΟΣ ΖΩΓΡΑΦΟΣ

Ο Τζούντυ δεν είναι ένας κοινός πίθηκος, που γυρνάει μέσα στα δάση ψάχνοντας ναβρή την τροφή του. Ο Τζούντυ αγωνίζεται να βγάλει το ψωμί του, όπως κάνουν οι άνθρωποι. Το επάγγελμά του; Ζωγράφος. Οι επιδόσεις του; Τέσσερες πίνακες κάθε δυό ώρες. Ξέχασα να σας πω ότι ο Τζούντυ ζωγραφίζει... μοντέρνα με τα χέρια και τα πόδια.

Πολλοί ειδικοί ισχυρίζονται ότι τα έργα του θα κάνουν πολλούς ζωγράφους να ζηλέψουν.

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ: ΠΑΝΟΣ ΤΣΙΡΟΣ

ΕΠΤΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ

ΕΝΑΣ απόστρατος συνταγματάρχης του Άγγλικού στρατού, ανέκαλύψε 7 φαντάσματα στο νέο του σπίτι, που είναι ένα παλαιό μεγάλο του 19 αιώνα στο Σάντφορντ Όρκας, στο Ντόρσετ.

Ένα από τα φαντάσματα (ισχυρίζεται ο συνταγματάρχης) παίζει μερικές φορές άρπα και άλλες αλύδ. Ένα άλλο καπνίζει τρομερά και αφήνει πίσω του νέφη πραγματικού καπνού. Το πιο ζωντανό όμως, μετατοπίζει τους πίνακες και τα καθίσματα. Κάθε βράδυ επίσης κάνει την εμφάνισή της μία νέα γυναίκα με φόρεμα παλαιάς εποχής, η οποία και διασχίζει μεγαλόπρεπα το μεγάλο χώρο.

Την εσωτερική σκάλα του σπιτιού, μία ηλικιωμένη κυρία με κόκκινο φόρεμα την ανεβαίνει και την κατεβαίνει συνεχώς.

Ολ' αυτά λέγει ο συνταγματάρχης κάπου πολύ θόρυβο, αλλά φέρονται φιλικά και εύγενικά.

Σχετικά με τό... φαινόμενο, ειδοποιήθηκαν οι αρμόδιοι του παραμυθικού εργαστηρίου. Καλύτερα όμως θα ήταν να ειδοποιηθούν οι αρμόδιοι του πιο κοντινού ψυχιατρικού καταστήματος για να φορέσουν στον συνταγματάρχη ζουρλομανδία.

ΟΙ ΜΕΛΙΣΣΕΣ ΦΥΛΑΝΕ ΤΑ ΣΤΑΦΥΛΙΑ...

ΣΤΟ ΜΩΝΤΟΜΠΑΝ, ένας Γάλλος άμπελουργός σκέφτηκε να χρησιμοποιήσει τις μέλισσες για την προστασία των σταφυλιών του. Ο άμπελουργός αυτός είχε διαπιστώσει ότι οι μέλισσες δεν μπορούσαν να τρυπήσουν την φλούδα των σταφυλιών, ότι περιορίζονταν στο να απομακρύνουν τον γυμνό από τις ράγες που είχαν χαλάσει κι έτσι εμποδίζονταν το σάπισμα λόγω μόλυνσεως των γύρων ρωγμών.

Τοποθέτησε λοιπόν κυψέλες με μέλισσες σε ανάλογα μία κυψέλη σε κάθε έκταριο και το αποτέλεσμα ήταν σύμφωνο με τις προσδοκίες του. Η συμμαχία του με τις μέλισσες απέδωκε σε καλό και των δύο. Και αυτού και των μελισσών.

ΜΟΥΣΙΚΗ-ΔΙΣΚΟΙ-ΜΟΥΣΙΚΗ

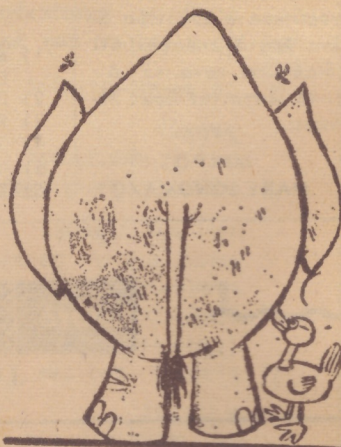
Αυτή την εβδομάδα άκουσα ότι σημειώνουν μεγάλη επιτυχία τα τραγούδια:

- «Συγγνώμη» με τους Όλυμπιαν.
- «Σχολείο» με τους Όλυμπιαν.
- «Βίτα Μία» με τον Ρενάτινο.
- «Μισέλ» με την ορχήστρα του Πάβλ Μαρτιάκ.
- «Μπάνγκ - Μπάνγκ» ή Γαλλική έκθεση με την Σεϊλά.
- «Μόμε» με τον Λούις Άρμστρονγκ.
- «Μόν Κρέντο» με την Μιρέι Μαθιέ.
- «Ο τουά λα δί» με τον Σαρλ Άζνα-δούρ.

ΜΙΑ ΥΠΟΒΡΥΧΙΟΣ ΠΟΛΙΣ

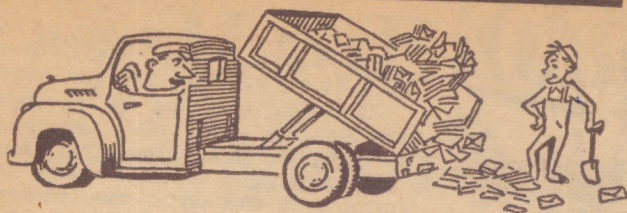
Ο ΣΩΝ KENNY, ένας από τους πλέον επιχειρηματικούς Βρεταννούς σκηνογράφους, προγραμματίζει μίαν υποβρύχιο πόλιν. Το σχέδιό του το οποίο έχει προσωρινώς ονομασθή «Θόλι» της Θαλάσσης» είναι μία εν μέρει υποβρύχια πόλις έκτασεως οκτώ εκαταρίων περιλαμβάνουσα και το πρώτο υποβρύχιο ταχυδρομείο του κόσμου — εις Νασσάου. Ο Κέννυ έδωλε τα εξής: «Διά την δημιουργία της θα απαιτηθώ ένα έτος συνεχούς εργασίας με την χρησιμοποίηση των καλύτερων εμπειρογνομώνων στον κόσμο από ιχθυολόγους ως δύτες. Βεβαίως θα πρέπει να βρούμε ένα νέον είδος γαλιού. Η τοποθεσία όπου θα γίνει η πόλις είναι εις το άκρον μιάς νήσου σχηματισθείσης από άμμο και ήλυν, προερχομένης από έκσκαφές γενομένης διά την διάνοξιν μιάς νέας διώρυγας θαλάσσης υδάτος. Ο Κέννυ έχει την γνώμη ότι το έργο αυτό θα προσελκύσει το ενδιαφέρον όλων: παιδιών, γονέων, έρευνητών πανεπιστημίων και φοιτητών ασχολούμενων με την θάλασσαν. Το έργο περιλαμβάνει σειράν συνεχόμενων θάλων μερικοί εκ των οποίων θα εφίσκωνται επί του εδάφους και μερικοί υπό την θάλασσαν. Θα υπάρχουν ένα είδος θαλασσίον λούνα - πάρκ δια παιδιά, μία μεγάλη πισίνα εστιατόριον με επιπλέοντα τραπέζια και μία σκηνή θεάτρου υπέρνω της επιφανείας του ύδατος. Υπό την επιφάνειαν της θαλάσσης, ο Κέννυ σχεδιάζει να κατασκευάσει θολωτά κτίρια με δεξαμενάς όπου θα εκτίθενται διάφορα θαλάσσια εκθέματα και εις το κέντρον όλων αυτών, το υποβρύχιο ταχυδρομείο. Ο Σών Κέννυ σκηνοθέτης των μουσικαλ «Ολίβερ» και «Επιδρομή» κατασκεύασε τελευταίως ένα ήφαιστειο και ένα ηλικιακό σύστημα διά την Παγκόσμιον Έκθεσιν του Μοντρέαλ. Το πρόγραμμα Νασσάου εφίσκείται υπό την αιγίδα ενός συγκροτήματος επιχειρηματιών με συμφέροντα εις τας Μπαχάμας.

ΠΑΡΑΞΕΝΟΙ ΦΙΛΟΙ

Σ' ένα τσίρκο της Νοτίου Αμερικής υπήρχαν δυο παράξενοι φίλοι: Ένας έλέφαντας και μία πάπια. Πολλοί που είχαν δει το παράξενο ζευγάρι, λέγανε ότι τα δύο ζωντανά καθόντουσαν με τις ώρες και λέγανε τα μυστικά τους.

Η πάπια πάντως ήταν πολύ περήφανη που είχε έναν τέτοιο υπέροχο φίλο κι' εκείνος πολύ ευχαριστημένος που είχε μία τόσο άσπρη φίλη. Τί παράξενη φιλία;

αλληλογραφία

■ Τό κάθε τι πού στέλνετε πρέπει νά εἶναι γραμμένο στή μιὰ μόνο πλευρά τοῦ χαρτιοῦ. Ἐπίσης τό κάθε κείμενο θά εἶναι σέ ξεχωριστό χαρτί. Π.χ. χωριστά ἡ κάθε πνευματική ἀσκηση, ἡ συνεργασία, οἱ Μικρές Ἀγγελίες. Θά ὑπογράφετε τό κάθε κείμενο πού στέλνετε. Π.χ. νά ὑπογράφετε τήν κάθε ἀγγελία, τήν κάθε ἀσκηση κλπ.

■ Ψευδώνυμο μπορεῖτε νά πάρετε στέλνοντας τρία, ἀπ' τὰ ὁποῖα θά ἐγκριθῇ τό ἕνα. Τό ψευδώνυμο στοιχίζει 5 δραχμές καί ἰσχύει γιά ἕνα χρόνο. Ἡ ἀνανέωσή του στοιχίζει 2 δραχμές.

■ Καί κάτι ἄλλο: Τά χρήματα θά τὰ στέλνετε σέ γραμματόσημα.

Ἀθήναι, Χρ. Λαδὰ 1

18 Ἰανουαρίου 1967

Πάρα πολύ σ' εὐχαριστῶ, ΠΥΡΙΝΟ Ζ., γιά τήν τόσο κολακευτική σου γιά μένα ἐπιστολή. Ἐχεις καί τίς δικές μου εὐχές, ἄν καί λίγο ἀργά. Δέν φταίω ἐγώ, πάντως, ἀλλά τό ταχυδρομεῖο, πού μοῦ ἔφερε ἀργά τό γράμμα σου. Τό ψευδώνυμό σου λήγει στίς 26 αὐτοῦ τοῦ μηνός. — ΛΙΑ ΚΑΜΠΑΞΗ, γιά τήν ἐγκρίση ψευδωνύμου πρέπει, νά στείλῃς καί 5 δρχ. σέ ἀσφράγιστα γραμματόσημα. Περιμένω, λοιπόν. Μήν ξεχάσεις νά μοῦ πᾶν. Μήν ξεχάσεις νά μοῦ στείλῃς πάλι τὰ ψευδώνυμα, πού προτιμᾶς. — ΟΡΦΕΑ, ὅπως βλέπεις σοῦ ἐνέκρινα τό ψευδώνυμο καί χαίρομαι πάρα πολύ πού ἀπέκτησα ἕναν τόσο εὐγενικό καί καλλιγράφο ἀναγνώστη. Καλῶς ὤρισε, λοιπόν, καί καλές ψευδωνυμομαχίες. Στείλε, σέ παρακαλῶ, ἄλλες 3 δρχ. σέ γραμματόσημα γιά ψευδώνυμο. — ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΜΕΛΜΠΕΡΓΚ, καλή μου φίλη ἀπ' τῆ Σουηδία, δέν ξέρεις πόσο συγκινηθῆκα μέ τό γράμμα σου καί τήν εὐχητήριο κάρτα, πού ἔστειλεις γιά τούς συνεργάτες μου κι ὅλα τὰ διαπλάσπουλα, τὰ ὁποῖα πέρνουν τίς εὐχές σου, τώρα ἀπ' αὐτή τήν στήλη καί σ' εὐχαριστοῦν. Τό ἴδιο σ' εὐχαριστοῦν κι

ο ἰσυνεργάτες μου καί σοῦ ἀνταποδίδουν τίς εὐχές τους. Ἦταν μεγάλη ἡ καλωσύνη σου νά μάς θυμηθῇς αὐτές τίς μέρες ἀπ' τήν ὁμορφὴ χώρα, ὅπου μένεις, τήν μακρινή Σουηδία. Ὁταν μέ τό καλὸ ἔρθης γιά διακοπές τό καλοκαίρι στήν Ἑλλάδα, πέρασε νά σέ δῶ.

— ΝΟΣΤΑΛΓΙΚΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ, σ' εὐχαριστῶ καί σένα γιά τίς εὐχές σου. Τό ψευδώνυμό σου ἔληξε στίς 22 Δεκεμβρίου. Μὴ γράφῃς ποτέ κι' ἀπ' τίς δυὸ πλευρὲς τῆς κόλλας. — Πολὺ σ' εὐχαριστῶ, ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ, γιά τίς εὐχές καί τὰ τόσο θερμά σου λόγια. Μπράβο γιά τούς βαθμούς καί καλιοδιάβαστο τό βιβλίο πού πήρες γιά δῶρο ἀπ' τούς γονεῖς σου. Τίς παρατηρήσεις σου τίς λαβαίνω ὑπ' ὄψη. Τὰ ἀντίγραφα τὰ πήρα. — Σ' εὐχαριστῶ γιά τὴν ὥραία σου κάρτα καί τίς εὐχές, ΒΑΛΥ. Τὸ ἀνέκδοτο τό πήρα. — ΙΩΑΝΝΗ ΜΠΑΤΖΟΓΙΑΝ. ΝΗ χίλια εὐχαριστῶ γιά τό ὠραῖο σου γράμμα καί τό

ἐξοπαθῶμα πού ἐτοιμάζεις μέ τούς συμμοθητές σου. Τίς ἀσκήσεις τίς πήρα. Γιά τό σταυρόλεξο πρέπει νά στείλῃς καί καλὸ σχέδιο μέ σινική καί ἕνα πρόχειρο μέ τὴν λύση, ἐκτός ἀπ' τό κείμενο. — ΣΟΥΛΙΩΤΙΣΣΑ, τό καινούργιο ψευδώνυμο, πού ζητᾶς τό ἔχει ἄλλο διαπλάσπουλο. Στείλε μου τρία - τέσσερα ἄλλα γιά νά σοῦ διαλέξω ἕνα. Ἐχε ὑπ' ὄψη σου, ἐπίσης, ὅτι ἡ ἀντικατάσταση ψευδωνύμων δέν θεωρεῖται ἀνανέωση. — ΣΤΡΑΤΕΥΜΕΝΕ ΠΡΟΣΚΟ ΠΕ, ΙΜΠΝ ΣΑΟΥΝΤ, ΧΑΡΤΙΝΕ ΗΡΩΑ καί ΔΕΛΦΙΝΙ πήρα τίς ἀσκήσεις καί τ' ἀνέκδοτα πού μοῦ στείλατε.

ΛΥΣΕΙΣ

ΟΚΤΩ ΔΙΑΦΟΡΕΣ

1) Λείπει ἡ θέση τοῦ καθρέφτη. 2) Μιά πτυχή στὸ τραπέζι ἀριστερά. 3) Λείπει τό χερούλι τοῦ συρταριοῦ. 4) Ἡ ἀριστερὴ σελίδα τοῦ βιβλίου. 5) Ἡ θέση τοῦ ποδιοῦ στὸ βιβλίο στὴ δεξιὰ σελίδα. 6) Τὸ κάτω μέρος τῆς μπλούζας. 7) Τὸ χερί τῆς γατούλας. 8) Οἱ γραμμὲς στὸ τζάκι.

ΑΣΚΗΣΕΙΣ

1) Σ, Ο.Ε, Λύω, Ὁμός, Μέ-

λας, Ὁπλιζώ, Σάββατο (Σολωμός). 2) Σ, Νά, Ἰνα, Ἄν, Σ. 3) Γάζα—Γάλα. 4) Μὴ ψεύδου ἀλλὰ ἀλήθευε. 5) Ἡ πηγή.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ

Ὁριζοντίως καί καθέτως: 1) Π, 2) ΡΕ, 3) ΖΕΑ, 4) ΓΑΤΑ, 5) ΖΕΡΒΟ, 6) ΡΑΓΙΑΣ, 7) ΠΕΡΡΑΚΗ, 8) ΕΤΙΚΕΤ, 9) ΑΒΑΝΑ, 10) ΑΑΕΙ, 11) ΟΚΑ, 12) ΣΤ, 13) Η.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Ἰδανὸς ἄ. (Δ.Μ.), Ὁρφεὺς ἄ. (Π.Μ.), Μόρτιμερ ἄ. (Σ.Μ.), Τρεῖς Σωματοφύλακες (Α.Φ.Σ.Τ.).

ΑΝΑΝΕΩΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Πεπίτο, Χρυσανγή, Ὁρσαλία, Μικρὸς Φιλόσοφος, Ροδόλφος.

ΦΙΛΟΤΕΛΙΚΑ Νέα

ΔΙΑΦΟΡΑ

ΣΤΟ ΛΟΝΔΙΝΟ πούληθηκε πρὶν ἀπὸ λίγες ἡμέρες, ἡ πρώτη ἀεροπορική ἐπιστολή πού μεταφέρθηκε μ' ἕνα ἀεροπλάνο πού συνετρίβη στὴν πρώτη προσπᾶθειά του νά περάσῃ τὸν Ἀτλαντικό, κατὰ τὸ 1919 Ἡ ἐπιστολή αὐτὴ πούληθηκε 3.000 λίρες. Τὸ γραμματόσημό της, εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ δέκα πού ὑπάρχουνε αὐτῇ τῇ στιγμή στὸν κόσμον καί ἀποτελοῦσε μέρος μιᾶς συλλογῆς γραμματοσήμων τῆς Νέας Γῆς, πού ἀνῆκε στὸν Κέννεντυ Κίρς, ἀπὸ τὸ Νιούκασλ τῆς Ἰρλανδίας. Τὸ γραμματόσημο αὐτὸ εἶναι ὀνομαστικῆς ἀξίας τριῶν σέντς, εἶναι σφραγισμένο καί ἔχει τὴν ἐπιγραφή «Ἐναερίο Ἀτλαντικὸ Ταχυδρομεῖο καί με τ' ἀρχικὰ τοῦ τότε ὑπουργοῦ Τ.Τ.Τ. τῆς Νέας Γῆς κ. Ρόμπινσον. Τὴν ἀξίαν στὸ γραμματόσημο τῆς τὴν δίδει ἡ ἐπιγραφή. Διαφορετικὰ ἡ ἀξία του δέν θά ἦταν μεγαλύτερη ἀπὸ ὀλίγες πέννες.

Ὁ ταχυδρομικὸς σάκκος, μέσα στὸν ὁποῖο ὑπῆρχε ἡ ἐν λόγω ἐπιστολή, ταξίδευε μ' ἕνα ἀεροσκάφος πού τὸ κυβερνοῦσε ὁ ἐπισμηναγὸς Ραϊύνχαμ. Τὸ ἀεροσκάφος του συνετρίβη κατὰ τὴν ἀπογεί-

ωσίν του στὴν Νέα Γῆ καί ὁ ἐπισμηναγὸς Ραϊύνχαμ γύρισε στὴν Ἀγγλία μετὸν ταχυδρομικὸ σάκκο, μ' ἕνα πλοῖο.

ΚΟΠΕΓΧΑΓΗ

Μὲ μεγάλη προσοχὴ διαλέξαμε τὰ γραμματόσημα πού θά ἔκλεβαν ἀπὸ ἕνα κατάστημα γραμματοσήμων τῆς Δανικῆς πρωτεύουσας μερικοὶ φανατικοὶ φιλοτελιστὲς διαρρηκτές. Τὰ γραμματόσημα πού κλέψανε οἱ ἐν λόγω κλέφτες ἦσαν ἀξίας 10.000 λιρῶν καί τὰ κλέψανε τὴν παραμονὴ τῆς Πρωτοχρονιάς.

ΜΟΣΧΑ

Δυὸ πολύχρωμα γραμματόσημα γιά τὴν ἐξερεύνηση τοῦ Διαστήματος ἐξεδόθησαν πρὶν ἀπὸ λίγες μέρες στὴν Ρωσία. Τὸ πρῶτο ἀναπαριστᾷ στιγμιότυπο ἀπὸ τὴν τοποθέτηση σὲ σεληνιακὴ τροχιά τοῦ αὐτομάτου σταθμοῦ «Λούνα-1» στίς 28 Αὐγούστου 1966.

Κατὰ τὴν διάρκειά της λειτουργίας του (μέχρι τῆς 1ης Ὀκτωβρίου) ὁ σταθμὸς αὐτὸς πραγματοποιεῖ 137 ραδιοσυνδέσεις μέ τὴν Γῆν. Στὸ ἀριστερὸ μέρος τοῦ γραμματοσήμου ὑπάρχει ἡ Γῆ καί στὸ δεξιὸ ἕνα μέρος τῆς ἐπιφανείας τῆς Σελήνης.

Τὸ δεύτερο γραμματόσημο ἀναπαριστᾷ τὸν 4ο δορυφόρο τηλεπικοινωνιῶν «Μόλνια-1», ὁ ὁποῖος ἐκτοξεύτηκε τὴν 20ὴν Ἀπριλίου. Ἡ τιμὴ τῶν γραμματοσήμων ἦταν 6 καπτίκια καί οἱ διαστάσεις τους 37Χ52 χιλιοστάμετρα.

Π. Τ.

250

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΦΡ. ΜΠΑΡΝΕΤ

— «Η χαρά μου, έλεγε ο Ουίλκινς, ήταν να συνοδεύω με τ' άλογο τόν μικρό λόρδο. Δεν ξέρετε πόσο χαιρόμουν γι' αυτό.

Μέσα σ' όλη την φασαρία και την στενοχώρια ένας μονάχος δεν νοιαζόταν για τίποτα κι' έμενε άτάραχος και κεφάτος; ο μικρός λόρδος Φάουντλερού, πού, όπως έλεγαν, δεν ήταν ο λόρδος Φάουντλερού!...

Όταν του μίλησαν για τήν νέα κατάσταση, πού δημιουργόταν, ο Σέδρικ παραξενεύτηκε λίγο στην αρχή και φάνηκε ν' ανησυχή και νά λυπάται. Αυτή είναι ή αλήθεια. Δεν είναι όμως, αληθινό ότι αιτία αυτών των συναισθημάτων ήταν ή ταπεινή φιλοδοξία! Όταν του είπε ο κόμης τί είχε συμβή, κάθισε στην καρέκλα του, κρατώντας τō γόνατό του, όπως συνήθιζε νά κάνει όταν του έλεγαν κάτι, πού τόν ενδιέφερε, κι' όταν ο κόμης τέλειωσε τὰ όσα είχε νά του πει, ο μικρός είπε με σοβαρό ύφος:

— Αυτό μου φαίνεται πολύ άστείο. Πάρα πολύ άστείο και περίεργο! Πολύ περίεργο!

Ο κόμης τόν κοίταξε χωρίς νά μιλά. Και σ' εκείνον φαινόταν ότι κάτι πολύ άστείο είχε συμβή. Κάτι, πού ποτέ του δεν είχε ξαναδοκιμάσει, πού του πλάκωνε όμως, τήν καρδιά και πού τō αίσθάνθηκε περισσότερο όταν είδε τō πρόσωπο του μικρού νά σκεπάζεται άπ' τήν λύπη. Τō προσωπάκι, πού συνήθιζε νά βλέπη πάντα χαρούμενο και γελαστό.

— Και δεν μου λέτε, παππού, θά πάρουν τō σπίτι τής μαμάκας μου και τō άμάξι της; ρώτησε ο Σέδρικ ανήσυχος.

— «Όχι! άπάντησε κοφτά και χωρίς κανέναν δισταγμό ο κόμης, προσθέτοντας με χαμηλή φωνή: «Όχι, τίποτα δεν πρόκειται και δεν μπορούν νά πάρουν άπ' τή μαμά σου!

— Πολύ ώραία, πολύ ώραία! έκανε ο Σέδρικ με φανερή ανακούφιση. Δεν πρόκειται, λοιπόν, νά τής τὰ πάρουν!

Σήκωσε μετά τō κεφάλι και κοίταξε τόν παππού του με δακρυσιμένα άπ' τήν λύπη και τήν συγκίνηση μάτια, πού έτσι φαινόταν πιό μεγάλα, ακόμα, και πιό γλυκά.

— Έκείνο, λοιπόν, τō άλλο παιδί

θά είναι τώρα τō παιδί σας;... ρώτησε ο Σέδρικ με τρεμάμενη, όλο συγκίνηση φωνή. Όπως είχατε έμένα; Και γώ δεν θά είμαι, πιά, τίποτα;

— «Όχι!... άπάντησε άπτότομα κι' άποφασιστικά ο κόμης και με τόσο δυνατή φωνή, πού έκανε τόν Σέδρικ νά πεταχτή άπ' τήν καρέκλα του!

— «Όχι, είπατε! έκανε κι' ο Σέδρικ μ' άπορία και θαυμασμό. Δεν θάσαι, λοιπόν, εκείνος ο έγγονός σας; Και νόμιζα πώς...

Και λέγοντας αυτά, σηκώθηκε άπτότομα άπ' τō κάθισμά του και συνέχισε:

— Θά είμαι εγώ, λοιπόν, τō παιδί σας, ακόμα κι' άν δεν γίνω κόμης; Θά μείνω παιδί σας, όπως πρώτα;

Είπε αυτά και τō μικρό του και χαριτωμένο πρόσωπο έλαμπε άπό αγάπη και χαρά.

Άλλά κι' ή συγκίνηση του κόμι δεν περιγράφεται. Με τί βλέμμα κοίταξε τόν Σέδρικ, άπό πάνω ως κάτω, δεν λέγεται. Τά μεγάλα πικνά του φρύδια ένώθηκαν σχεδόν και τὰ μάτια του έβγαζαν μιά περίεργη λάμψη! Τί περίεργο πράγμα!

Η φωνή του άλλαξε. Είχε χάσει τō συνηθισμένο της τόνο και σχεδόν δεν άκουγόταν. Ήταν βραχνή κι' έτρεμε άπό συγκίνηση. «Όμως, με μεγαλύτερη άπό πριν άποφασιστικότητα κι' έπιδητικότητα, — σύμφωνες, άλλω-

στε, μ' έναν κόμι — άπάντησε στο Σέδρικ:

— Παιδί μου! Έσύ, έσύ θά είσαι τō παιδί μου, όσο θά ζώ! Και, μὰ τόν Άγιο Γεώργιο, θαρρώ πώς είσαι τō μόνο παιδί, πού είχα στη ζωή μου!

Ο Σέδρικ κοκκίνισε άπ' τή χαρά, στο άκουσμα αυτών των λόγων, λες κι' έφυγε ένα βάρος άπό πάνω του! Έβαλε τὰ χέρια του στις τσέπες και κοιτάζοντας στα μάτια τόν παππού του είπε:

— «Όστε θά με αγαπάτε πάντα; Δεν με νιάζει, τότε καθόλου για τόν τίτλο του κόμιτος. Καθόλου! Νόμιζα πώς όποιος είχε τόν τίτλο του κόμιτος θά ήταν και τō παιδί σας! Και δεν μπορούσα νά υποφέρω κάτι τέτιο. Γι' αυτό και ήμουν πολύ στενοχωρημένος.

Ο κόμης έπιασε τόν Σέδρικ άπ' τόν ώμο, τόν τράβηξε κοντά του και του είπε, τō ίδιο συγκινημένος:

— Τίποτα δεν πρόκειται νά σου πάρουν άπ' όσα μπορώ νά σου δώσω και νά κρατήσω για σένα! Κι' έχω τή γνώμη πώς τίποτα δεν μπορούν νά σου πάρουν άπ' όσα έχεις. Έσύ γεννήθηκες για νά πάρης αυτό τόν τίτλο! Και μου φαίνεται πώς θά τόν πάρης! Άλλά, ό,τι και νά γίνη, εγώ θά σου δώσω όσα πιό πολλά μπορώ! Όλα!

Ο κόμης μιλούσε πρὸς τόν Σέδρικ σάν σέ μεγάλον άνθρωπο. Τō πρόσω-

πο κι' ή φωνή του έδειχναν πώς ήταν άποφασισμένος νά εφαρμόση αυτά, πού έλεγε. Πώς έδινε κάποιαν ύπόσχεση γι' αυτά στον έαυτό του.

Δεν είχε κατασλάβει, ως εκείνη τήν ώρα, ο κόμης πόσην αγάπη έτρεφε για τō παιδί και πόσο περήφανος ήταν γι' αυτό. Ούτε, ακόμα, είχε δει τήν όμορφιά, τή χάρη και τὰ προτερήματα του μικρού έγγονου του όπως τὰ έβλεπε εκείνη τήν ώρα. Δεν τō χώνευε — καθώς ήταν και πεισματάρης — ότι μπορούσε νά έγκαταλείψη άμαχητί, αυτό, πού αγαπούσε μ' όλη του τήν καρδιά. Γι' αυτό πήρε τήν άπόφαση νά μην υποχωρήση χωρίς νά παλαίψη σκληρά.

(ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ: Η συνέχεια).

Η ΜΕΛΙΣΣΑ ΓΡΑΦΕΙ

για τὰ μικρά... ταλέντα

Μικρά... ταλέντα!

ΘΥΜΟΣΑΣΤΕ πού λέγαμε για σκίτσα μόδας; Πώς μπορείτε να μου στέλνετε, όσες νομίζετε πως σκιστάρετε καλά; Λοιπόν, πήρα αρκετά σκιστάκια, αρκετά γραμματάκια σας. Οί περισσότερες στείλατε πράγματα περίπλοκα, πολύ μεγαλιστικά, επηρεασμένα από φωτογραφίες ξένων μοντέλων, άλλα πράγματα απ' αυτά που σας ζητούσα! "Απ' όλα τὰ σκίτσα διάλεξα, λοιπόν, αυτά που βλέπετε σήμερα να στολίζουν τή σελίδα μας. Είναι απλά, χαρούμενα, χαριτωμένα, σχεδιασμένα με παιδικότητα, δέν συμφωνείτε; Είναι έργα τής φίλης μας **ΚΑΙΤΗΣ ΚΑΠΗ**, πού φαίνεται και στη φωτογραφία. Η Καίτη είναι 13½ χρόνων και πηγαίνει στην Β' Γυμνασίου, στο Κολλέγιο Θηλέων τής Αγίας Παρασκευής.

Να μιλά... μικροσυνέντευξη πού τής πήρα για τή σελίδα μας:

— Θάθελα να γίνω μοντελίστ... όταν μεγαλώσω, αλλά μ' άρέσει να σπουδάσω και Νομικά! Στις ελεύθερες ώρες μου διαβάζω, ζωγραφίζω ή ακούω μουσική.

Αυτά είπε ή Καίτη. Τήν γνωρίσατε, γνωρίσατε και τὰ σκιστάκια τής! Η σε-

λίδα — να τὸ θυμόσαστε! — είναι ανοιχτή σε όλες σας! Κάτι όμορφο, απλό, πού δείχνει τὸ μικρό σας ταλέντο, θὰ τὸ προβάλουμε ἀπὸ δῶ, με μεγάλη εὐχαρίστηση!

Λίγη ἀπλότητα!

ΕΙΝΑΙ κάτι πολὺ σπάνιο φαίνεται στην εποχή μας! Ο περισσότερος κόσμος ἀλήθεια ξεχνά πόσο σπουδαίο στολίδι είναι ή ἀπλότητα. Να πούμε για τὰ κορίτσια: "Ω, γενικά πιστεύω πως... παζάρουμε, έχουμε ξεχάσει να φερόμαστε απλά, με φυσικότητα. Διαβάζω καμμιὰ φορά τις ἀπαντήσεις στη σελίδα Συνεργασίας: «Γράφε πὺδ ἀπλά, για πράγματα πού είναι πὺδ κοντὰ σ' ἐμένα». Πόσες ἀπὸ μᾶς ἐφορμίζουμε αὐτὸ τὸν κανόνα στη ζωή μας; Πόσες

εἴμαστε «πὺδ κοντὰ στην ηλικία μας»; Βλέπω τόσες κοπέλλες, πού ντύνονται, μιλάνε, φέρονται, θάφονται, κυκλοφοροῦν σὰ νάιναι κάποιες ἄλλες, κάποιες μεγαλύτερες, κάποιες πού διάζονται νὰ μεγαλώσουν!

Δέν ξέρω ἀν συμφωνήτε μαζί μου. Μιλῶ κι' ἔχω στὸ μυαλό μου ὅτι βλέπω στὸ δρόμο, στὰ σπίντια πού πηγαίνω. Ποῦ είναι αὐτὴ ή περιπάλητη «κοριτσιίστικη ἀφέλεια»; Όσες τήν μιμούνται, τήν κάνουν τόσο προσποιητὴ, τόσο ποζάτη!

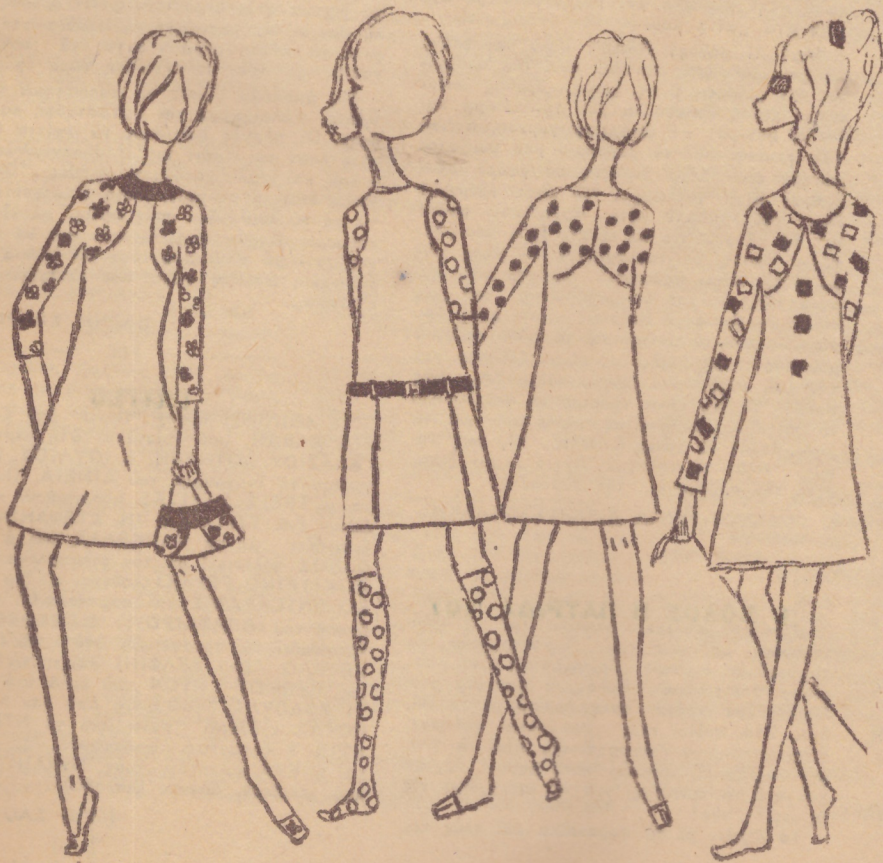
Τὰ.... παραλέω; Ίσως. Όμως ἀν κρίνω ἀπ' ὅσα βλέπω, δέν πρέπει νὰ ἔχω πολὺ ἄδικο.

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

ΣΕ ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΣΑΣ

Ο διαγωνισμός για τις λέξεις, ἔφερε λίγο πίσω τήν ἀλληλογραφία μας! Νὰ λοιπόν σήμερα ἀπαντήσεις σ' ὅλα τὰ γράμματα πού ἔχω στὰ χέρια μου. Κι' ἀν υπάρχουν κι' ἄλλα κορίτσια πού μου ἔχουν γράψει καὶ δέν βροῦν ἔδῶ ἀπάντηση, παρακαλῶ νὰ μου ξαναγράψουν γιατί με τις ἀνωμαλίες τὼν ταχυδρομείων ἴσως χάθηκαν ή παρόπεσαν καὶ δέν τὰ ἔλαβα!

Τί... καταιγισμός καλὼν λόγων ἦταν αὐτός, ΠΑΡ. ΤΖΙΝΟΥΔΗ; Κοκκίνισα!! Σ' εὐχαριστῶ πολὺ - πολὺ. Ἀσφαλῶς καὶ μπορεῖ ν' ἀποκτήσης ψευδώνυμο καὶ νὰ παίρνης μέρος στην κίνηση τοῦ περιοδικοῦ. Στείλε τρία νὰ σοῦ ἐγκρίνουν ἓνα μαζί μ' ἓνα 5δραχμο γραμματόσημο καὶ ἄρχισε νὰ γράφης ἀγγελίες! Καλορρίζικη! — Κρατῶ καὶ σ' εὐχαριστῶ για τις ιδέες σου, ΟΛΓΑ. Πιστεύω νὰ τις δῆς δημοσιευμένες στη σελίδα μας! Όσο για τήν «ἐκπλήξη», νάτην στὸ σημερινὸ τεῦχος! — Χάρηται πού ή σελίδα ἀπέκτησε ἄλλη μιὰ φίλη, ἑσένα ΚΙΚΗ ΑΝ. Αὐτὸ πού ρωτᾷς για τὰ ψευδώνυμα, είναι ἔτσι ὅπως τὰ γράφεις. Μόνο νὰ στείλῃς ὄχι ἓνα, ἀλλὰ δυὰ - τρία πού νὰ σ' ἀρέσουν καὶ θὰ σοῦ ἐγκρίνουν τὸ ἓνα. Καί... σὲ θέλω! Μή... χαθεῖς τώρα! — Λίγο πιπέρη κι' οἱ... φαρμακόγλωσσες πού σε στενοχωροῦν θὰ τὸ ἔβαζαν στὰ πόδια ΕΛ. ΣΒΑΡΝ! Μὴ δίνης σημασία στις κρίσεις τὼν «καυτοσμποληδων». Νὰ σὲ ἀπασχολῇ ή γνώμη τὼν καλὼν σου φίλων. Καί... σὰν καλὴ φίλη, σοῦ λέω πὺς είσαι πολὺ καλὴ καὶ τὸ σώμα σου θὰ φτιάξῃ ὅσο περνᾷς τὰ χρόνια. "Ε, τρώγε ὅμως καὶ κανένα γλυκάκι παραπάνω, Ἐλένη! Νὰ φορές φορδειά, με πιέττες ρούχα. Τί κάνει... ή Μακρυνίτσα κι' ή Πορταριά; Τί ὁμορφα μέρη! — Πιστεύω νὰ ικανοποιήθηκε τὸ παραπονάκι σου ΜΑΙΡΗ ΑΓΓΕΛΟΥ ΓΑΟΥ γιατί στὰ τελευταία τεῦχη, ὅτι δημοσιεύεται, είναι... για μικρὲς καὶ μεγάλες! Πόσων ἐτῶν είσαι ἐσύ, δὲ μου γράφεις. — Κρατῶ τήν ιδέα σου, ΝΕΛΗ ΔΑΛΛΑ καὶ σ' εὐχαριστῶ! Σύμφωνα θὰ δημοσιευτῇ.

Σελήνη Συνεργασίας Αναγνωστών

ΣΤΗΛΗ ΚΡΙΤΙΚΗΣ

‘Απ’ όλες τις γιορτινές συνεργασίες σου πού έφτασαν άργά για δημοσίευση, εγκρίνω το «χρονο» **ΕΥΗ ΣΚΟΝΔΡΑ**. Είναι πολύ όμορφα γραμμένο.— Το «Σφαγιά» θαυμάσια συνεργασία **ΚΙΤΡΙΝΟΜΑΥΡΗ ΕΝΩΣΗ**, δημοσιεύεται. Σε σύγκριση με άλλα κομμάτια σου, ή καλύτερη.— Τι απλότητα και όμορφια πού είχε το ποιήμα σου **ΕΥΗ ΠΑΠΑΒΑΣΙΛΕΙΟΥ!** Φυσικά λοιπόν εγκρίνεται. ‘Η «Χρυσανγή» πού τόσο ά-

ρέσουν τα ποιήματά της, έχει ίδια ηλικία με σένα.— ‘Εγκρίνεται το «σπί-τσο» σου **ΙΜΠΝ ΣΑΟΥΝΤ—ΗΡΑΚΛΗ**, δέ με ικανοποίησε το κομμάτι σου. Σάν θέμα καλό, αλλά στην ανάπτυξη δεν τά κατάφερες. Δοκίμασε κάτι άλλο.— Το ίδιο έχω νά πω και σε σένα **ΑΣΠΑΣΙΑ ΗΛΙΑΔ**. Το θέμα πού διάλεξες ενώ σάν ιδέα ήταν πολύ καλό, στην ανάπτυξη όμως χωλαίνει.— Στείλε κάτι διαφορετικό. Αυτό

μοιάζει με γνωστό παραμύθι.— ‘Απαράδεκτη ή συνεργασία σου **ΓΙΩΡΓΟ ΜΑΥΡΟΛ**, για περιοδικό όπως ή «Διάπλαση». Πώς είναι δυνατό νά δημοσιευτή κάτι τέτοιο, δέν το καταλαβαίνεις και μό-νος σου;— Καλό τó θέμα, αλλά τó ποιήμα σου έχει χασμωδίες, μέτρο διαφορετικό σε κάθε στίχο κλπ. **ΖΩΗ ΠΑΠΑΕΥΑΓ**. Περιμένο μία άλλη προσπάθειά σου, σε πεζό τούτη τη φορά, για νά δούμε μήπως εκεί τά καταφέρνεις καλύτερα.

φενέδες στη μία μεριά και πιδό πέρα τά ψηλά κτίρια και τά μεγάλα καράβια.

Στό βάθος, σάν προχωρήσ στην παραλία, καταπράσινο ξεχωρίζει κάποιο πάρκο δίπλα στο γαλάζιο της θάλασσας και τ’ ουρανού. Τούτη ή γωνιά με τά παγκάκια κοντά στη θάλασσα, με τά ψηλά δέντρα, τη θάλασσα, σε κάνει νά ξεχνάς ότι ζής σε τούτη την συγχρονισμένη εποχή θαρρείς πώς ζής τότε πού υπήρχαν νεράιδες και παραμυθένια δάση, πώς βρίσκεσαι στη χώρα των παραμυθιών.

Στό βάθος τó τεράστιο τουριστικό ξενοδοχείο σε ξαναφέρει στη σύγχρονη εποχή με τόν μοντέρνο όγκο του. Κι’ αυτός ό όγκος με κάνει νά λυπάμαι. Θυμάμαι σάν όνειρο, πριν από χρόνια τά ψαροκάικα σ’ όλο τó λιμάνι, τούς ψαράδες, τ’ απλωμένα δύχτυα, τ’ άπαλά σάν τó κύμα της θάλασσας τραγουδία τους. Τ’ άγαλμα τού Παπαδιαμάντη κοιτά τη θάλασσα ήρεμα σάν νάναι λυπημένο γι’ αυτή την άλλαγή. Οί δρόμοι, στενοί κάποτε, περνούσαν από σπιτία άρχοντικά με κήπους πνιγμένους στα γίασεμιά και στις γαρδένιες. Περνούσαν κι’ από φτωχογειτονίες με κουρελιασμένα παιδάκια πού έπαιζαν στις λάσπες.

Τώρα τούτοι οι δρόμοι γίναν πιδό μεγάλοι και δέν περνούν πιά άπ’ τ’ άρχοντόσπιτα με τά γίασεμιά, αλλά από πολυκατοικίες και μοντέρνα κτίρια.

‘Αλλάξε όψη ό Βόλος μετά τó σεισμό πού στάθηκε δαίμονας καταστροφής πριν δώδεκα χρόνια για τή γαλαζοπυρμένη πόλη.

Τά έργοστάσια έκλεισαν, όλη σχεδόν ή κίνηση στο λιμάνι νεκρώθηκε, τά καράβια έπαψαν νά μπαίνουνόγαιουν τόσο συχνά. ‘Ολη ή πόλη, ή πριν χαρούμενη, νεκρώθηκε, πενθούσε για τήν καταστροφή. ‘Επαφαν και τά τραγουδία τών ψαράδων πού μάλωναν τά δίχτυα στις άκρογιαλιές. ‘Η όμορφη πόλη άρχισε νά μαράζωνη, ή κορώνα της άρχισε νά πέφτη σιγά - σιγά, τά ύπεροχα τοπία της είχαν μελαγχολική τώρα όμορφιά.

Μά όπότομα ύψωσε τó παρόστημά του ό Βόλος, πάλαιψε με τήν καταστροφή και νίκησε. Οί πληγές έκλεισαν, τά σπιτία ξαναχτίστηκαν τó λιμάνι κι’ οί άκρογιαλιές γέμισαν και πάλι χαρούμενο πλήθος. ‘Ολα έγιναν όπως ήταν πριν. Μόνο τ’ άρχοντόσπιτα με τά λουλούδια στις αυλές, με τις κοσμομυρισμένες γαζίες, λείπουν για νά πλημμυρίσουν με τ’ άρωμά τους τη γλυκιά στεφανωμένη άπ’ τη χώρα τών κενταύρων δασίλισσα...

ΕΛΕΝΗ ΣΒΑΡΝΑ

ΣΚΙΤΣΟ

Τό ΔΕΙΛΙΝΟ πέφτει. Πάνω στη ΓΑΛΑΖΙΑ ΧΑΒΑΝ, πού βρίσκεται στη μέση τού ΓΑΛΑΖΙΟΥ ΔΟΥΝΑΒΗ, ό ΙΟΥΛΙΟΣ ΒΕΡΝ γράφει τη βιογραφία τού ΑΙΝΕΙΑ. Πιδό πέρα οί ΤΡΕΙΣ ΧΑΡΙΤΕΣ προσπαθούν νά πιάσουν ένα ΤΖΙΤΖΙΚΑ. ‘Η ΣΤΕΦΑΝΙΑ κουδεντιάζει με τη ΜΑΡΚΕΛΛΑ ενώ ό ΑΠΙΘΑΝΟΣ φιλονικεί με τόν φιλοπόλεμο ΑΡΗ. Τό ΚΙΤΡΙΝΟ ΓΕΡΑΚΙ κάθεται σ’ ένα ΛΕΥΚΟ ΕΝΤΕΛΒΑ. ‘ΙΣ και παρακολουθεί τη διήγηση τού ΒΟΛΤΑΙΡΟΥ. ‘Ο ΣΕΡΒΕΓΙΟΥΡ προσπαθεί νά προσγειωθεί στο ΦΕΓΓΑΡΟ-ΚΕΦΑΛΟ. ‘Ενα ΔΕΛΦΙΝΙ σκίζει τά νερά τού ΗΡΕΜΟΥ ΝΤΟΝ πού κυλά πιδό πέρα. ‘Η ΡΟΔΟΥΛΑ φοβισμένη από τόν ΜΠΑΜ-ΠΟΥΛΑ κρύβεται πίσω από τó ΝΤΕΝΤΕ-ΚΤΙΒ Χ ζητώντας προστασία. ‘Ο ΑΔΑΜ και ή ΕΥΑ κοιτάζουν τούς ΤΗΝΑΙΗΤΣΕΡΣ πού χορεύουν. Ξάφνου ξεπροβάλλει ό

ΙΜΠΝ ΣΑΟΥΝΤ

ΚΑΠΟΙΟ ΠΑΡΑΠΟΝΟ

Μά γιατί; χωρίς νά φταίω... Βοήθεια! ‘Αχ! ‘Ορίστε; Γιατί δογγάω έτσι; Μα είναι νά μην δογγάω;... Ποιος είμαι; ‘Αχ! Είμαι ένα δυστυχισμένο σαλιγκάκι πού έκανε τόν περίπατό του στα κάγκελα μιάς θεράντας. Κάποια στιγμή — ό τι φρικτό! — κάτι με σήκωσε από τó κάγκελο και με έριξε στο τσιμεντό της θεράντας. Με τρό-μν είδα δυο μεγάλα ματια νά με κοιτάζουν και ένα χέρι νά πλησιάση. Ζάρωσα μέσα στο καθούκι μου. Για λίγη ώρα δέν ένοιωθα τίποτα. Φοβισμένος βγήκα λίγο νά ξεμουδιάσω και τότε αντίκρισα τó φοβερό ρόπαλο, ένα κλαδάκι δέντρου. Πρώτα με τσί-τωσε στην μαλακία μου ράχη, μετά με άγγιξε στα μάτια μου.

‘Αχ! τί πόνο! Πόνεσα πολύ και έκανα νά ξαναχωθώ στο σπιτάκι μου. Μά αλοιμό-νο! Τί φρικ! ‘Ενας ξερός κρότος ακου-στηκε και ή καλυβούλα μου τασκιστηκε και — τί φοβερό! — άπομεινα γυμνος, πονών-τας φρικτά. Μά τó μαρτύριό μου δέν στα-μάτησε εδώ. Είχα τυλιχτή σε μαύρα σκο-τάδια! Είχα τυφλωθώ... ‘Ω είναι τρομερό! Πώς; Με λυπάστε λετε; Εύχαριστώ πολύ! Μά θά μπορούσατε νά κάνετε κάτι περισσό-τερο; ‘Εσείς — τουλάχιστον — ποτέ μην πειράζετε άδωα πλάσματα. Θά μου πητε φυ-σικά πώς: «είσαι έτοιμοθάνατος και μας δίνεις συμβουλές;» Βεβαίως κύριοι μου! Τω-ρα πού πάω νά άνταμώσω τά άλλα αδέρφια μου στόν ‘Αδη, θέλω νά είμαι βέβαιος για τήν ζωή αυτών πού αφήνω πίσω. ‘Αχ, πώς πονά! ‘Ω, και είναι τρομερό νά φτερουγίζη, νά πλησιάζη ό θάνατος πάνω σου και νά μην μπορείς νά κάνης τίποτα... ‘Ω, πώς πονώ... ‘Ηλθε τó τέλος... ‘Αντίο... μην ξεχά-σετε τήν συμβουλή... τήν συμβουλή...

ΖΑΧΑΡΕΝΙΑ Σ. ΧΡΙΣΤΟΥΛΑΚΗ

Ο ΒΟΛΟΣ Η ΠΑΤΡΙΔΑ ΜΟΥ

«Πανώρια πολίτεια νεράδα τού γιαιού, νυφούλα ζηλεμένη τού Παγασητικού» τόν τραγούδησε ό λαός. Πραγματικά είναι πανώρια πολίτεια ό Βόλος, ή πατρίδα μου. Μοιάζει με νεράδα στεφανωμένη με τó Πή-λιο. Στα πόδια της, άπλώνεται γαλανός, παιχνιδιάρης ό Παγασητικός, πού τά γλύ-φει ναζιάρικα, άπαλά. ‘Από πού ν’ άρχίσω και πού νά τελειώσω για νά περιγράψω τις όμορφίες της!

Τό λιμάνι με τά ψαροκάικα και τούς κα-

ΦΤΩΧΟ ΠΑΙΔΙ

Φτωχό παιδί πού στέκεσαι στού δρόμου εκεί τήν άκρη ποιος ξέρει τί νά σκέπτεσαι τί στην ψυχή σου νάχης!

Τά χείλη σου δειλά ζητούν μία τόση δά βοήθεια θολά τά μάτια σου θρηνούν για τήν σκληρή αλήθεια!

Φτωχό, θλιμμένο, μοναχό στού κόσμου τήν κακία βλέπεις δέν είναι τυχερό ζή μέσ στην δυστυχία.

‘Υπομονή φτωχό παιδί στής μοίρας τά χτυπήματα πίστευε μόνο στόν Θεό «κι’ έχει ό τροχός γυρίσματα».

ΕΒΗ ΠΙΤΤΟΓΛΟΥ

ΚΑΤΑΙΓΙΔΑ

‘Ακου τήν καταιγίδα, σφυρίζη μανιασμένη, ό κίνδυνος ζυγώνει και σκέψου τί σου μένει. ‘Ακου τή καταιγίδα, τή μπόρα πού σε ζώνει.

Μη τήν παρακαλέσης νά σπλαχνιστή. ‘Ορθώσου στεριός και μη λυγίσης όποιος κι’ άν είν’ ό έχθρός σου. Μη τήν παρακαλέσης αλλά νά πολεμήσης.

Μπορεί νά σε σκοτώση, μη πέσης μπουσουλώντας μα όρθος σάν κυπαρίσι και ίσως μειδιώντας. Μπορεί νά σε σκοτώση μα δέ θά σ’ άφανίση.

Είναι πολλοί πού πέφτουν μα πέφτοντας κρατούνε στο χέρι τη ρομφαία κι’ είναι σά νά νικούνε. Γιατί μπορεί νά πέφτουν μα έπιζή ή ιδέα.

ΣΤΕΛΙΟΣ ΑΝΥΦΑΝΤΑΚΗΣ

415
ΡΟΔΟΛΦΕ, ζητώ τη φιλία σου.
Πάσαν ἐτών εἶσαι.
ΝΟΥΡΕΓΙΕΦ

416
ΕΙΜΑΙ ἀπὸ τὰ Φάρσαλα. Βέβαια
δὲν με ξέρετε, γιατί ἀκόμη δὲν
με μάθατε. Κι' ἂν μάθετε ποῖος
εἰμαι δὲν βέλω νὰ τρομάξετε.
Εἰμαι ὁ Ἀχιλλεύς ὁ ἀτρόμητος,
ὄχι ὅμως τῆς Τροίας, ἀλλὰ τῶν
μικρῶν ἀγγελιῶν. Καλὸς σὰς
δρίσκω...

ΑΧΙΛΛΕΥΣ

417
ΑΙΝΕΙΑ (528) δὲν ἔχεις καθόλου
δίκαιο σ' αὐτὰ πού λές. Ὁ Πα-
ναθηναϊκὸς ὅλο καὶ πῖψω-πῖσω
παίει. Μπτιμερὰ, τὸ ψευδώνυμό
σου μὰς ἐνθουσιάζει. Τρικυμία,
Μίστερ Χ, Μαρκελλά, νὰ εἰστε
θεβαίω γιὰ τὴν φιλία μας. Καρ-
φι, ἂν θές νὰ μάθης, ἀρχίσαν τὰ
κρύα, γι' αὐτὸ πάμε τις κρύα-
δες 473, 474, 475 (παγώσαμε).

ΤΕΤΡΑΠΕΡΑΤΕΣ

418
ΔΕΛΦΙΝΙ, μπορεῖ τὸν Μπούλη νὰ
τὸν νικάς στὸ Σκάκι, ἀλλὰ δὲν
κι' ἐμάς. Ἰούλιε Βέρν, ἔχεις πολ-
λὴ φαντασία. Μπαμπούλα, ὅπως
θὰ κατάλαβες, δὲν θὰ μπορέσης
ποτέ νὰ σταθῇ ἀντίζηλός μας ἢ
νὰ κάνῃς πόλεμο με μᾶς, γιατί
εἴμαστε...

ΤΕΤΡΑΠΕΡΑΤΕΣ

419
ΤΡΕΛΛΗ Πεταλούδιτσα (521),
ἀπ' ὅτι καταλαβαίνουμε, εἶσαι
στ' ἀλήθεια τρελλή (χωρὶς παρε-
ξηγήση). Βουκεράλο, τί γίνεται
ὁ Ἀλέξανδρος; (Μιά καὶ δὲν ὑ-
πάρχει Ἀλέξανδρος γιὰ νὰ τὸν
ρωτήσαμε γιὰ τὸν Βουκεράλο,
ρωτᾶμε τὸν Βουκεράλο γιὰ τὸν
Αλέξανδρο). (Παγώσαμε!).

ΤΕΤΡΑΠΕΡΑΤΕΣ

420
ΜΠΟΥΛΗ, ξέρεις πῶς σὲ φαντα-
ζόμαστε; Σὰν μπαμπὲ με φου-
σκώσαμε μάγουλα καὶ μ' ἔνα μπα-
μπερὸ στὸ στόμα γιὰ φωνάζης:
Μαμά, βοήθεια, φτάνουν οἱ...

ΤΕΤΡΑΠΕΡΑΤΕΣ

421
ΜΠΑΓΚΣ Μπάνιου, ζητώ τη φιλία
σου. Πρόσεξε ὅμως: μὴν ἀρχίσης
τὶς ἀποκαλύψεις τὰς σύνορων.
Βέβαια, δὲν εἶμαι κατὰ τὸν ἀπο-
καλύψαν.

ΑΥΓΕΡΙΝΟΣ

422
ΜΠΑΓΚΣ Μπάνιου, σὲ παρακαλῶ
νὰ μοῦ γράψῃς τί ομάδα εἶσαι.

ΑΥΓΕΡΙΝΟΣ

423
ΦΤΩΧΟΚΟΡΙΤΣΟ, σ' εὐχαριστῶ
γιὰ τὰ καλὰ σου λόγια καὶ γιὰ
τὴ φιλία σου. Ἀν θέλῃς νὰ ἀλ-
ληλοφωτισθῶμε, γράψε μου τὴν
διεύθυνσή σου.

ΝΟΣΤΑΛΓΙΚΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ

424
Μ.Π., Τ.Μ., Κ.Χ. ΑΝΑΤΟΜΙΑ;
Τί εἶναι ἐ;; Τὸ Κ.Χ. καὶ Τ.Μ. θὰ
τὸ ξέρῃ.

ΝΟΣΤΑΛΓΙΚΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ

425
ΑΝ καὶ λίγο ἀργά, πάντως εὐχο-
μαι στὰ διαπλάσσωμενα «καλὰ
Χριστούγεννα» καὶ εὐτυχισμένο
τὸ 1967, πού ἐλπίζουμε πῶς θὰ
δώσῃ νέα δύναμη στὴ σελίδα μας.

ΝΟΣΤΑΛΓΙΚΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ

426
ΜΠΟΥΛΗ (196, 223)
Ἐγὼ τὸ ὅτι τῆς ποιήσεως
ἱππεύω με καμάρη,
ἀφοῦ ἀπὸ ἐσένα ἄρπαξα,
μικρὲ τὸ γολινάρι!!!
Στὸ πρόσωπό μου γνώρισες
σαφῶς τὸν μαστορά σου!!!
κι' ὅμως ἐξακολουθεῖς
νὰ βάζῃς τὴν οὐρά σου
ἀνάμεσα στὰ πόδια μου.
Κακόμοιρε, στοχάσου
τὸ πόσο ἀνοήτως φέρθηκες
με τὰ γραφόμενά σου,
καὶ ζήτησε συγχώρεση
προφορικῶς κι' ἐγγράφως!!!
πρὶν μ' ἀναγκάσῃς νὰ σοῦ πῶ,
νὰ κι' ὁ δικός σου τάφος!!!
ΔΕΛΦΙΝΙ
(Σαφὸς... τὸ ἀλάτι σου)

Μικρὲς Ἀγγελλίες μπο-
ροῦνε νὰ στέλνουνε ὅσοι ἔ-
χουνε ψευδώνυμο. Κάθε λέ-
ξη στοιχίζει 20 λεπτά. Λέ-
ξεις θεωροῦνται καὶ τὰ ἄρ-
θρα καὶ οἱ ἀριθμοί. Οἱ λέ-
ξεις πού πιάσουν ἰσὺ ὁλό-
κληρη σειρά 80 λεπτά. Τὰ
κρήματα νὰ στέλνονται σὲ
ἀσφαλιστὰ γραμματόση-
μα.

388
ΤΕΤΡΑΠΕΡΑΤΕΣ, με πολλὴ διά-
θεση μπαίνετε στὴ στήλη. Εὐχο-
μαί νὰ μὴ περιορίσετε τὴ δράση
σας. Τέντυ, καὶ βέβαια μιλάνε
(451). Βρίσκονται ἀκόμη στὴν
α' κατηγορία (χά! χά!). Τσί-
Κα-Χι, γιατί δὲν γράφεις στὴ
στήλη; Μεγάλωσες; Μήπως σὲ
ξέρω;

389
ΜΙΣΤΕΡ Χ (113) καλῶς... ἦρθες.
Ἡ Σιωπὴ θὰ σ' ἀφήσῃ γιὰ πολὺ
Χ; Ἡτῶ (591) ὦκός =; Σιωπή-
λῃ = (ποιά;!!).

390
ΣΤΡΑΤΕΥΜ. Πρόσκοπε (554),
τὴν ἄλλη φορὰ θὰ πάρω τὸ ψευ-
δώνυμο Στρατευμ. Προσκοπίνια..

391
ΚΛΑΙΡΗ (67) γιατί εἶσαι ἀπαι-
σίδωση; (Τὰ καλὰ κόποις
κάνονται!). Συμμαχοῦμε ἂν εἶναι
αὐκόλο.

392
ΕΠΕΙΔΗ ἡ Ντοίχη (93) εἶναι ζε-
στή! Διαστημάνθρωποι, γιατί λυ-
πάστε γιὰ τὸ ψευδώνυμό μου;
Μπορεῖτε νὰ μοῦ γράψετε μέσω
τῆς σελίδας ἂν ὑπάρχει καλὴ διά-
θεση (ξέφυγε;!!).

393
ΕΠΙΣΗΜΟ διάγγελμα τῆς κηρύ-
ξεως τοῦ πολέμου, μεταξύ ἐμοῦ
καὶ Γολιάθ 2ου: «Ἡ Α.Ε. ἐγώ,
κηρύσσω τὸν πόλεμο κατὰ τοῦ
Γολιάθ 2ου, ὁ ὁποῖος με ἀπει-
λῆσε ἐπανειλημμένως. Μόνο ἂν
παροδοῦ ἄνευ ὄρων θὰ γλυτώσῃ.
Οὐαὶ τοῖς ἡττημένοις!!!»

394
ΓΑΛΑΖΙΑ Τουλίπα (23), καλῶς
ἦρθες στὴ συντροφία μας. Ἐχεις
τὴν φιλία μου. Διαστημῶπλιον
Χ, Σοχλομαρξία, Γκέρλ, Ἐδω-
λο, γιατί δὲν γράφετε; Καλῶς
ἦρθατε Μαρκελλά, Καταχνιάς.
ΑΙΝΕΙΑΣ
(θυμωμένος τρομερὰ)
395
ΒΥΘΙΣΕ ὁ Αἰνείας τὸ σπαθί του
στὸ στήθος τοῦ Τούρκου (Γολιάθ
2ου). Καὶ ἡ ψυχὴ τοῦ βασιλιά
τῶν Ραντοῦλιν (τῆς ἀνίας), ξε-
χύθηκε στεναχίζοντας καὶ τράβηξε
κατὰ τὸν Ἀδῆ.

396
ΣΑΡΑΝΤΑΠΟΔΑΡΟΥΣΑ, ἔχεις
πραγματικὰ σαράντα πόδια;
Γοργόνα, τί γίνεται, εἶναι κρύα

καθόλου ἢ θάλασσα; Ἀν ναι,
ξέρεις, πούλαμε θερμάστρες.
ΧΙΑΝΤΑ-ΝΑΓΑΛΙ

397
ΜΠΟΥΛΗ, τί γίνεται; Βρὲ παιδί
μου, γιατί διάλεξες αὐτὸ τὸ ψευ-
δώνυμο; Στρατευμένε Πρόσκοπε,
μένεις ἔδω στὴν Ἀθήνα;
ΧΙΑΝΤΑ-ΝΑΤΑΛΙ

398
ΜΑΡΚΗΣΙΑ τῶν Ἀγγέλων, γιατί
νευριάζεις ὅταν σὲ φωνάζουν με
τὸ ψευδώνυμο;
ΧΙΑΝΤΑ-ΝΑΤΑΛΙ

399
ΓΕΙΑ σὰς καὶ πόλη
στῆς στήλης τῆς ζῶλης
γυρίζω με κέφι
κι' εὐθὺς παίρνω θέση.
ΓΑΛΑΖΙΑ ΧΑΒΑΝ
(ἀγοστοποιημένη)

400
ΓΕΡΟΠΛΑΤΑΝΕ, Γαλάζια Τουλί-
πα, Ἀρετή, ἔχετε τὴν φιλία μου.
Ἑλλῆν, πηγαίνω Β' Λυκείου,
Στρατευμένε Πρόσκοπε (162),
ξέρω ὅτι ὁ ἐπιμένον μικά, μὰ ἄρ-
ρήνως τὸν πόλεμο στοὺς δυνατό-
τερους!

401
ΦΕΓΓΑΡΟΚΕΦΑΛΕ 529
Γιὰ τὸ θράσος σου ἀπορῶ
πῶς ἐτόλμισες; ὠτῶ
μ' ἐμένα νὰ τὰ δάνεις!
Δὲν τόνισες τόσο καὶρὸ
πῶς τρύπα μέσα ἀπὸ νερὸ
πελώρια θὰ κάνῃς;
Γι' αὐτὸ ἀνακάλεσε εὐτὺς
τὰ ὅσα δίκως νὰ ντραπῇς
ἐστούμισες με δίαση.
Γιατί στὸ τέλος θὰ τὸ δῇς
πῶς τὸν μπελὰ σου θὰ νὰ θῇς
κι' ὁ κόσμος θὰ γελάσῃ!!!

402
ΑΓΡΑΜΠΕΛΗ
ΣΕ ὅσους πρωτοῦρθε καὶ με
χαίρετάνε, προσφέρω τὴν φιλία
μου κι' εὐχομαί νὰ δώσουν κατὶ
καλὸ στὴ σελίδα τούτη.

403
ΑΓΡΑΜΠΕΛΗ
ΝΤΟΛΛΥ, Κιτρολέμενο, Ντεζίρε,
πού εἶναι ἡ δράση; Δὲν παραδει-
γματίζεσθε ἀπὸ ἕναν καὶ μοναδι-
κόν; Εἶναι αὐτός, ποῖος ἄλλος;
Ὁ Ἀπίθανος.

404
ΒΕΓΑΣ
(Πρωτοπόρος)
ΣΤΡΑΤΕΥΜΕΝΕ Πρόσκοπε, εὐ-
χαριστῶ γιὰ τὴν 551. Κάθην
συμφωνῶ, ἀλλὰ ἔργα!

405
ΛΕΥΚΟΝ Ἐντελθαίς, καὶ ἐγὼ
ζητῶ τὴν δικιά σου φιλία ἐνῶ
τὴν δικιά μου σοῦ τὴν χαρίζω ὅ-
λη. Μένω κοντὰ στὴν πλατεία
Βικτωρίας.

406
ΑΡΗ, μοῦ φαίνεται ὅτι δὲν ἔκα-
να ἄσχημα πού σοῦ εἶπα νὰ μὴ
διάζεσαι. Στὴν 594 δὲν ἀκολου-
θῆσες τὴν συμβουλὴ μου καὶ κατὰ
συνέπειαν σκόνησες. Διότι ἂ
σφαλῶς θὰ ξέρῃς ὅτι ἄλλο νὰ εἰ-
σαι ὁρμητικὸς καὶ ἄλλο προσε-
κτικός. Ὅποτε ἀσφαλῶς γνωρίζω
τὴ γράφω. Γιὰ τὰ συλλυπητήρια
δὲν ἔπαινω, γιατί ἴσως εἶναι ἀ-
ποτέλεσμα πνευματικῆς διαταρα-
χῆς.

407
ΣΙΦΩΝ No 2
(πρὸς γνώσιν καὶ συμμόρφωσιν)
ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ, στείλετε μου

τὶς διευθύνσεις σας γιὰ νὰ σὰς
στεῖλω δωρεὰν τὸ πρωτοχρονιά-
τικο τεῦχος τοῦ περιοδικοῦ πού
ἐκδίδω. Δημήτριον Τριάρχη, Αἰ-
σώπου 9, Καβάλα.

408
ΜΙΚΡΟΣ ΜΑΚΕΔΟΝΟΜΑΧΟΣ
ΑΓΑΠΗΤΟΙ φίλοι ἀγγελισμάχοι,
θὰ σὰς γράψω μιά παρατήρηση
πού ἔκανον στὸ ὄπ' ἀριθμὸν 6
τεῦχος τῆς Διαπλάσεως 1967Α'
στὶς μικρὲς ἀγγελίες φυσικά.
Στὴν 257 ἀγγελία διαβάσω:
«Ἄρ Ζιθάγιο, ἐκδικήθηκα τὴν
συμμαθήτριά σου, τῆς ἄξιζες».

Ἀφοῦ τὸ διάβασα αὐτὸ ἀρχισα
νὰ πλέω σὲ πελῆγαν φύλλας καὶ
διαπλάσσοι πνεύματος... Καὶ
τὸ ἀποκορύφωμα τώρα, τὸ ψευ-
δώνυμό πού ὑπάρχει, κατὰ ἀπὸ
τὴν ἀγγελία, «Ἀρετή». Καὶ πῶς
κατὰ ἀκόμη ἐκδικήθησες σὲ ὅ-
λαυς. Μετὰ ἀπὸ αὐτὸ προσπα-
θῶ νὰ βρῶ ποῖα σχέση συνδέει
τὴν ἀρετὴ καὶ τὴν ἐκδίκηση. Γε-
λάτε; Ἐγὼ μιά φορὰ ἀπορῶ πῶς
ἡ καλὴ καὶ μακάριστη ἐγκρίνει
αὐτὲς τὶς ἀρετιώτερες ἀγγελίες.
Ἐγὼ πρᾶτεῖν νὰ τις βροδύω-
με κιόλας! Ἀν παρεξηγήθηκε ὁ
ὕπαρχος ἢ ὁ ὑπαρχοῦσα τὴν
257 ἀγγελία συγγνώμην, ἀλλὰ
ἀντικειμενικὸς σκοπὸς ὅλων μας
εἶναι νὰ κἀνωμε τὴν στήλη καλύ-
τερη καὶ ὅχι νὰ τὴν καταστρέ-
ψωμε οἱ ἴδιοι, γιατί αὐτὴ ἡ ἀγ-
γελία δὲν εἶναι ἡ μόνη πού ἔχω-
με διαβάσει. Συμφωνεῖτε; Ἀν
ναί, δὲν θὰ ἔπρεπε καὶ κάποιοι
ἀπὸ σὰς, παιδιά, νὰ εἶχε γράψῃ
κάτι πρὶν ἀπὸ μένα; Φιλικά.

409
ΓΑΛΑΖΙΑ ΤΟΥΛΙΠΑ, σοῦ δίνω
ἀλόθερμη τὴ φιλία μου, καθὼς καὶ
σὲ σένα, Λευκὸ Ἐντελθαίς.

410
ΜΠΟΥΛΗ, καὶ βέβαια σὲ παρα-
καλοῦμαι, μιά καὶ εἶσαι τώρα
προθυμωμένος τῆς στήλης μας.

411
ΠΑΙΔΕΣ, μὰς ἔχει ταραξεί στ'
ἀλήθεια ὅλους ἡ σχολικιτίδα καὶ
ἡ ἀπειρία. Ἐτοί δὲν εἶναι;
Ἐκτός βέβαια ἀπὸ μερικὸς λε-
φτάδες τῆς στήλης, ὅπως ὁ
Μπούλης, ὁ Στρατευμένος Πρό-
σκοπος ἢ π. π. προσώπα τῆς σελί-
δας πού ἡ δουλειά σου κι' ἔχουν
δικὰ τους λεπτὰ ἢ καταφέρνουν
τοὺς μπαμπούδες ν' ἀνοίγουν πρὶν
συχνὰ τὰ πορτοφῶλά τους. Ἀν
συμβαίη τὸ δεύτερο, δὲν μὰς
λέγε τὴ συνταγὴ κι' ἐμάς; Γιατί
καρτερὰ ἡ ἀπορρομή μας στήλη
ἀπ' ὅλους κατὶ.

412
ΒΟΛΙΩΤΕΣ, ὁ σὺλλογος Βολιω-
τῶν περιμένει. Διαβάστε τὴν
1861 ἀγγελία μου. Περιμένω
ἀπαντήσεις.

413
ΠΡΟΣΟΧΗ! Στὴν 316 ἀγγελία
ἐγράψα λαθασμένα ὅτι ὁ σὺλλο-
γος τῶν «ΠΡΩΤΟΠΟΡΩΝ» ἀδύ-
ναται γιὰ τὴν προσχώρησιν τῶν
ἀπίθανων!!! μελῶν του, ἀντὶ τοῦ
σωστοῦ «ΕΥΡΥΝΕΤΑΙ».

414
ΠΡΩΤΟΜΑΙΝΟΝΤΑΣ, χαίρετῶ
ὅλους-ες.

415
ΜΟΥΡΕΓΙΕΦ

427
ΜΕ λύπησε ή απόγωρησή σου από
την στήλη μας 'Οπερατέρ. Καλός
πολίτης!!

ΔΕΛΦΙΝΙ—ΠΡΩΤΟΠΟΡΟΣ

428
ΦΕΓΓΑΡΟΚΕΦΑΛΕ, πές μας έ-
πί τόλμους, τί λογής είναι τό κε-
φάλι σου;

ΜΙΡΕΛΛΑ
(άπαιτητική)

429
Ο ΜΠΟΥΛΗΣ πούναι μωράκι (δχι
(δχ)

της στήλης τό άλάτι
πρέπει νά άνανέωση
τό άλατάκι του.

ΜΙΡΕΛΛΑ
(φιλικά)

430
ΚΑΙ αύτά: Δελφίνοι (136), κάθε
άλλο, σέ εύχαριστώ γιά τήν συμ-
βουλή και ζητώ φιλία σου. Μπού-
λη (τάσο) (168) άργότερα θά τό
δεβαλώσης. Σε εύχαριστώ γιά τό
καλωσόρισμα και τήν συμμαχία.
Σίφων 2ος δέν ζήτησα πόλεμο
(δέν κατάλαβες) τήν φιλία σου
ζητώ.

ΜΙΡΕΛΛΑ

431
ΧΑΖΟΥΛΗ (ένομα και πράμα).
Νομίζω ότι στην 114 άγγελα
μου, πού θά διάβασες, κάτι θά κα-
τάλαβες. Έκτός αν είσαι... Χα-
ζούλης.

ΡΟΔΟΛΦΟΣ
(Ούρανοκατέβαςτο)

432
ΣΑΝ νέα στη διαπλοσκήνηση, ζη-
τώ τήν φιλία όλων σας.

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΗ ΑΥΡΑ

433
Ο ΠΥΡΣΟΣ κι' οι Πειναλέοι Δει-
νόσαυροι θριαμβεύουν, Βολιώτες.
Δέν θέλετε νά θριαμβεύει τό σύλ-
λογός σας; Δέν έχετε λίγη πε-
ρηφάνεια; Έμπρός, δηλώστε ότι
μπαίνετε σ' αυτόν. Διαβάστε τήν
άγγελία 186Γ' του Φτωχοκόρι-
τσου. Περιμένα. Μην άμελήτε.

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΗ ΑΥΡΑ
του συλλόγου Βολιωτών

434
ΜΠΟΥΛΗ, 'Ιούλιε Βέρν, Σάντρα,
ζητώ τήν φιλία σας.

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΗ ΑΥΡΑ

435
ΦΤΩΧΟΚΟΡΙΤΣΟ, δυστυχώς έ-
χασα κάθε καλή έκτίμηση γιά σέ-
να. 'Ηθελα νά σου ζητήσω και φι-
λία. 'Εγώ ίσα-ίσα γιά πλάκα τό
έκανα. 'Αλλωστε, αυτόσποκαλύ-
φθηκε στην 401 του τόμου 19668.
Τό λέγει και ό Στρατευμένος Πρό-
σκοπος... Πράσινη Πύργε, τό έν-
διαφέρον σου ήταν άρκέστατο.
Χουανίτο (μπανάνα!!!) θερμά
συγχαρητήρια. 'Η διεύθυνσίς μου
είναι: Γεώργιος Συρογιαννόπου-
λος, 'Υψηλών 'Αλωνιών 22, Πά-
τρας.

ΔΡ ΖΙΒΑΓΚΟ

Υ.Γ. 'Ιωάννα Καραυσιανή, τό
δραδείο.... περιμένει.

436

ΣΤΑ «Σατιρικά Πορταίτα (ποίη-
ματα)» θά σάς σατιρίσω. Μή μου
θυμώσετε. Σας... παρακαλώ πο-
λύ! Τά έγραψα γιά νά σάς χαρί-
σω λίγο κέφι... Συμφωνείτε; Και
πάλι σάς παρακαλώ!!! Προσε-
χώς...!!!!!!!

ΔΡ ΖΙΒΑΓΚΟ

(άλάτι 100%)

437

ΣΑΣ έλειπα μου φαίνεται! Έχω
πολύν καιρό νά γράψω. Γιατί:
Πέστε τό οικονομία, πέστε τό στε-
ρεμένο μυαλό, πέστε τό δ,τι θέ-
λετε. Πάντως επιστρέφω. Δέν
γράφω δούλοτες Είναι συνβί-
σμένη έκφραση.

ΡΟΔΟΛΦΟΣ

438
ΚΑΤΙ μου είγατε γράψει, 'Αδελ-
φί! Εύα. Δέν θυμάμαι, πάντως
σας συμβουλεύω νά κάτσετε σ'α
αγά σας και νά μ'ην παίζετε με
τή φωτιά.

ΡΟΔΟΛΦΟΣ
(ύπουργός)

Περὶ ἀνέρων καὶ ὑδάτων

ΤΟ ΔΕΛΦΙΝΙ σ' έπιστολή του λέγει: «Λαμβάνω τό
θάρος νά σάς γράψω»... Δηλαδή τί σημαίνει
αυτό; 'Επειδή τά ίδια μου γράφουν κι' άλλα διαπλο-
σόπουλα. Μά νομίζετε ήγουν τόσο παλληκαρά και φο-
βερό, πού χρειάζεται θάρρος γιά νά μου γράψετε;
Είμαι ένας ταπεινός δούλος της σοφίας των ανθρώ-
πων. Κι' αν γράφω κρυάδες κι' αλογοπαίγνια, τό κά-
νω απλώς και μόνο γι'ατί πιστεύω πώς έτσι προάγε-
ται ό πολιτισμός κι' οι διαστημικές έρευνες. Και μήν
εσχνάτε, πώς αν ό άνθρωπος αγωνίζεται νά φθάση
στη Σελήνη τό άνανιανόσκια και άνανιανόπου-
λα μπορούνε νά πάνε ό,τι ώρα θέλουνε.. "Αμ' τί νομι-
ζετε! Είμαστε σπουδαίοι και σπουδαιότατοι!

Πώς θά πάς εκεί; Μά απλούστατα! Βάζεις κά-
ποιον νά σέ δέσει κι' όταν άρχισή νά σέ λύνη, έ-
χεις φθάσει στη Σελήνη!

Αυτά τά ξέρουν όλα τά παλιά άνανιανόσκια και ά-
νανιανόπουλα.

Τό ΔΕΛΦΙΝΙ λοιπόν μου γράφει ότι κάποτε δυό
Γερμανοί ό Στράς κι' ό 'Εριχ, βρισκόντουσαν σ' ένα
άρχαιολογικό χώρο της 'Ελλάδος. Κάποια στιγμή ό
Στράς πήγε κάτι ν' άρπάξη. Κι' ό 'Εριχ του φώναξε
άμέσως:

— Μή Στράς! Μή Στράς!

Μερικοί τουρίστες πού τόν άκούσανε, νομίσανε πώς
ό τόπος όνομαζότανε Μυστράς κι' έτσι όνομά-
ζεται από τότε!

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

439
ΛΗΤΩ (126), φυσικά είμαι πιά
ήρμος από τόν Βικέντιο. Τό μό-
νο κοινό σημείο μας είναι ή άγά-
πη γιά τή ζωγραφική. Πάντως σ'
εύχαριστώ γι'ατί ήσουν ή πρώτη
πού με καλωσόρισες.

ΒΑΝ—ΓΚΟΓΚ

440
ΝΤΑΙΖΗ (72) δέν συμφωνώ.
Κλαίρη, ζητώ τήν φιλία σου.

ΒΑΝ—ΓΚΟΓΚ

441
ΟΠΟΙΟΣ τήν στήλη μας δέν έχει
(γνωρίζει)

δέν έχει νιώσει τί θά π'ή χαρά,
εύθους αν λάθη μέρος
θά μάθη πάρα πολλά.

Στίς άγγελίες όλο κρυάδες
στό παραδάκι όλο σπατά(λη)
στούς ψευδονομομάχους άνάψαν

(οι μάχες
και δέν τά πάμε καλά.

ΜΙΡΕΛΛΑ

442
ΟΠΕΡΑΤΕΡ, καί Λήδα, δέχστε
τή φιλία μου;

ΝΟΣΤΑΛΓΙΚΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ

443
ΟΡΣΑΛΙΑ, όπως βλέπεις, αν και
λίγο καθυστερημένα, σου άπαντώ.

Πιστεύω ότι αν και μικρή (κά-
πως) θά προσφέρης άρκετά στη
σελίδα μας. Σου εύχομαι, λοιπόν,
«καλή δόση».

ΝΟΣΤΑΛΓΙΚΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ

444
ΜΑΚΗ Π., καλό ταξίδι τά Χρι-
στούγεννα. Θά είναι άραό τό
Γιοχάννεσμπουργκ! Τζένη, πώς
τά πάς;;

ΝΟΣΤΑΛΓΙΚΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ

445
ΚΩΣΤΑ Χριστοφή, τί νάνεις;
'Ενω άκοκτόν καιρό νά σέ δώ. Τό
«δραποινίς» και τό «σάς» δέν
μου άρεσαν. Συγγνώμη γιά τήν
ένόχληση.

ΝΟΣΤΑΛΓΙΚΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ

(Γνωστή σας)

ΠΡΩΤΟΜΠΑΙΝΟΝΤΑΣ στη στή-

λη, χαιρετώ όλους—ες. Ζητώ τή
φιλία όλων.

ΑΥΓΕΡΙΝΟΣ

(άνεξάρτητος)

447
ΠΑΝΤΣΟ, είμαι φίλος σου, γι'
αυτό δέν σε άποκαλύπτω. Πρέπει
αυτές τίς μέρες νά σε δώ.

ΑΥΓΕΡΙΝΟΣ

(φιλικά)

448
Μ έγας νίνιος
Ο ανούργος, δαιμόνιος
Π λο θυμώνει όλη τήν ώρα
Υ παίτιος γιά όλα ός τώρα
Λ έει με περηφάνεια,
Η των άλλων στην άφάνεια:
Σ αν έμένα δέν υπάρχει άλλος
(μπέμπης άσφαλώς!!).

ΑΥΓΕΡΙΝΟΣ

449
ΜΠΑΝΚΣ Μπάνου... άααψουού!
(144). Καλώς ήθελε Λαμπέρω.
Σαχλαμαράκια, Πάντσο, Θυλι-
κοί Κουρσάροι. 'Ιθακήσιε, Μσο-
κισία των 'Αγγέλων καλώς έα-
ναήρθες. Τρικαινοί τί γίνετε;

ΑΙΝΕΙΑΣ

(Αυτοκράτωρ)

450
ΠΡΩΤΟΠΟΡΟΙ (204)
'Όσαν και σάς... 'Ολόμπους
μέχρι στιγμής δέν είδα
γι' αυτό και πρέπει νά γραφτή
εις τήν έφημερίδα!!!

ΑΙΝΕΙΑΣ

(Ποιητικός)

451
ΠΡΟΣΕΧΣ: «Θεάματα» και
«Ποδοσφα ρ. κά»!!!

ΑΙΝΕΙΑΣ

(Ανώτερος όλων)

452
Υ.Γ. Σας εύχομαι Δ άπλωση, 'Α-
ναν'α, Φα'δωα, Μέλ'σας, 'Εν-
νέα, Κώστα, Λάνα κλπ. χρόνια
πολλά και ό νέος χρόνος 1967
νά είναι εύτυχισμένος. Έχω όμως
και ένα παράπονο: Στό τ'ύχος 3
1967Α, δημοσιεύθηκε πώς έστει-
λα σ'ετοσ κακογραμμένο κλπ.
'Εγώ όμως δέν έχω ταλέντο στη

ζωγραφική, ούτε έστειλα σκίτσα.
Μάλλον θά είναι φάρσα.

Μέ άγότη
ΑΙΝΕΙΑΣ

453
ΔΥΣΤΥΧΩΣ, Δελφίνοι (180) τό
είχα αφήσει στο Καβούρι. Νεώ-
τερα νέα του — αν φυσικά έν-
διαφέρεσαι — περιμένω με πρωί-
νό τηλεγράφημά του απ' τήν 'Α-
ραβία—λάθος, έχασα ότι έφυγα
γιά τήν Αίγυπτο.

ΙΜΠΝ ΣΑΟΥΝΤ

454
ΕΠΕΙΔΗ τά μυαλά ώρισμένων
πήραν άέρα, τούς άποκαλύπτω
προσγεύων: Βεβαίως ΜΠΑΝΚΣ
ΜΠΑΝΝΥ: Γ. Μητσιούλης εκ Λα-
ρίσης.

ΠΥΡΙΝΟ Ζ

455
ΡΟΔΟΛΦΕ, ύπουργέ των Επρών
Καρπαζίων, τά καρπαζοσέδη
μου. Δρ Ζιβ(λ)άγκο, δέχσαι ή
δέρεσαι στο Ιατρείο σου;

ΠΥΡΙΝΟ Ζ

456
ΚΙΤΡΙΝΟΜΑΥΡΗ 'Ενώση, μή-
πως έπεσες σέ λάθος πλανήτη;
(Γ)ΑΙΝΕΙΑ, είσαι όν;

ΠΥΡΙΝΟ Ζ

457
ΠΟΙΟΣ Υπάρχει! Νά μου ζητήση
9 ήρες; Κανείς; Τίς κρατάω
λοιπόν εγώ.

ΠΥΡΙΝΟ Ζ

458
ΞΑΝΑΜΠΑΙΝΩ με χαρά στην
δασπασιακή ψευδονομαχία.
Χαιρετώ με χαρά όλους—ες και
ιδιαίτερώς τόν άσπονδόφιλο(!)
στούς έχθρούς του Μπούλη.

ΠΥΡΙΝΟ Ζ

459
ΑΠΙΘΑΝΕ, γιά σου. Είμαι κι'
εγώ... άπίθανη. Φανατική όπα-
δός σου. Σεκαρφώτε, γράψε και
μιά άγγελία (συχωρεμένος). 'Α-
λατιέρα τό πολύ άλάτι... βλά-
φτει. Θυλικοί Κουρσάροι (462)
...και Παναθηναϊκοί!!!!

ΚΟΡΙΤΣΙ—ΦΑΝΤΑΣΜΑ

460
ΠΡΩΤΟΜΠΑΙΝΟΝΤΑΣ στη στή-
(λη)

όλους κι' όλες χαιρετώ,
με χαμόγελο σ'α χείλη
τήν φιλία σας ζητώ.

Είμαι εγώ τό
ΠΕΙΡΑΧΤΗΡΙ ΤΟ ΓΕΛΑΣΤΟ

(ύπερπουλικό)

461
ΜΠΟΥΛΗ, Φεγγαρόκέφαλε, Δελ-
φίνοι, θά θέλατε νά άποκτήσετε
ένα φίλο 15 ετών; Θεσσαλονι-
κιώτες, αν δέν έχη ως τώρα ιδρυ-
θή σύλλογος Θεσσαλονικιών, τί
λέτε; 'Ιδρύουμε; Γολιάθ 2ε, πε-
τυχημένο τό ποιήμα σου (42).

Ωστε τίς τρώς, έ;
ΟΥΡΑΝΟΚΑΤΕΒΑΤΟΣ

(Θεσσαλονικιώτης)

462
ΣΑΝΤΡΑ, πότε θά έπικοινωνή-
σουμε; Θεά της Σ'ωπής, τό πα-
ράκαλες! Καπετάν Φασαρία
γκρρρ!!! Με έκνευρίζεις.

ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ

«ΑΙΔΡΑΣΙΣ» ΤΩ ΠΑΙΔΩ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Έτησία δρχ 150
Έξάμηνος 75

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ευρώπη Ασία 'Αφρική
Έτησία δρχ 240

Αμερική Αυστραλία
Έτησία δολ 10

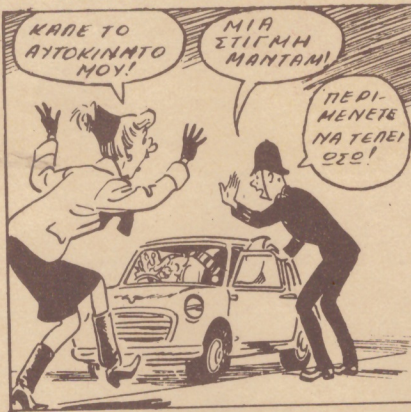
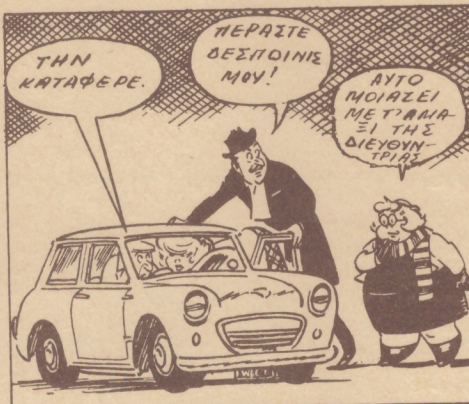
Δι' αεροπορικήν άποστολήν
15 κή συμφωνία

Εκδοτής ΑΘΑΝ ΕΜΜ

ΠΑΡΑΣΧΟΣ Κόρη λαδά

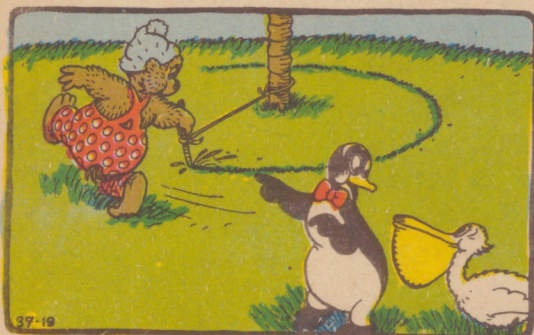
Ι. Υπεύθυνος Τυπογρα-
φείου ΒΛΩΝ ΑΘΑΝ Σολο-
μανίδου 10 Παγκράτι

ΛΟΥΛΟΥ Η ΣΤΡΟΥΜΠΟΥΛΗ

Ο ΠΕΤΣΥ

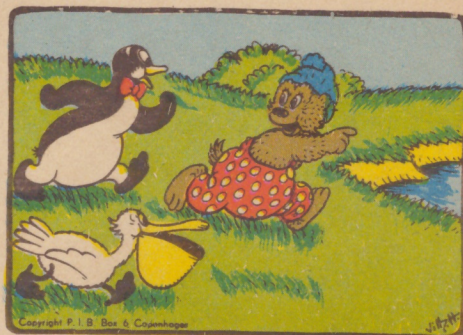
κι' ἡ παρέα του.

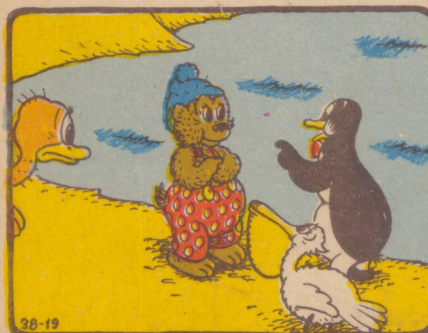
-Μέ τρώει ἡ περιέργεια! Τί σόϊ σπί-
τι λές νά χτίση ὁ Πέτσυ;
-Δέν ξέρω, ὁ Πέτσυ ἔχει ὅλο καλές
ιδέες!

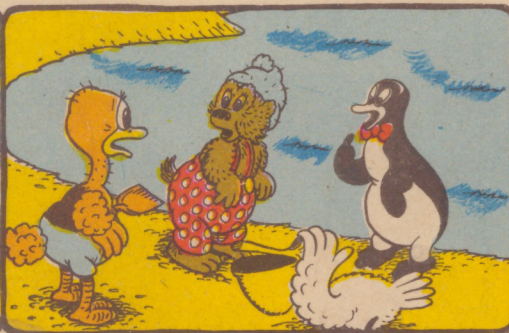
-Πᾶρε πίσω τό σχοι-
νί Ρίκι! Ἡ δουλειά
πᾶει μιά χαρά.

-Ἐλάτε μαζί μου στή λιμνοῦλα,
γιατί ἐκεῖ θά γίνεταί ὅλη ἡ
δουλειά! Θά διασκεδάσουμε σπου-
δαῖα!

-Πέτσυ μου, δέ μπορῶ πιά, μ'
ἔχει φάει ἡ περιέργεια.
Ἐξήγησέ μας τὰ σχέδιά σου!

-Χαίρετε ξανά καί μέ συγχωρεῖτε
ποῦ σᾶς διακόπτω! Ἀλλά δέν μπο-
ρῶ, πεινώ πάρα πολύ ξέρετε!

-Θά μάς τρελάνη μέ τή
λαιμαργία του αὐτό τό
παπάκι! Τί νά τοῦ δώ-
σουμε τώρα;

-Μήπως ἔχεις κανένα κα-
τσαρολάκι, Ρίκι;
-ῤωτᾶς; Ὅλα τὰ κουβαλῶ
ἐγώ!

-Δώσε μου καί τούτη τή σακου-
λίτσα μέ τό ρύζι κι' ἐλπίζω νά
τοῦ ἀρέση ἡ ρυζόσουπα καί τό
πιάφι!

-Φτάνει αὐτό, Πίνγκο, κι' ἂν πει-
νάει ἀκόμα, ὁ σάκος ἔχει ἀρκε-
τό ρύζι ἀκόμα! Θεέ μου, τί λαί-
μαργο παπάκι!

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ